"cogito ergo sum"

Ekim2020

HAYAL ET

Resimli Mecmua

sayı 39

#sosyalmesafeyikoru

SAĞLIKLI KAL!

Sokaktaki canlar için kapınızın önüne bir kap yemek ve su koymayı da unutma.

Hayvanlar Yaşamak İstiyor

Popüler Kültür

Sine Haber

Black Adam

Çizgi Roman Yarışması

Kitap İnceleme

TEFRİKA

ÇİZGİROMAN

FANTASTİK

KORKU

ÖYKÜLER

Atilla Bilgen, Aynur Kulak, Bünyamin Tan, Efe Sarıtunalı, Gülhan Sevinç, Haluk Çevik, Korkmaz Uluçay, Liza Çanakçı, Mehmet Kaan Sevinç, Mesut Ekener, Nevra Çelikel, Sibel Çelikel, Ümit Kireççi.

Hayalet
Ekim 2020

Sayı: 39

Yayın yönetmeni
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Editör
Atilla Bilgen

“ Yazar-Çizer Ekibi ”
Atilla Bilgen - Aynur Kulak
Bünyamin Tan - Efe Sarıtunalı
Elvan Adıgüzel - Gülhan D Sevinç
Haluk Çevik - Korkmaz Uluçay
Liza Çanakçı - Mehmet Kaan Sevinç
Mesut Ekener - Murat Yapıcıer
Nevra Çelikel - Sibel Çelikel
Ümit Kireççi - Yusuf Gürkan

Kapak İllüstrasyonu
Mehmet Kaan Sevinç

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Editörden

"Dikkat Bebek var!"

Küçük çocuğunuz varsa araba aldığımızda ilk is olarak camına böyle bir etiket yapıştırırsınız. Böylece insanları ani bir frene yol açamayacak şekilde araba kullanmaya, sarı ışıkta deli gibi kornaya basmamaya davet ederek çocuğunuzu korumaya çalışırsınız.

Son zamanlarda bizim için kendi canlarını feda eden sağlık çalışanlarımıza yönelik saldırılar artmaya başladı. Onları korumak için elimizde **"Sağlıkta şiddet var!"** etiketi olmadığı gibi yapıştıracak bir camımız da yok!

Bu yüzden sesimizi yükseltmeli ve hep birlikte ayağa kalkıp avazımız çıktığı kadar **"Sağlıkta Şiddet Var!"** diye haykırmamız gerek.

Unutmayın siz sessiz kaldıkça, siz görmezden geldikçe, siz oyalamalarla, güzel ve süslü sözler, vaatlerle zaman kazanmaya çalıştıkça onlar tükeniyor!

Hayal'et Resimli Mecmua.

İçeri...

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

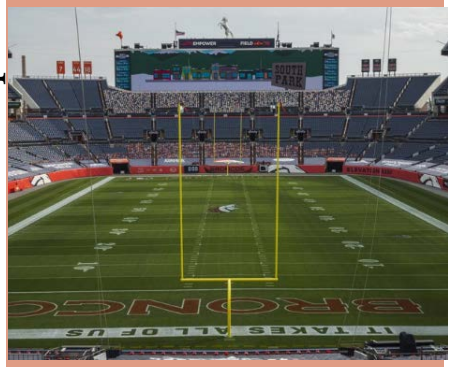

ABD Colarado'lu Amerikan Futbol Takımı Denver Broncos Stadyumu, Buccaneers'a karşı oynanacak bir oyun için koltuklarını South Park karakterlerinin karton maketleriye doldurdu.

SOUTHPARK'TAN ERIC, KENNY, KYLE ve DAHA FAZLASI DENVER BRONCOS'UN TRIBÜNLERINI DOLDURUYOR

ABD Colarado'lu Amerikan Futbol Takımı Denver Broncos Stadyumu, Buccaneers'a karşı oynanacak bir oyun için koltuklarını South Park karakterlerinin karton maketleriye doldurdu.

Koronavirüs (COVID-19) salgını nedeniyle seyircisiz oynanacak karşılaşma esnasında tribünlerin boş kalmamasını sağlamak için Denver Broncos, Colorado'nun en ünlü sakinlerinden bazıları olan South Park karakterleriyle seyirci koltuklarını doldurdu. Muhtemelen bir şekilde Kenny'yi öldürmeye devam edecekler.

Broncos, Tampa Bay Buccaneers'a karşı evinde oynadıkları maçı kutlamak için Twitter'da "Mutlu günler, dost komşular!" Sloganıyla bir fotoğraf yayınladı. Stadyum koltuklarında Kyle Broflovski, Eric Cartman ve Kenny McCormick'in maskeli maketleri yer alıdı. Bunu, Kyle, Kenny ve Cartman'ın diğer South Park sakinlerinin yanı sıra Stan ve Randy Marsh'ın karton maketlerinin de Adele's Someone'un tonuna uygun şekilde ayarladığını ortaya koyan "Gang's all here" (Çetenin hepsi burada) sloganıyla bir TikTok videosu izledi.

Mehmet Kaan Sevinç

O GÜZELİM YAZ İKİNDİLERİ...

Ha evet geçen sayımızda öylesine "can sıkıntısı çoban armağanı", paldır kültür yazmaya başlamıştım. Aman efenim teveccühünüz;

Tekrardan merabayın... Nerde kalmıştık?

Ha evet geçen sayımızda öylesine **"can sıkıntısı çoban armağanı"**, paldır kültür yazmaya başlamıştım.

Aman efenim teveccühünüz;

Ne o öyle teprik yığınlarca mesajlars; Bugüne kadar neredeydin, neden yazmadın filan dolu sitemkar telefonlar, helal olsun beeeaaaa cep telefonları, watsup meşazları, mektuplar, duvar yazıları filan, duman işaretleri, tamtamlar, yarımyarım lar, fakıslar... Mailleler neler neler, yok canım daha neler...

Abarttım tabi ki. Hiç kimseden hiç bi şey gelmedi. Ha öyle sağ olsunlar lütfedip yada yanlışlıkla okuma talihsizliğine uğrayan bir iki arkadaş güzel eline sağlık, ama yazmamışsın, konumusun da kimle..? dediler.

Bu yukarıda adı geçen mail, wathsup, mesaj, telefon, cep telefonuna falan aşinasınızdır da.

Bu duman işaretleri, tamtamlar ne ola ki diye soracak olanlara dip not: Hani Zempla, Tarzan, Kızılmaske, Zagor, Teks, Redkit gibi çizgi romanlardan filmlerden anımsayacaksınızdır, Kızılderili ve zenci iletişim cihazları oluyor.

Bu **"Faks"** da ne menem bir şeydir ki, diyecek olanlar vardır elbet. Hiç yoksa da illaki bu **"Z kuşağı"** kardeşlerimiz merak edebilir.

Bu faks nam cihaz çıktığında ya da daha doğrusu Türkiye de yaygınlaşmaya başladığında hangi kuşağa denk geliyordu, ya da biz hanki kuşaktım bilemiycem billa.

Neyse bu fakıs cihazı yaygın olarak satılmaya başlayanda ilk alan kişilerden olduğuma eminim.

Nedir bu faks, ne işe yarar diyecek olursanız da;

Efenim şöyle izah edeyim...

Bu cihazın içinde bilmem kaç metro rulo halinde kağıt bulunurdu, örneğin çalıştığım dergi veya yayın evinden çizmem için bana gönderilen metinler bu cihaz aracılığı ile metrelerce uzunluğunda bana gelirdi.

Bu fakıs cihazını edinir edinmez de **"gönülsüz sosyallikten"**,

"gönüllü asosyalliğe" hızlıca bir şekilde geçiş yapmam, terfi etmem pek hızlı oldu.

Yok yok gönüllü asosyalliğim faks cihazının icadından önce de vardı teee çocukluğumdan beri.

Rahmetli babamın getirdiği çizgi romanları, mizah dergilerini okumak uğruna okula başlamadan okumayı öğrenmiştim. Bu da başka bir hikâye, zamanı gelende etraflıca anlatırım.

Bu okula başlamadan okuma öğrenme olayı okula başlar başlamaz başıma dert oldu.

Okulun daha ilk haftasında öğretmen gelip okul önlüğümün göğsüne kırmızı bir kurdele iliştirip beni kategorize etmiş oldu.

Böylece sınıftaki okumakta zorlanan veya geç öğrenen diğer öğrenciler tarafından hızlıca dışlanmış oldum. O günden bu yana da toplumla aramdaki bu derin uçurum bir türlü kapanmadı.

Mesela yazın okullar tatil olanda arkadaşlar gelip huuuoop memeeet nerdesin olm,hadi gel çift kale maç yapıcaz, kaleci lazım, yada saklambaç, pörtlengeç, ebelemece gübelemece, yakalamaç oynayacağız filan diye seslenirler ama benden bir yanıt alamazlardı.

Çünkü ben o sırada evin önündeki kocaman erik ağaçlarından birinin tepesinde bez çantaya veya pazar filesine *(o çağlarda henüz tükkan, mağaza, firma logolu plastik çantalar hayatımıza sirayet etmemişti)* doldurduğum kitapları okurken bir yandan da kuşlarla birlikte dalından erik yiyordum.

O zamanlar bahçesinde bir sürü ağaç olan kocaman bahçeli bir evde oturuyorduk. **"Ah güzel İstanbul"** henüz Karadenizli müteahhitler tarafından yağmalanmaya başlamamıştı. Kentsel dönüşüm, rant sal bölüşüm e kurban edilmeden çooook önce yemyeşil kocaman

bahçeli evler ,geniş yeşil alanlarda dilediğimizce top oynadık, koştuk, düştük, çimenlerde yuvarlandık.

Kirpi, kaplumbağa, kertenkele, kelebek, arı vb. canlıları kitaplardaki fotoğraflarından değil bire bir canlısını görüp tanıdık, hep birlikte doğayı paylaştık.

Yukarıdaki satırların birinde de söz ettiğim gibi içinde bir sürü ağacın olduğu kocaman bahçeli bir evde oturuyorduk. Çam ağaçları, biri sarı, biri kırmızı meyve veren iki kocaman erik ağacı, ayva, şeftali, kayısı ve incir ağaçları ile doluydu bahçe.

Çocukluğum ilk bahardan kışın ilk soğuklarının başlayışına kadar o ağaç tepelerinde bir kere bile düşemeden daldan dala atlayarak geçti. Bilenler bilir incir ağacının dalları gevrektir kolayca kırılıverir.

Tabi olm o kadar Tarzan, Zembla, Zagoru boşuna mı okuduk... Hımm yoksa Darvin'in evrim teorisi doğru'mu ola... ki? Zagor, Tarzan, Zem(b)pla okumaktan değil de, hiç bir zaman düşmeden daldan dala sıçrayışım genetik kodlardan dolayı... mı acep? Bak bilemedim şimdi iyi mi..!

Aslında kış insanıyım, kışı; Kardı, yağmurdu, rüzgardı, fırtınaydı pek bir severim. *(Aslında ıssızlığı, sessizliği sevmemden dolayımıdır bu kış sevgim bilemiyorum... Belki de..!)*

Kar yağdığında kocaman bahçede kardeşlerimle, arkadaşlarla yaptığımız kardan adamlar, kar topu savaşları bir başka keyifliydi.

Ama çocukluğumun o yaz dönemleri asla unutamadığım zamanlardır.

Özellikle ikindi vakitleri... Güne bir sakinlik çöker, asude zamanlar başlardı. Gün boyu durmadan keman çalıp şarkılar söyleyen cırcır böcekleri bile artık susmanın zamanıdır deyip sessizliğe bürünürdü. Arılar zaten çoktan kovanlarına dönmüştü.

Gün boyu güneş altında kalan bitmek üzere olan yaz günleri, sonbaharın başlangıcını haber vere sararmış otlardan hafif bir yanık kokusu yayılmaya başlar, çiçek kokularına karışırdı.

Bahçelerde yenecek akşam yemeği hazırlığının habercisi taze salatalık, biber, domatesin yanı sıra halis zeytinyağı kokularını da bastıran kesif anason kokusu.

İşten eve dönen babaların günün yorgunluğunu gidermesi için yemek sırasında atılacak bir tek dubleden yayılan o nefis anason kokusu, asude yaz ikindilerini geceye bağlamak üzere hafiften çökmeye başlayan akşamın karanlığına eşlik ederdi.

Akşamların illaki olmazsa olmazlarından birisi de bir komşu bahçesinden yayılan akşama hoş geldin diyen, cızırtılı bir plaktan veya radyodan yayılan **Müzeyyen Senar**'ın sesi kulaklarımıza misafir olurdu.

"Akşam Oldu Hüzünlendim Ben Yine" ile başlayıp ,**"Haydar Haydar, Feraye, Dalgalandım da Duruldum"** vs. ile devam eden ve **"Benzemez Kimse Sana"** ile biten benzersiz günlerin, yaz ikindilerinin, asude akşamların yıldızlı gecelerin gün gelip de bitebileceğinin farkında olmadığımız zamanlarmış o zamanlar.

Yok yahu öyle dinozor falan değilim, çocukluk anılarım bu yazdıklarım.

Ama Atilla Bilgen'in dün WhatsApp dan bana gönderdiği bir video da yer alan bilgilere göre dinozorlaşma yolunda jet hızıyla, koşar adım ilerlemekteyim ki, tutabilene aşk olsun.

1945 ile 1978 arası doğan özel üretim bir kuşağın ve nesli tükenmekte olan dinozor neslinin mensubuymuşum.

Neyse muhabbetin dibi yok, artık eskisinin yazıya, çizgiye mim koyma zamanının geldiğini belirten "rotatifler beklemez" gibi geçerli bir gerekçemiz olmasa da;

Ataların **"Çok mal haramsız, çok laf yalansız olmaz mış"** deyişine riayet edip bu ayki yazıya da bir **"mim"** koyma zamanı geldi.

Kalın sağlıcakla...

Dipnot: Rotatif-Büyük bir hızla dönerek işleyen ve saatte binlerce gazete, forma vb. basan, kısa zamanda çok sayıda basım gerçekleştiren basım makinesi.

Ümit Kireççi

Bünyamin Tan

Güneşin kızıl şuaatı (ışıkları), Kırmızı Şato'nun bodrumundaki pencerelerden nüfuz ettiği vakit, orada yorgunluktan bitap bir halde horlayan Sherlock Holmes, güneşin yakıcı hararetine dayanamayarak gözlerini açtı. Sağa sola bakmağa başladı.

Sherlock Holmes'ün Arsen Lüpen İle Sergüzeştlerinden:

MASKELİ SÜVARİ

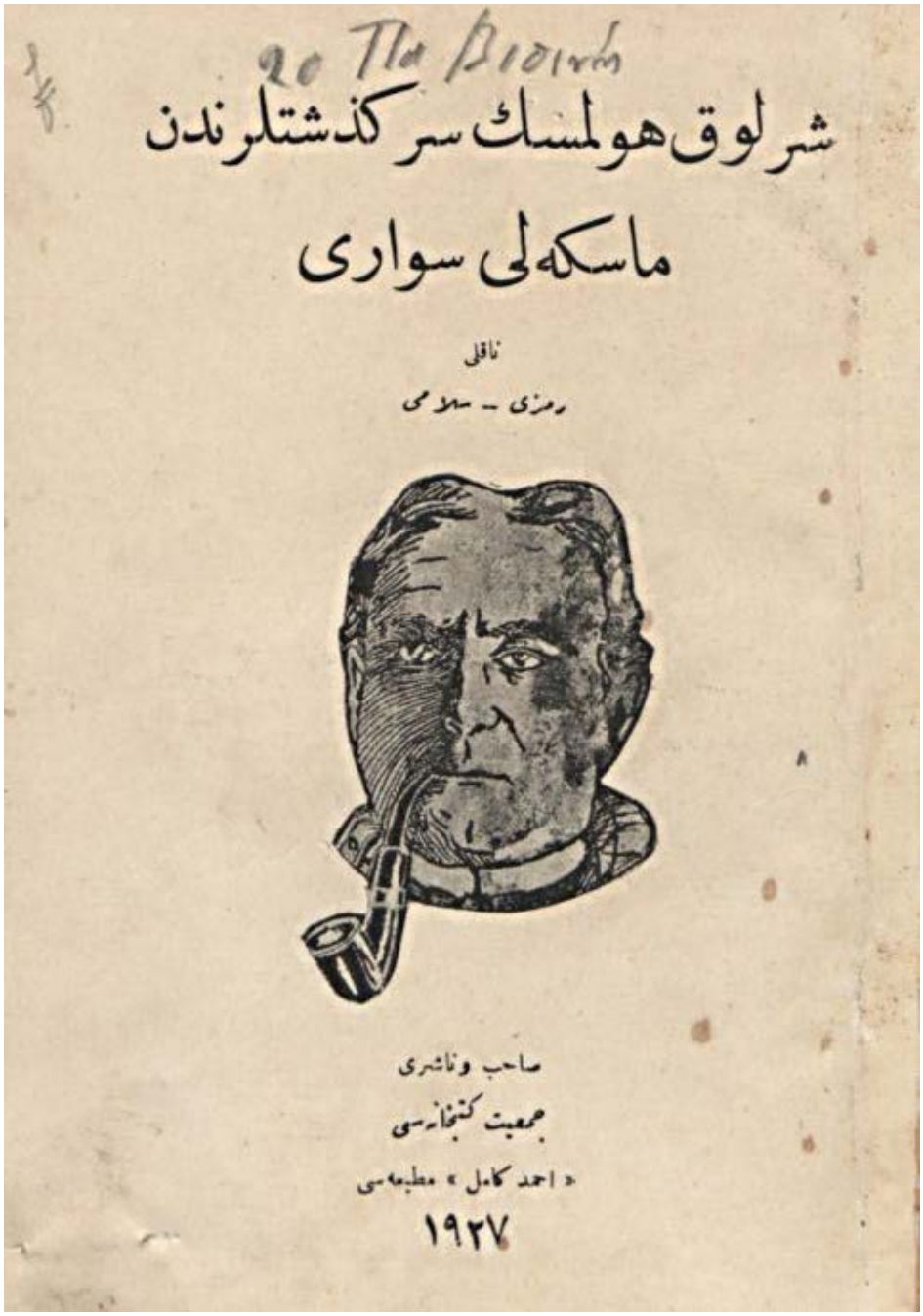

Serimizin Maskeli Süvari adlı hikâyesi, 1927 yılında İstanbul'da Ahmed Kâmil Matbaası'nda basılmıştır. On altı sayfa içermektedir. Çevirmenliğini Selami Münir Yurdatap'ın ve Remzi adlı bir diğer kişinin yaptığı ve Cemiyet Kütübhanesi'nce yayınlanan bu hikâyede Arsen Lüpen'in Sherlock Holmes'ü öldürme teşebbüsü ve Paris'te yapılan hileli bir at yarışı konu edinilmektedir. Keyifli okumalar…

Ölümle Mücadele ve Kurtuluş

Güneşin kızıl şuaatı (ışıkları), Kırmızı Şato'nun bodrumundaki pencerelerden nüfuz ettiği vakit, orada yorgunluktan bitap bir halde horlayan Sherlock Holmes, güneşin yakıcı hararetine dayanamayarak gözlerini açtı. Sağa sola bakmağa başladı.

Her taraf sakin ve sessiz idi. Geçen gecenin hatırası hâlâ gözlerinin önünden ayrılmıyor, müthiş rakibi Arsen Lüpen'in izdivacında cereyan eden eğlenceler, sabaha kadar devam eden danslar ve onun eğlencelere karşı nasıl bitaraf bir seyirci kaldığını hatırlıyordu.

İki elini yanaklarına getirerek düşünmeğe başladı. Bütün zekâsını, kurnazlığını, marifetini topladı ve bir çare-i halas (kurtuluş çaresi) aramağa başladı.

Yerinden fırlayarak o geniş bodrumda gezinmeğe başladı. Bodrumun ta dibinde eski zamanlardan kalma birçok masa, iskemle ve kitap yığınları duruyordu. Sherlock Holmes hemen kitapları karıştırmağa başladı. Beyaz bir kâğıt ile bir kurşun kalem buldu. Hemen şu tezkireyi (notu) yazdı:

"Kırmızı Şato'da aşağı kattaki bodrumda mahpusum. Mümkün olduğu kadar süratle birkaç nefer polis ile (….) şatosunu muhasara (2) altına alıp içindeki hırsızları yakalayın. Hamil-i tezkireyi (notu getireni) mükâfat vermeden bırakmayın."

Sherlock Holmes

Tezkireyi yazdıktan sonra katladı ve doğru sokağa nazır demir parmaklıklı pencerenin yanına yaklaştı. Gözlerini sokağa dikerek oradan geçen köylüleri bekliyordu.

Aradan beş on dakika geçmeden at üstünde sağına soluna torbalar yerleştirmiş bir köylü yavaş yavaş Paris'e giden düz ve ağaçlı bir caddeyi tutmuştu. Sherlock Holmes'ün bulunduğu pencereye yaklaşınca polis hafiyesi ona kâğıdı atarak ilk rast geldiği polise vermesini beyan etti ve şayet tezkireyi verir ise kendisine iyi bir mükâfat verileceğini de ilave etti. Tabii köylü bu sabah siftahını beğenmiş, koşa koşa oradan ayrılmıştı.

Sherlock Holmes tezkireyi köylü ile görünce memnun oldu. Neşesi yerine geldi. İki gündür sudan başka bir şey ağzına koymamıştı. Şimdi müthiş bir açlık içinde kıvranıyordu ve artık yaklaştığını tahmin ettiği halas dakikalarını sabırsızlıkla bekliyordu.

Polis hafiyesi, bodrumun bir kenarında birçok kitap enkazlarını karıştırmağa başladı. İnsan canı sıkıldığı vakit en adi en ehemmiyetsiz şeylerle uğraşmağa başlar. İşte Sherlock Holmes bu kitapların arasında nazar-ı dikkatini (dikkatli bakışlarını) celp edecek (çekecek) ufak bir kart buldu. Kartın bir tarafında meşhur M. K. atının ismini gördü. Her at yarışlarında muvaffak olan bu at geçen sene her nasıl olduysa ortadan sahibi ile kaybolmuş idi.

Evet, Sherlock Holmes'ün bu esrarengiz at hakkında epey malumatı (3) vardı. Çünkü her müsabakada birinci gelen bu at sahibi her yarışta başka bir maske geçirir ve imzasını M. K. atar ve o nam ile mükâfatını alır ve yüzünü hiçbir gazete muharrir ve ressamına göstermeden ortadan kaybolup giderdi.

Sherlock Holmes Londra'da iken bu atın hikâyesini Fransa'nın gazetelerinde okur ve her gün tesadüf ettiği havadisler gibi ehemmiyet vermeden geçerdi. Kemal-i tehalükle (büyük bir

istekle) o kartı cebinin bir tarafına yerleştirdi.

Enkaz Altında

Bodrumun kalın ve demirden mamul (yapılmış) kapısı açıldı. İçeriye iki maskeli iri yarı herif girdi. Tabancalarının namlularını Sherlock Holmes'e tevcih ederek 'Haydi kalk. Reis seni istiyor' dediler.

Sherlock Holmes istemeyerek kalktı. Heriflerin emriyle önlerine geçti. Birçok çapraz ve loş yere geçtikten sonra geniş bir sofaya girdiler. İçeriye girince Sherlock Holmes'ün hayretten ağzı açık kaldı. Eski engizisyon muhakemesinde cereyan eden dehşetli ve feci vakayii (olayı) hatırladı. Yirmi kişi idiler. Yüzlerinde siyah maske, sırtlarında kırmızı esvaplar vardı. Önlerinde reisin yüksek masası, reis bir kadınla oturuyor.

Sherlock Holmes, bu nahoş manzarayı görmemek için gözlerini yere dikerek içeriye girdi. Yanındaki iki herif onu reisin bulunduğu masanın altına aldılar.

Sherlock Holmes ceketsiz, şapkasız yalnız külot bir pantolon (4) giymiş, gayrı muntazam siyah bir kravat takmıştı. İngilizlerin mutat ve tabii olan soğukkanlılığı ile ölümle âdeta istihza ediyor.

Reis ayağa kalkarak gür bir sesle önündeki yirmi arkadaşına hitaben: 'Arkadaşlar! Şimdiye kadar bütün işlerinizi ve mesainizi mahveden, her türlü teşebbüslerimize engel olan bu adamı, şu gördüğünüz meşhur polis hafiyesi Sherlock Holmes'ü ortadan kaldırmak istiyorum. Emin olun ki dünyada hiçbir kuvvet bizim işlerimize hail (engel) olamaz. Evet! Hafiye öldürülmeli ve bu dünyadan artık selametle ayrılmalı. Siz ne dersiniz?

- Ölüm… ölüm…

Sesleri o büyük sofada çınladı. Sherlock Holmes ise o mahdut dakikaları yaşayacağı beş on dakika zarfında birçok ümitler bekliyordu.

Arsen Lüpen, tabancasını yanındaki kadına vererek:

- Henriette… İntikam almak zamanı geldi. Al şu kıymetsiz tabanca ile bütün İngiltere'ye bedel olan bu düşmanımızın hayatına hatime (son) ver.

Sonra maskesini çıkararak müstehzi bir sesle Sherlock Holmes'e döndü: 'Sherlock! Bana kaç senedir birbirimizle uğraşıp duruyorduk. Gâh ben galip gâh sen galip geliyordun. Sonunda benim kıymetli derin aşkıma mani olmak için dünya ile değişmediğim şimdiki zevcem Henriette'i zindanlara atmak istedin. Fakat buna muvaffak olamadın.

Bak ben ne kadar lütufkârım. Sen düşmanım olduğun halde düğüne davet ettim ve ölmeden evvel son dakikalarını binihayet (bitmek bilmez) eğlencelere seyirci bıraktım.

Bundan sonra artık kıymetli hayatına veda etmelisin. Tam beş dakikan kaldı.

(5) Sherlock Holmes, bu beş dakika neler geçirdiğini tahmin edemiyordu ve 'Kendi kendine böyle ölmektense ölüm ile pençeleşmeli' diyordu.

Reis ise önündeki saate bakıyor, Henriette gayet lakayt müstehzi (alaycı) bir tavır takınmış ve sandalyeye dayanarak hafiyeye tabancasını çekmiş, beş dakikanın hitamını (bitmesini) bekliyordu.

Bir dakika geçti. Şatonun koridorlarında koşuşmalar ve silah sesleri işitildi. Hırsızlar bu gayrı mutat olan vaziyetten ürkerek ayağa kalktılar. Arsen Lüpen tehlikeyi hissetti. Hemen önündeki masanın gözünden siyah madeni bir cisim çıkararak 'İşte!' dedi.

- Sherlock Holmes! Ben ile

Henriette'ten maada (başka) sen ve zabıta kuvvetleri ve benim maiyetim bu şatonun içinde mahvolacaksınız, diyerek elindeki o bombayı attı ve kendisi bir zile basarak Henriette'le beraber olduğu yerde kayboldular. Bomba patlayınca müthiş bir seda hâsıl etti. Hırsızlardan, polislerden bayılanlar, yaralananlar, ölenler yerlere düşüyordu.

O koskoca bina olduğu gibi yıkılmıştı.

***

Birkaç gün sonra şatonun enkazını temizleyen ameleler, gayet garip bir şeye rast geldiler. Birçok masalar ve iskemleler altında bir insan inlemesini işittiler. Derhal hummalı bir faaliyetle onu tahlis etmeğe çalıştılar. Yarım saat geçmeden bir insanın bihuş bir halde yerde yattığını gördüler. Hemen bir sedye tedarik ederek onu yakın bir eczahaneye götürdüler. Orada yapılan masaj ile müdavat-ı evveliye (ilk müdahale) onu geçirdiği baygınlıklardan şifayab ettirdi (sağlığına kavuşturdu).

(6) Hasta yavaş yavaş gözlerini açmağa ve aptal aptal etrafına bakınmağa başladı. Sonradan derin bir nefes aldı. Dudakları bir şeyler mırıldanır gibi kımıldanmağa başladı. Başı ucunda duran eczacı:

- Mösyö… Kimsiniz? Hüviyetinizi söyler misiniz? dedi.

Polis hafiyesi yavaş ve kısık bir sesle:

- Ben Sherlock Holmes'üm, dedi.

Eczacı hayretinden şaşırdı. Demek yaptığı fedakârlıkla büyük bir adamı kurtarmış, ne kadar bahtiyar ve memnun olmuştu.

Eczacı, kalfasına seslenerek şık bir otomobil kiralamasını tembih etti. Beş dakika geçmeden lüks bir benz otomobili geldi. Eczacı suret-i nâzikanede (nazik şekilde) Sherlock Holmes'ü belinden tutarak göğsüne dayattı ve ağır ağır otomobile kadar götürdü. Eczacı, eczahaneyi kalfasına bıraktıktan sonra Sherlock Holmes'le beraber kendi hususi evine gittiler.

Otomobil yarım saat kadar bir yol gittikten sonra Paris'e yakın bulunan villalardan birisine geldiler. Otomobil durdu.

Gayet muhteşem ve muntazam bir bahçe içinde bu zarif köşk Eczacı Mösyö Victor'un malikânesi idi.

Paris'in civarında bulunan eczahanesi âdeta köylülerin bir dert ortağı idi. Her hastalanan erkek kadın, çoluk çocuk oraya gelir, hastalığını tedavi ettirir, ilaç alırdı.

Mösyö Victor, elli yaşında dinç iyi kalpli bir iş adamı idi. (7) Yirmi seneden beri hayat geçirdiği sevgili zevcesi Margaret, on altı yaşlarında sarışın güzel Julida kızı ile beraber cazip villada asude (mutlu) bir hayat geçiriyorlardı.

Kahramanımız Sherlock Holmes bu bahtiyar ailenin yanında iki ay kadar misafir kaldı. Büyük Julida büyük bir itina ile meşhur polis hafiyesinin sıhhatine bakıyor, muntazaman (düzenli olarak) ilaçlarını veriyordu.

Julida her gün gazetelerde, roman ve haftalık mecmualarda okuduğu polis hafiyesinin meraklı sergüzeştleri (maceraları) onu bu adama büyük bir alaka uyandırmağa başladı. Ya hele tali onu evlerine kadar getirdi ve kendi hayatı gerek babasının ve gerek onun elinde olduğunu anlayınca müşfik bir anne gibi ona bakmağa başladı.

O iki ay zarfında polis hafiyesi, gerek Mösyö Victor'a gerek ailesine kendisinin

anların evinde ve berhayat olduğunu (yaşadığını) kimseye söylememesini bera-yı maslahat (meseleden dolayı) tembih etti.

Bütün Fransa ve İngiltere gazeteleri, Sherlock Holmes'ün Arsen Lüpen'i takip ederken hırsızlar tarafından nasıl öldürüldüğünü yaptıkları derin tahkikat ile yazdılar. Herkes endişede daha doğrusu müteessir (üzüntülü) ve mütekeddir (kederli) görünüyor, evet, o meşhur dâhinin sonunda böyle alçak hırsızların ellerine düşerek öldürülmesi cidden acınacak bir facia idi.

Daha bazı tecrübe-dide (tecrübe sahibi), yüksek fikirli insanlar, Sherlock Holmes'ün ortadan birden bire kaybolmasının sırf kendisinin icat ettiği bin bir hilelerinden birisi olduğuna hamlettiler.

***

(8) Arsen Lüpen ise tarif ettiğimiz veçhile şatoda kendisinin tehlikede olduğunu hissedince aklına ani ve cehennemi bir fikir gelmiş ve esasen teşekkülünde (oluşmasında) müteharrik (tahrik edici, harekete geçirici) bulunan oturduğu riyaset iskemlesinin ziline basarak Henriette'le beraber o müteharrik asansörle aşağı kata inip oradan bütün süratleriyle yanan ve yıkılan şatodan uzaklaşmış ve o geceyi civar köylerde geçirmiştiler.

Ertesi gün alessabah otomobile binerek Paris'e gidip orada her vakitte Arsen Lüpen'in emrine amade olan apartmanına yerleştiler.

Arsen Lüpen'in oturduğu apartmanın komşuları ve civar halk onu zengin bir Cenubi (Güney) Amerika hayvanat tüccarı diye tanırlardı. Esasen oraya hırsız kıyafetini değiştirerek öyle gelir ve kendisine isnat edilen bu namın sıfatını, etvarını (tavırlarını) taklit ve kendisine yakıştırdı. Fakat ara sıra bu mahalden günlerce, aylarca birden bire kaybolması nazar-ı dikkati celp ediyordu. Tabii kendisine sorulunca:

- Şürekamdan (ortaklarımdan) aldığım telgraf mucibince Rio de Janeiro'dan gelen hayvanatı Marsilya'da karşılamağa ve anlara lazım olan muameleyi icraya gittim.

Der ve anları bu kabil planlarla kandırırdı. Arsen Lüpen artık ruhu kadar sevdiği Henriette'le beraber gayet asude bir hayat geçiriyordu. Ara sıra yapılan kibar balolara, müsamerelere iştirak ediyorlardı.

Öyle ya! Şimdi onu takip eden gölgesi gibi peşinden ayrılmayan Sherlock Holmes'ü öldürmüştü. Bilmiyordu ki Sherlock Holmes her felaketten bir mucize gibi kurtulur ve yine onu yakalamağa çalışır.

(9) Arsen Lüpen, bu mutantan (tantanalı) ve külfetli hayatını idare etmek için epey paraya ihtiyacı vardı ve onun için şimdi bütün gün yakalanacak av arıyordu.

Büyük At Koşuları

Aylarca devam eden hazırlıklardan ve fedakârlıklardan sonra nihayet Paris sokaklarında hatta bütün Avrupa'nın meşhur şehirlerinde büyük yazılarla reklam görünmeğe başladı.

Bununla beraber Paris'in meşhur Eyfel Kulesi her gece bu yapılacak koşu için elektriklerle türlü türlü reklamlar yapıyor, spor gazeteleri her gün bu müsabakalar için birçok mülahazat (değerlendirmeler) ve tahminat (tahminler) yapmakta idi.

Esasen Avrupa'da ve Amerika'da at koşularına büyük bir rağbet ve ehemmiyet atfedildiği bütün dünyayı sarsan bu merak birçok asırdan beri kuvvetini muhafaza etmektedir. At müsabakalarında duyulan zevk ve heyecan dünyanın her türlü

huzuzatına (hoşa giden şeyler) müreccahtır (tercih edilir). Spor meraklıları da o manzarayı temaşa etmek için her türlü fedakârlıklarda bulunurlar. Bu heves kibar kadınlar arasında da taammüm etmiş, hatta kendilerinin bile iştirak ettiği görülmüştür.

Paris'e bu müsabakayı seyretmek ve iştirak için binlerce meraklı gelmişti. Hemen her saat trenler muhtelif şehirlerden ahali getiriyordu.

Müsabakaya tam üç gün kaldı. Herkes sabırsızlıkla bekliyordu. (10) Gazinolarda, barlarda, yüksek mahafilde (mekânlarda) cereyan eden muhavereler (konuşmalar) hep şu tarzda idi:

- Monşer ne dersin, Mösyö Clemson'un Leon'u acaba muvaffak olacak mı?

- Tabii değil mi? O halissüddem (saf) Arap atıdır. Bin fedakârlıkla Necid havalisinden getirdiler. Yapılan tecrübelerde epey muvaffakiyet gösterdi. Mübarek kuş gibi uçuyor. Yalnız bu muhite alışamadığı için her şeyden ürküyor. Mamafih alışır.

- Ya öyle atlar Arabistan'ın nihayetsiz çöllerinde hiçbir maniaya rast gelmeksizin o sıcak kumların üstünde koşar. Her ne ise alışmak meselesi…

- Evet. Bu muhit meselesi… Hatta ben geçen sene seyahatimde…

Bu gibi muhavereler hemen işiteceğiniz ve gazetelerde okuyacağınız yegâne havadistir.

Ama ne merak diyeceksiniz. Evet öyle bir merak… Daha müsabaka başlamadan iddiaya çıkan çok meraklılar var.

Meşhur kömür kralı Mister Gibson ile İngiltere milli banka direktörü Edmund'ın atı birinci gelecektir, bunu hadisat ispat etmiştir.

Mister Gibson bunu katiyetle reddediyor ve diyordu ki:

- Hayır, o geçen sene idi. Bilmiyor musun azizim bu sene Mösyö (11) Clemson'un yetiştirdiği Arap atı Leon daha süratli ve daha mukavemetlidir.

Bu muhavereden sonra hazırundan (orada bulunanlardan) birçok kibar Amerikalılar ve Fransızlar, aralarında bir mukavele akdettiler (anlaşma imzaladılar). Mezkur mukavelenin mündericatında (içerisinde) deniyor ki:

"Bu iki at, yani Leon ve İnci, herhangisi galip gelirse mağlup atı galip gelecek diye iddia eden kimse arkadaşına bir milyon dolar vereceğine biz de şehadet ederiz" ve şayet hiçbirisi galip gelmezse her ikisi birer milyon galip gelen ata vereceğini taahhüt eder.

Altında birçok muteber ve yüksek adamların imzaları…

Bu gürültülü ve iddialı sözlere büyük bir ehemmiyet atıf ve teferruatıyla dinlenen American Club'ın yalnız başına bir masayı işgal eden ve şampanyasını içmekle meşgul gibi görünen, tipinden ve giyinişinden Cenubi Amerikalı bir tüccar olduğu anlaşılan bir zat kendi kendine:

- Fırsat, kısmet insanın ayağına düşer. Düşer amma idare etmesini bilmezse onu kaybeder.

Diyerek büyük bir neşe ile kulüpten çıktı ve ikametgâhının bulunduğu semte doğru yürümeğe başladı.

Kapıda onu karşılayan güzel zevcesini kucaklayarak:

- Müjde! Müjde! Diye kulağına mırıldandı. Henriette yukarı çıkalım. Sana bir şey anlatacağım.

Arsen Lüpen'den başka birisi olmayan Cenubi Amerikalı zevcesi Henriette'le beraber asansörle üst kata çıktılar.

Şapkasını ve takma sakalını

çıkardı, ince bir pijama ile (12) Henriette'le beraber dudak dudağa nefes nefese bir şezlonga uzandılar. Bir taraftan zevcesinin kesik sarı lepiska saçlarını okşuyor bir taraftan da işittiği muhavereyi anlatıyor.

Henriette, mavi, sehhar (sihir yapan) gözlerini Arsen Lüpen'e tevcih ederek (doğrultarak):

- Şimdi ne yapmak istiyorsun anlamadım, dedi.

- Benim gayet çevik ve seri bir atım var. Her sene Fransa yarışlarında muvaffak olur. Belki işitmişsindir. M. K. markalı at… Onu ben kullanır ve maskeli olarak koşuya iştirak ederdim. Üç koşuda muvaffak oldum. Bu at bir İngiliz erkân-ı harbinin (savaş komutasının) Transuval'den getirdiği güzel bir attır. Erkân-ı harbi bir gün büyük bir fedakârlıkla bir felaketten kurtardığım için onu bana hediye etti.

Şimdi ben koşuya iştirak edeceğim. Fakat iki dehşetli rakibim var. Onları mağlup edersem hem 500.000 frank hem de iki enayi zenginden iki milyon dolar alacağım!

Henriette ellerini çocuk gibi çırparak:

- Ooh! Ne servet…

Diyerek sevinmeğe başladı.

Kuvveti Kesen İlaç

Gece yarısı… Bütün tiyatroların, sinemaların kapılarında binlerce halk çıkıyor ve etrafa dağılıyorlardı. Kimisi sabahlamak için barlara, dancinglere kimisi istirahat etmek için evine ve pansiyonuna avdet ediyordu.

(13)Etoile Operası'nın kapısından çıkan halk arasında azametli yürüyüşlü, uzun boylu olan bir Amerikalı çıktı. Arkasından hemen onun kıyafetine benzer birisi de onu takip ediyordu. Bu iki kişi birbirlerine bakarak birkaç adım ilerlediler. Arkadan gelen adam biraz tenha bir yere gelince Amerikalıya yaklaşarak İngilizce sordu:

- Affedersiniz, saatiniz kaçtır?

Uzun boylu Amerikalı, saati soran zata ısınır gibi oldu ve kemal-i hürmetle (büyük bir saygıyla) saatini çıkararak:

- Yirmi dördü on beş geçiyor, dedi.

Bir aralık bu iki zat can ciğerden ahbap oldular. Evet, çünkü ikincisi yeni arkadaşını öyle bir dil ile palavrasına tuttu ki hürriyetini kendisine bent etti (bağladı). Karilerimiz (okuyucularımız) merakta kalmamak için bu iki kişinin kim olduklarını anlatayım. Uzun boylu herif, Amerikalı Mister Clemson'un hususi olarak Leon ismindeki atına bakmak için ta Cenubi Amerika'dan getirttiği meşhur bir at seyisidir ki hali hazırda büyük müsabakaya girecek olan ata her gün bakmaktadır. İkincisi ise Arsen Lüpen'dir.

Arsen Lüpen o akşam bu Amerikalıyı takip ederek operaya girdiğini görünce o da içeriye girdi ve hiç beğenmediği piyesi sonuna kadar seyretti, oyun hitamından sonra herkes çıkmağa başlayınca Amerikalıyı dikkat ve alaka ile takip ederek nihayette onunla konuşmağa ve ahbap olmağa muvaffak oldu.

(14)Şimdi iki arkadaş bir otomobile atlayarak Champs-Élysées'ye doğru gidiyorlar. Otomobil durdu. İkisi büyük bir barın kapısından girdiler. Bu bar Paris'in en şuh ve dilrüba (gönül çalan) kadınlarının toplandığı yer olduğu gibi meşrubatı nefis ve ucuzdu.

Arsen Lüpen oturur oturmaz Amerikalıya türlü türlü

meşrubat ısmarlamağa başladı. Bir aralık Arsen Lüpen'in işareti üzerine iki sarışın kız gelerek beraber eğlenmeğe başladılar. Amerikalının ısrarı üzerine bu iki kızı alarak bir yerde sabahlamalarına karar verildi. Fakat Arsen Lüpen'in adamlarından başka olmayan bu kızlardan birisi cilveli ve müstehzi bir sesle 'Mister şimdi hiçbir otel kabul etmeyecek. Sizin ikametgâhınız varsa oraya gideriz' demişti.

Esasen gözleri kararan, asabı gerilen Amerikalı, arkadaşına bakarak onun da kabul ettiğini görünce:

- Hay hay gidelim, diyerek kalktı ve bir otomobile atlayarak yarım saatlik yol kat ettikten sonra Auteuil'ya yakın bir ahırın yanındaki binaya geldiler ve yine kızlarla beraber zevk ve sefaya daldılar.

***

Amerikalı, adam akıllı sarhoş olarak yere yıkıldı. Arsen Lüpen, hemen ceplerini yoklayarak ahırın anahtarını aldı. Amerikalının şapkasını ve gömleğini giyerek karşıki ahırın usulca kapısını açtı. Elektrikleri yaktı. Yavaş yavaş ata yaklaşarak cebinden çıkardığı ufak bir kutudan bir şırınga yaptı. Şırıngayı birkaç defa (15) atın ayağına batırdıktan sonra mutmain bir halde kapıyı kilitleyerek Amerikalının ikametgâhına geldi. Sabaha karşı Amerikalı uyandı. Arsen Lüpen işine erken yetişeceği bahanesiyle oradan ayrıldı.

Maskeli Süvari!

Bütün sor âleminin yarışı beklediği Pazar günü gelmişti. İşte bugün büyük at koşu müsabakaları olacaktır. Bütün meraklılar Leon denilen atın yüzde yüz kazanacağını söylüyordu. Bu koşuya birçok atlar iştirak etmişlerdi.

Saat on altıda atlar sıralanmağa başladılar. On dakika sonra ok yaydan fırlar gibi koşmağa başladılar. İlk turda önce Leon, arkasında İnci ve ta arkada da Arsen Lüpen'in rakip olduğu (sürdüğü) at koşuyor idi.

Gittikçe terleyen ve terledikçe şırınganın tesiriyle kuvveti kesilmeğe başlayan Leon, yavaş yavaş geriye gitmeğe başladı. Son tur… Heyecan devresi… Herkes galip gelecek atı bekliyorlardı. Arsen Lüpen atının üstünde bulunan markanın daha iyi görülmesi için bacaklarına üstündeki tozu silmeğe başladı.

Şimdi artık Arsen Lüpen birinci koşuyor, bütün süratiyle uçuyordu. Esasen rakibinin geri kalmasıyla onu geçecek at yoktu.

Halk hep birden:

(16) - A… Maskeli Süvari… M. K. birinci geldi, diyerek hayretten arı açık kaldı.

Maskeli süvari birinci idi.

Hiçbir kimse o ata ehemmiyet vermedikleri için evvelden ne atın üstündeki markaya ve ne de onu kullanan şahsa bakmamışlardı. Onun için galip gelince büyük bir hayrete düştüler.

Galip gelen Arsen Lüpen maskesini çıkarmayarak herkes telaşta iken süslü bir masanın üstünde duran binlerce franklık mükâfat ile iki Amerikalının koyduğu iki milyon lira iddia parasını alarak orada bekleyen otomobile atladı. Bu esnada kalabalık arasından Sherlock Holmes'ün sesi işitildi:

- Maskeli Süvari Arsen Lüpen'dir. Yakalayın! Diyerek ateş etmeğe başlamış ise de çoktan beri kaybolan Arsen Lüpen'e atılan kurşunlar ufak bir tesir bile yapmamıştı.

Son

GÖKTUĞ

GADDAR YÜREKLİ SAVAŞÇI

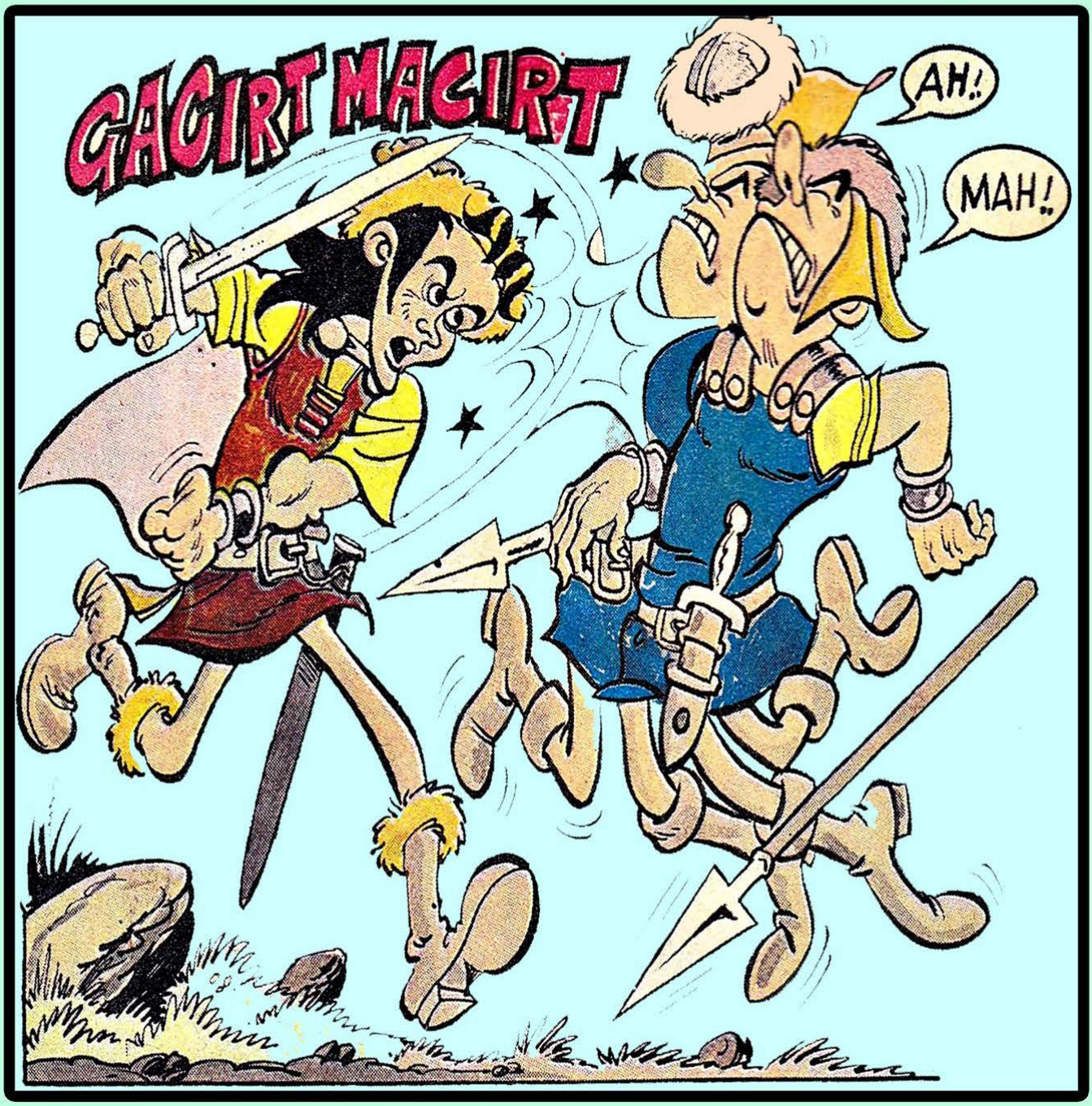

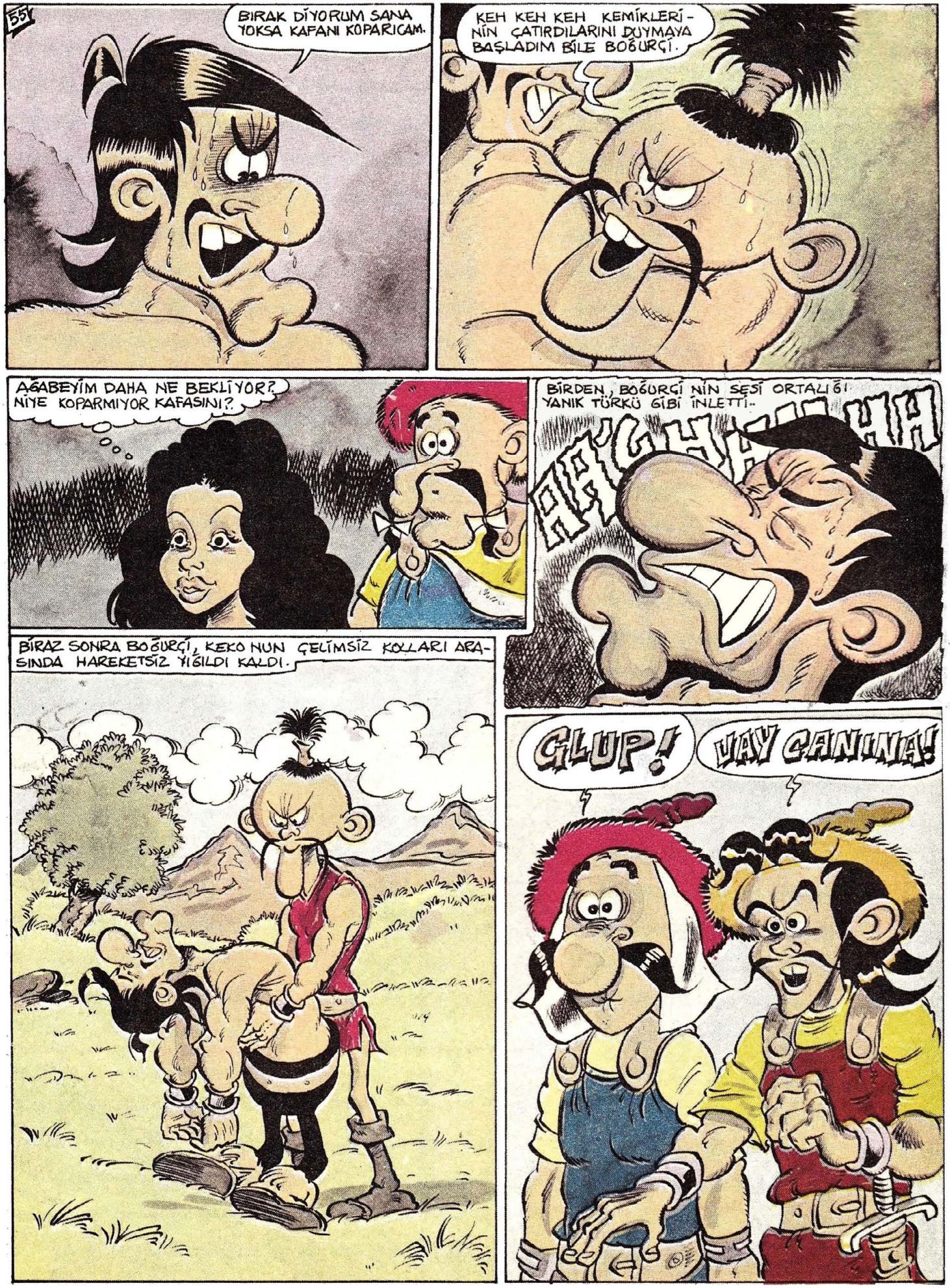
55
BIRAK DİYORUM SANA YOKSA KAFANI KOPARICAM.
KEH KEH KEH KEMİKLERİNİN ÇATIRDILARINI DUYMAYA BAŞLADIM BİLE BOĞURÇİ.
AĞABEYİM DAHA NE BEKLİYOR? NİYE KOPARMIYOR KAFASINI?
BİRDEN, BOĞURÇİ NİN SESİ ORTALIĞI YANIK TÜRKÜ GİBİ İNLETTİ.
BİRAZ SONRA BOĞURÇİ, KEKONUN ÇELİMSİZ KOLLARI ARASINDA HAREKETSİZ YIĞILDI KALDI.
GLUP!
UAY CANINA!

56
AĞABEY!
BEN KAZANDIM!
KIZ BİZİM OLDU. KEH KEH KEH KEH.
KIZI KURTARMAMIZ LÂZIM SEN BOĞURÇİ İLE MEŞGUL OL.
GÖKTUĞ, ARKADA AĞAÇLARIN ARASINDA BEKLEYEN ATINA ATLADI VE...
HAYDİ FİRAVUN TAMGAZ KAYBEDECEK YAKİT YOK.
HEYY!

57
SIKI DUR GÜLBAHAR!
GÖKTUĞ!
?
HAYDİ HOOOOP!!
HEY DUR!
KÜT!

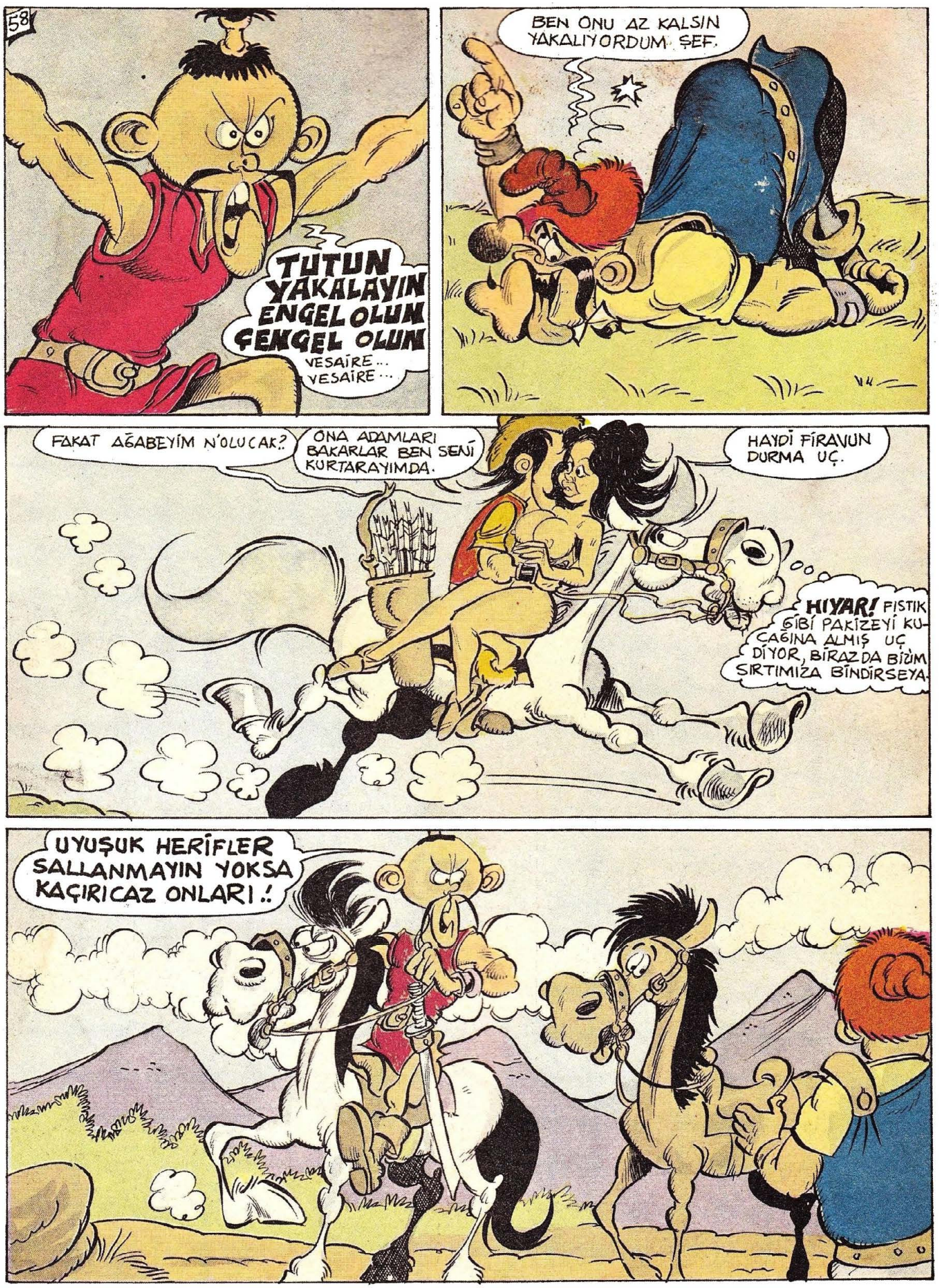
58
TUTUN YAKALAYIN ENGEL OLUM ÇENGEL OLUN VESAİRE... VESAİRE...
BEN ONU AZ KALSIN YAKALIYORDUM ŞEF.
FAKAT AĞABEYİM N'OLUCAK?
ONA ADAMLARI BAKARLAR BEN SENİ KURTARAYIMDA.
HAYDİ FİRAVUN DURMA UÇ.
HIYAR! FISTIK GİBİ PAKİZEYİ KUCAĞINA ALMIŞ UÇ DİYOR, BİRAZ DA BİZİM SIRTIMIZA BİNDİRSEYA.
UYUŞUK HERİFLER SALLANMAYIN YOKSA KAÇIRICAZ ONLARI.!

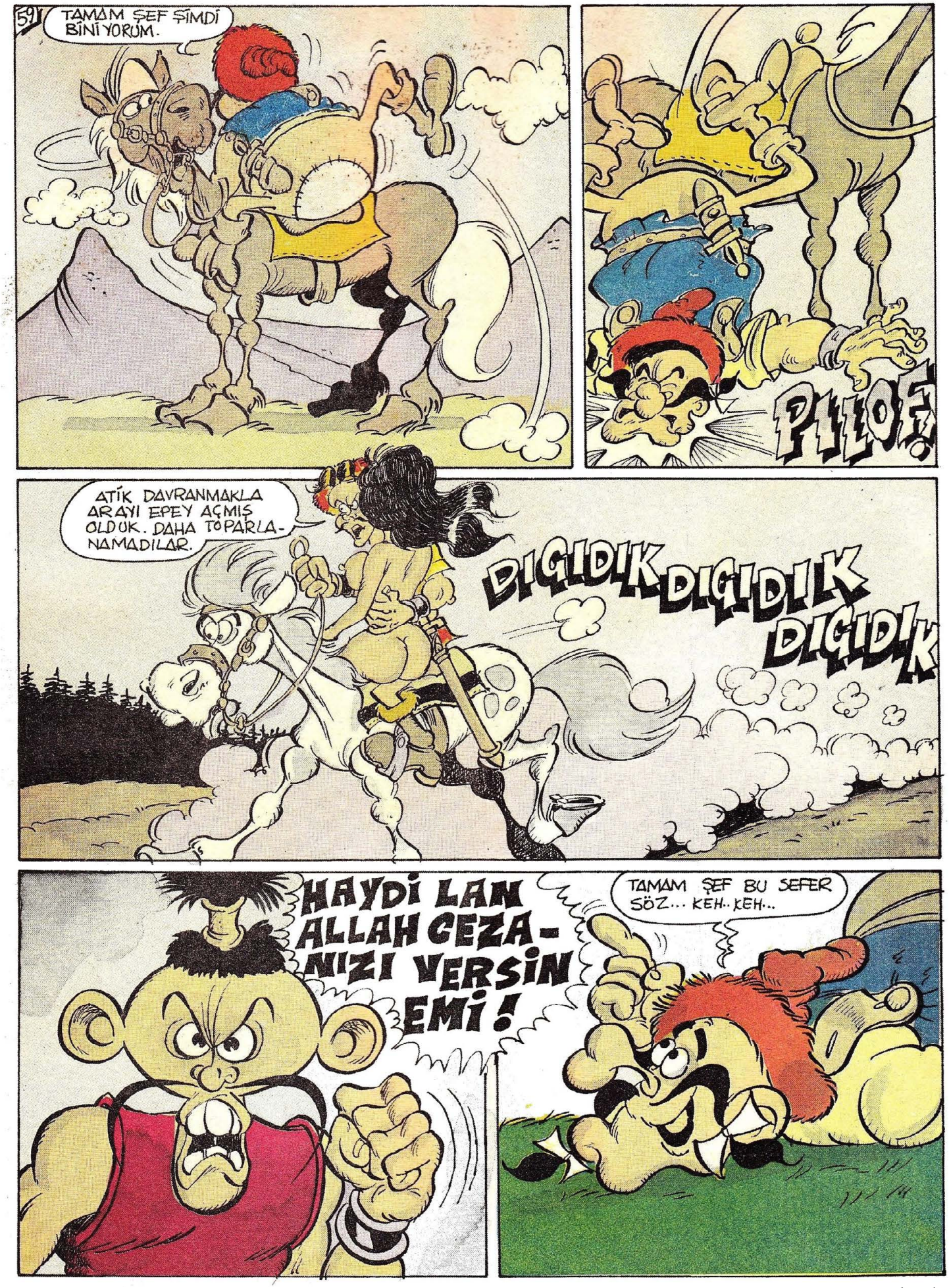

Devam Edecek

Aynur Kulak

Paralel Evrende Ara Dünya

İnsanın kendi yaşadığı dünyadan kopup, sonsuz sayıda olası dünyalar olabileceğini hayal etmesi yeni değil. Daha doğrusu sadece içinde yaşadığımız yüzyıla özgü bir şey değil. Paralel evrenler, orta dünyalar, gidilip keşfedilmesi imkansız diyarlar insanın zihninde mağaradan çıktığından beri vardı. Şimdi de var fakat, sanki daha

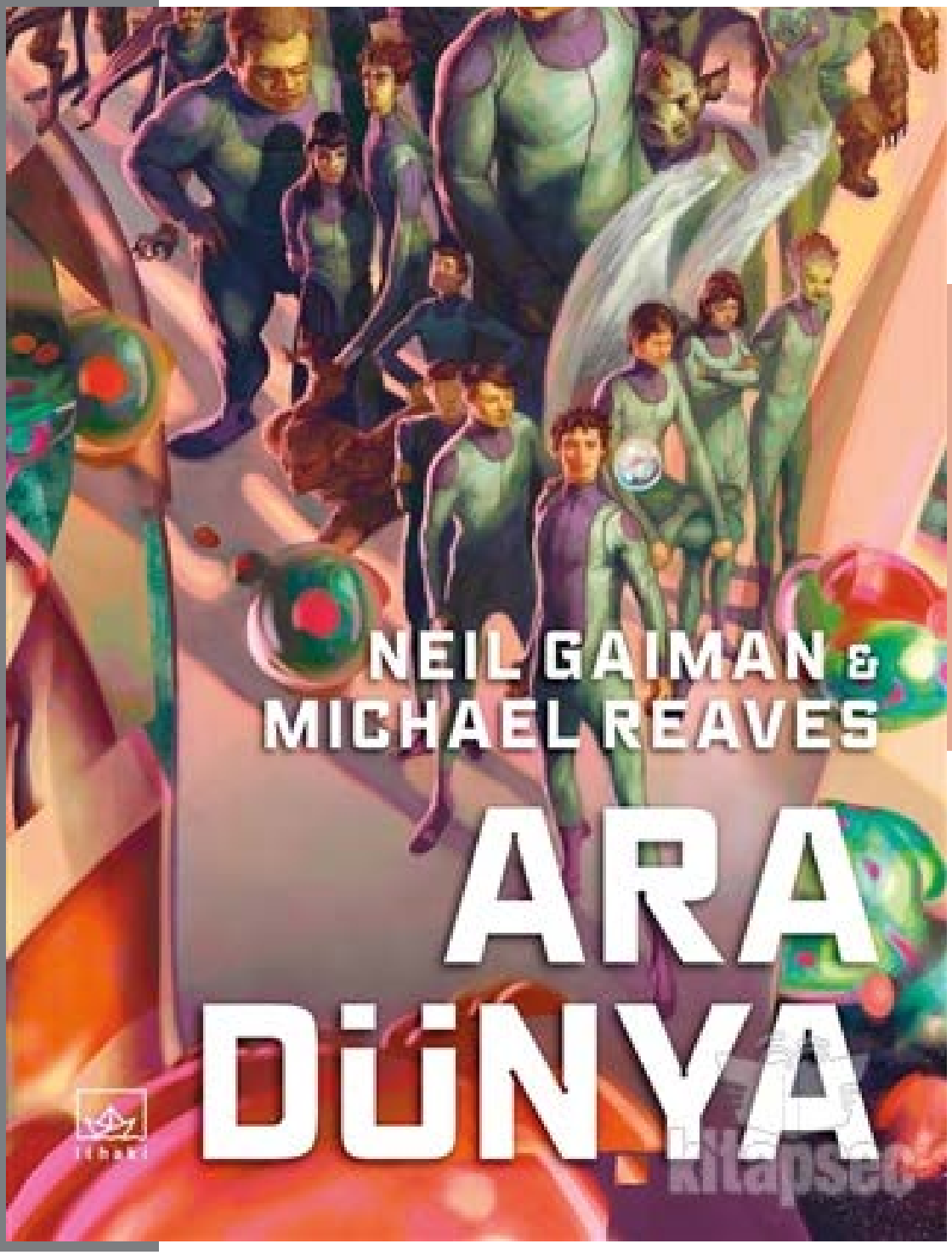

çok var, daha belirgin olarak her yaratılan, yazılan, çizilen, bestelenen sanat dalları içinde var. Kurgu tamamen böyle dünyalar üzerine kurulu artık.

Neil Gaiman & Mıchael Reaves bilim kurgu romanı Ara Dünya'dan bahsedeceğim. Bilim kurgu romanı sevenler Ara Dünya'yı yakından bilirler. İthaki Yayınları tarafından yeniden yayınlanan roman hiç keşfetmemişler için iyi bir fırsat. Bu dünya Neil Gaiman'a da aşina. Çizgi romanları da kapsayan bilindik birçok bilim kurgu ve fantastik tür yazarı Gaiman, İngiliz olmasına karşın 2005 yılı itibariyle ABD'de yaşamaktadır. Neil Gaiman ve Mıchael Reaves'ın ilk olarak 1996 yılında Dreamworks için animasyonlar kaleme aldıkları sırada ortaya çıkan bir fikri geliştirmeleri sonucu senaryo olarak yazılan Ara Dünya'yı Dreamworks yetkilileri ret eder. İşin peşini bırakmayan ikili yıllar sonra Ara Dünya'yı roman olarak kaleme alıp Harper Collins aracılığıyla yayınlar. Ve böylece Ara Dünya dönemi başlamış olur.

Dünyada bilim kurgu kitap kategorisinde önemli bir yer sahibi olan Ara Dünya'da Joey Harker isimli bir kahraman ile karşı karşıyayız. 15 yaşında sıradan bir hayatı olan genç kahramanımızın tek kusuru kendi evinde kaybolması. İnsanın kendi evinde kaybolması önemli bir sorun gibi gözükmese de Joey'un kaybolduktan kısa bir süre sonra kendini bir başka paralel evrende bulması Ara Dünya'nın ana kurgusunu oluşturuyor. Alternatif evrenler arasında yürüyebilen Joey için bir yürüyüşçü diyebiliriz. Ve o bu evrende böyle bir özelliğe sahip tek kişi. Tabii ki kendi alternatif evrenindeki tek kişi. Diğer evrenlerinde yürüyüşçüleri var ve tüm Joey'ler evrenin dengesini korumak adına Ara Dünya ismini verdikleri bir organizasyona mensuplar.

Amerika menşeili yaratılan süper kahraman hikayeleri içerisinde daha çok yarattığı atmosferle değil de kurgusuyla farklı bir yere konumlanması gereken Ara Dünya sadece paralel evrenler yaratmıyor. Ne zaman bir yürüyüşçü ortaya çıksa büyüyü kullanarak alternatif evrenleri boyunduruğu altına almak isteyen HEX ile aynı emele başvurarak yerine getirmeye çalışan İkili yürüyüşçüleri ele geçirmeye çalışır ve Joey daha ilk yürüyüşünde olası bir çatışmanın tam da ortasında kalır. Yani gidilen evrende farklı bir mücadele, bambaşka bir yaşam vardır. Joey'lerin Joey'lerle birlikte mücadele ettiği ve Joey'lerin, Joey'leri kurtarabildiği bir yaşam.

Ki bu durum aslında, durum ve şartlar ne olursa olsun, dünya, evren, kozmos, kainat hangi şartların içinde bulunursa bulunsun kişinin aslında kendi kendini kurturabileceğini işaret etmekte. Ara Dünya'nın böyle bir mesaj derdi asla yok elbet. Fakat bazen yaşımız ne olursa olsun, şartlar sarpa sardığında o ara dünyaya gidip mücadeleye başlamamız gerekiyor. Mesela kitap şöyle iki soru yöneltmekte bizlere:

Joey her şeyi unutup normal hayatına geri mi dönecekti? Yoksa savaşa dahil mi olacaktı?

Cevabı romanın içinde. Ara Dünya raflardaki yerinde sizi beklemekte.

Atilla Bilgen

Keşif gemisinin İstanbul'dan rast gele topladığı dört insan, nerede olduklarını anlayamamanın korkusuyla birbirlerine sokulmuşlardı. İlkel ve akılsız bir görüntüleri vardı. Onları konuşturmam için dostça davranmalıydım, bu yüzden en güleç halime büründüm ve kollarımı iki yana açıp telepati yoluyla "Uzay gemime hoş geldiniz.

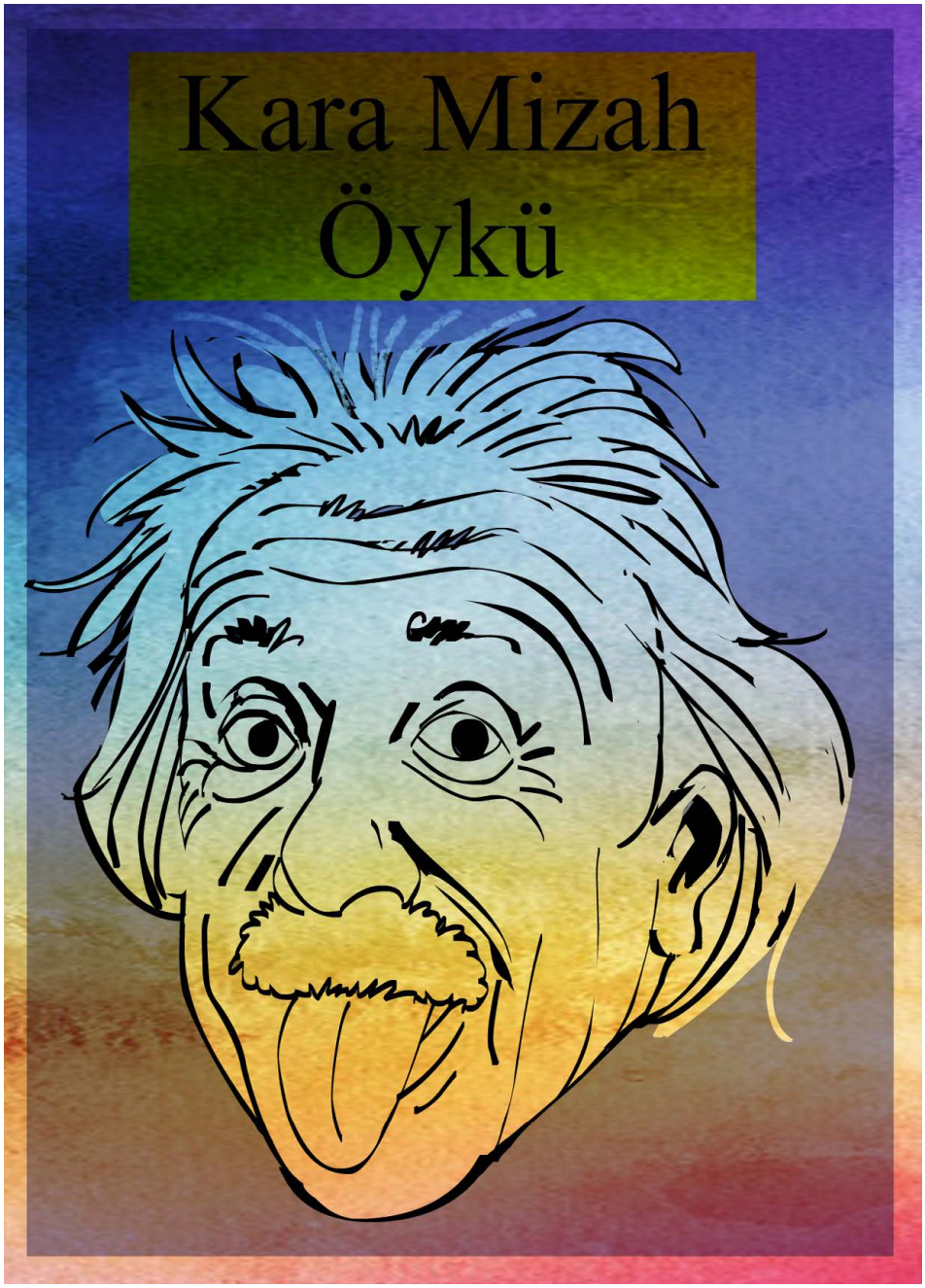

BÜYÜK BULUŞMA

Keşif gemisinin İstanbul'dan rast gele topladığı dört insan, nerede olduklarını anlayamamanın korkusuyla birbirlerine sokulmuşlardı. İlkel ve akılsız bir görüntüleri vardı. Onları konuşturmam için dostça davranmalıydım, bu yüzden en güleç halime büründüm ve kollarımı iki yana açıp telepati yoluyla "Uzay gemime hoş geldiniz. Korktuğunuzu tahmin edebiliyorum, ama tasalanmayın, zira biz dostuz! Bir süre misafirimiz olacaksınız, çünkü ırkımızın geleceği açısından sizden alacağımız bazı bilgilere ihtiyacımız var." diye zihinlerine seslendim. Alışık olmadıkları bu haberleşme yolu onları daha çok ürküttü. Yüzü kılla çevrili insanın yüzü kızardı, gözleri yerinden çıkacakmışçasına büyüdü ve "Eşhedüüüüüü." diye haykırdı. Yanındaki gözlüklü insanın da ondan farkı yoktu. Zorlukla yutkunarak

"Konuşmasına konuşmadı, ama yine de her dediğini anladım. Bu nasıl oldu efendim? Acaba hayal mi gördüm?" diye mırıldandı. Genç olan ise, vahşi olduğunu kanıtlarcasına durup dururken gözlüklünün midesine bir dirsek attı. Adamcağız acıdan iki büklüm olunca "Hissetin mi?" diye sordu.

"Evet efendim." diye inledi gözlük insan.

"Demek ki rüya değilmiş!" dedi ve bana dönüp "burası neresi ve neden buradayız?" diye sordu. Yanıt vermeme fırsat kalmadan aralarında en rahat gözüken iri burunlu adam araya girdi ve "Neden olacak güzel abiciğim, Zeus'un yukarıda canı sıkıldı, eski zamanlarda olduğu gibi insanlarla oyalanıp vakit geçirmek için bizi yanına aldırdı." dedi.

"Zeus kim efendim?" diye sordu gözlüklü adam.

"Zeus mu? Anlatayım güzel abiciğim..."

Beni unutmuş aralarında muhabbete başlamışlardı. Araya girip patronun kim olduğunu söylemediğim takdirde ipleri elimden kaçırabilirdim. İri burunlunun zihnine nüfus ederek sesini kestim ve "Lütfen sakin olun. Amacım sizi korkutmak değildi, ne var ki konuşmayı bırakalı binlerce yıl oldu. İstesem de sizin gibi ağzımı kullanarak iletişim kuramam." diye seslendim. Bunun üzerine iri burunlu adam zafer kazanmışçasına bir kahkaha patlattı, işaret parmağıyla beni işaret ederek "Dediğime geldiniz mi? Zeus bu! Adamcağız dünyadan ayrıldığından beri konuşacak insan bulamadığından konuşmayı unutmuş! Bu arada senin de sorunu yanıtlayayım güzel abiciğim, Zeus tanrıların tanrısı olup fazlaca çapkındır. Tek kusuru karısından yani Hera'dan deli gibi korkmasıdı!"

"Aynı benim gibi desenize efendim!" dedi gözlüklü adam.

Yine kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı. Zihinlerine öfkeyle nüfus ettim ve yüksek tonda onlara seslendim: "Zeus filan değilim ayrıca karımdan da korkmam. Düşünce yoluyla sesleniyorum, zira konuşmak sizin gibi ilkel varlıklara mahsus bir özelliktir."

"Bir dakika orada dur bakalım. Hepiniz duydunuz değil mi, yaratık alenen bize hakaret etti! Bu şartlar altında burada bir saniye bile kalamam. İvedi olarak geri gönderilmemi talep ediyorum." dedi genç olan adam.

"Öyle bir şansımız varsa ben de aynısından rica ediyorum efendim." dedi gözlüklü adam.

"Asla ve kata sizi yalnız bırakamam. Ben de geliyorum!"dedi yüzü kılla çevrili adam.

"Vallahi ben nektarımı içmeden şuradan şuraya adım dahi atmam. Madem getirdin ağırlayacaksın Zeus'çuğum." dedi iri burunlu adam.

Az önce yaşadıkları şoku çabucak üzerlerinden atmaları yetmezmiş gibi dövecekmiş gibi üzerime ilerliyorlardı. Densizlikleri karşısında kırmızı tenimdeki mor damarlarım kabardı, lacivert saçlarım dikeldi. Tunkların kim olduğunu öğrenme zamanları gelmişti! "Yeter. Kesin sesinizi ve ben izin vermeden konuşmayın." diye zihinlerine haykırdım, ardından sağ elimi ileriye uzatıp dördünü birden duvara yapıştırdım. Çığlıkları tutuklu oldukları odadan sızıp ana güverteye, oradan uzayın karanlığına doğru amaçsızca yankılanırken, gözlüklü olan korku dolu bir sesle "Ama ne oluyoruz efendim, hani dosttuk?" diye sordu. Kaskatı kesilen bedenimde en ufak bir yumuşama olmayınca, yüzü kılla çevrili adam ağlamaklı bir vaziyette "Aziz din kardeşlerim cümleten geçmiş olsun! Şüpheleniyordum, emme velâkin duvara sinek gibi yapışınca artık emin oldum. Biz ölmüşsüz! Burası öte taraf, aha bu kırmızı tenli, lacivert saçlı, eşekten büyük gözlü varlık da, zebani! Vakit kaybetmeden kelime-i şahadet getirin. Eşhedü en lâ ilâhe illallah…" diye kendi kendine mırıldanmaya başladı. İri burunlu ise diğerlerinden farklı olarak sırıtmaya hala devam ediyordu. Sakallının sözünü duyunca "Atma hocam din kardeşiyiz. Zebani filan değil, Bildiğin Zeus bu! Gerçi onu daha iri yapılı sanırdım. Hera'dan çeke çeke çekmiş anlaşılan!" dedi. Genç olanı zavallı görüntüsüne karşın beni tehdit etti; "Bana bak Zeus çakması, duvarda asılı kala kala saatli maarif takvimine döndüm. Şimdi indirdin indirdin, indirmezsen saatli maarif takvimi gibi günün yemeğini, hava durumunu, tarihte bugün gerçekleşen önemli olayları, yeni doğan çocuklara verilecek isimleri sayacağım. Lacivert kafanın bunca laf kalabalığına dayanacağını sanmıyorum!"

Ne yaparsam yapayım çenelerini bir türlü kapatmıyorlardı. Susturmak için ne yapacağımı bilememenin çaresizliğiyle odanın orta yerinde kalakaldım. Sinirime hâkim olamayıp onları duvara yapıştırmakla yanlış yapmıştım, bunu kabul ediyordum, ne var ki sürekli saçma sapan konuşarak beni çileden çıkartmışlardı. Ama

ne olursa olsun duygularımla değil, mantığımla hareket etmeliydim. Bu düşünceyle derin nefes aldım, ardından onları yapıştıkları duvardan kurtardım. Yere düşer düşmez ilk toparlanan iri burunlu oldu. Hızla ayağa kalkıp yanıma geldi, topuklarını birleştirip kollarını gövdesinin iki yanına koydu. Bu arada karnını içeri çekmiş, başını öne doğru uzatmıştı. Ardından bir nefeste "Selam Zeus! Bendeniz Homeros. Homeros Hüsnü! İzin verirseniz nektarınızı sizinle paylaşmak, dolayısıyla boğazımın kuruluğunu gidermek istiyorum." dedi. Geldiğinden beri ağzından bir Zeus'u, bir de nektarı düşürmemişti. Gönlünü hoş etmek için istediği nektarı vermeye razıydım, gel gelelim ne olduğu hakkında en ufak bir bilgim yoktu. Oysa birkaç saniyede dillerini en ince ayrıntılarına kadar öğrenmiştim. Buna rağmen anlaşamıyorduk. Galiba şifreli konuşarak üzerimde psikolojik baskı oluşturuyorlardı. Bir Tunk'un kolay kolay pes etmeyeceğini öğrenmelerinin zamanı gelmişti. Zoraki bir şekilde gülümsedim ve en sakin telepati sesimle "Gelin yaşanan bu tatsız olayları unutalım ve her şeye sıfırdan başlayalım. Öncelikle ben ne Zeus'um, ne de zebani. Sahi kim bunlar?" diye sordum.

"Bunda anlaşılmayacak ne var güzel abiciğim. Zeus sensin, zebaninin ise konuyla bir alakası yok! Ama böyle kuru kuruya muhabbet olmaz! Getir nektarı donat sofrayı gerisini öyle konuşalım." dedi Homeros.

"Yüce Teflanus adına dilinden düşürmediğin nektar nedir?"

"Tanrıların içkisi!"

"Geldiğinden beri istediğin içki mi yani?"

"Aynen güzel abiciğim. Zaten Homeros başka ne ister?"

Bizi dinleyen gözlüklü, yanındaki gence dönüp "Bu yaşadıklarımız gerçek olamaz. Kesinlikle rüya görüyorum efendim."dedi.

"Madem rüya, kim görüyor bunu?" diye sordu genç adam.

"Kim olacak efendim elbette ben."

"O zaman aynı anda aynı rüyayı ben nasıl görüyorum?"

"Bak bunu hiç düşünmemiştim efendim!"

Korkudan yüzü bembeyaz kesilmiş olan yüzü kılla çevrili adam ağlamaklı bir sesle "Aziz din kardeşlerim bu bir rüya değil, gerçek! Bırakın şimdi boş muhabbeti ve tövbe edin. Zaman tövbe zamanıdır." dedi.

Onları dinlerken birden büyük resmi net olarak gördüm. Psikolojik savaşa filan girişmemişlerdi, resmen aptallardı, saçmalamaları da bu yüzdendi. Gerçi kendi açılarından haklıydılar, karşılarında birdenbire beni görünce devreleri yanmış, korkudan olur olmaz kimselere benzetmişlerdi. Ağızlarından laf alabilmem için seviyelerine inip güvenlerini kazanmalıydım, bu amaçla "Yaşadığınız kültür şokunu dikkate almadan üzerinize geldiğim için özür dilerim. Ama bunu telafi edeceğime söz veriyorum. Bu arada ben komutan Ammokodu. Buraya dünyadan yüz on bir ışık yılı uzaklıkta bulunan Haktamur gezegeninden geldik. Amacımız dünyayı yazlık ola... Yani sizleri tanımak, hakkınızda bilgi sahibi olmak ve kalkınmanıza yardım etmek. Şimdi siz tanıtın kendinizi." diye zihinlerine seslendim.

"Ben o görevimi savdım güzel abiciğim, şimdi ağırlanmayı bekliyorum." dedi Homeros.

İkinci olarak yüzü kılla kaplı adam temkinli adımlarla bana yaklaştı, sağımı solumu kuşkulu gözlerle incelerken "Zebani olmadığınızdan eminsiniz değil mi?" diye sordu. "Elbette." dedim. Bu yanıtım üzerine rahat bir nefes aldı, cübbesinin yeniyle alnındaki terleri sildi ve "Zaten bende öyle düşünmüştüm. Ama yine de emin olayım dedim. Bendeniz Maşallah Karayılan, hakkımda duyduklarınızı ciddiye almayın, asla ve kata dolandırıcı değilim, aksine dürüst, namuslu, kendi halinde bir girişimciyim. " dedi

"Zaten öyle bir şey duymadım."

"Olsun, her ihtimale karşı söyleyeyim dedim. Müsaade ederseniz birikmiş kaza namazlarımı kılacağım, kıble ne tarafa düşüyor?"

"Kıble mi? O da ne?"

Bu sözüm üzerine üzerindeki gerginlikten tamamen kurtuldu, gülerek arkadaşlarına döndü ve "Aziz din kardeşlerim artık rahatlayabilirsiniz. Bu adam zebani filan değil, alt tarafı uzaylı!" dedi.

"Bir dakika efendim öncelikle şu işi açıklığa kavuşturalım. Anladığım kadarıyla uzaylılar tarafından kaçırıldık. Doğru mu?" diye sordu gözlüklü adam.

"Kaçırılma demeyelim, bir süreliğine misafirimizsiniz." dedim.

"Bu durumda resmen karımdan izinsiz evden çıkmış oldum! Ya bizi serbest bırakırsanız?"

"Elbette bırakacağım. Az evvel dediğim gibi misafirimsiniz. Sadece bir süreliğine sizi alıkoyduk. Hepsi bu kadar!"

"Ben de ondan korkuyorum

efendim! Bak uzaylı kardeşim, adım Korkmaz Gözükara, lakin her şeyden korkarım. En çok da karımdan! Siz beni kaçırırken ondan izin aldınız mı, almadınız. Artık bırakma şansınız yok! Siz nereye ben oraya!"

"Neden?"

"Efendim galiba derdimi anlatamadım. Karımdan izin almadan mutfağa bile gidemezken şimdi bir uzay gemisindeyim! Hem de ondan habersiz. Geri döndüğümde canıma okur benim!"

"Karınız diye bahsettiğiniz anladığım kadarıyla sizin dişi versiyonunuz. Neden bu kadar korkuyorsunuz. Hepiniz eşit değil misiniz?"

"Eşitiz efendim, ama o daha çok eşit! Sahi kadın erkek ilişkisi sizin oralarda durum nasıl?"

"Bu kadar kötü değil!"

" O zaman Haktamur tam benlik bir yermiş! Evliysek köle değiliz değil mi efendim?"

"Haktamur'da kesinlikle öyle."dedim.

"O zaman kayıtlara Alper de Haktamur'a iltica etmek istiyor diye geçilsin. Gerçi karımdan bir şikâyetim yok, ama her gün işe gitmek zor geliyor insana. Haktamur'da iş saatleri nasıl?" diye sordu genç adam.

"En iyi performansı hangi süreyle verebiliyorsanız o kadar çalışıyorsunuz."

"Desene hiç işe gitmem gerekmeyecek! Güzel. Bu arada maksat muhabbet olsun diye soruyorum, dişileriniz güzel mi?"

"Koca galakside efsanedir."

"Bak bunu sevdim! Ciddi ciddi aklıma yattı Haktamur'a yerleşmek! Son soruma da olumlu yanıt verirsen benden kurtulamazsınız; rakı var mı?"

"Rakı mı? O da ne?"

"Nektarın yeryüzünde biçim bulmuş en güzel hali güzel abiciğim! Alınma ama halden hiç anlamıyorsun? Geldiğimizden beri hep laf hep laf! Bu adamlar uzun yoldan geldi, açlar mı, bir şeyler içmek isterler mi diye sorduğun yok." dedi Homeros."

Söylediği mantıklıydı. Bir bardak içerlerse daha rahat konuşurlardı. Bu düşünceyle "Kunç var? İçer misiniz?" diye sordum. Homeros koca bir kahkaha attı ve "Tilkiye, "Tavuk yer misin?" diye sormuşlar, tilki gülmekten cevap verememiş."dedi. Bir şey anlamadığımı görünce de gevrek gevrek gülerek Yani sorduğun kabahat güzel abiciğim! Yanında ne var?" diye sordu.

"Geleneksel yemeklerimizden harmanlaşmış haplar!"dedim.

"Hap hastaya verilir be güzel abiciğim." dedi Homeros. Söylediğini duymazlıktan gelip yardımcıma hazırlık yapmasını söyledim. Hep birlikte toplantı odasına geçtiğimizde masanın üstünde kunç, tabaklarda mavi, sarı, beyaz haplar vardı. Alper yerine geçince tabağındaki hapları eline alıp oynamaya başladı, bir yandan da "Bu ne şimdi?" diye soruyordu.

"Yemek tabi ki." dedim.

"Gördün mü yemekmiş! Asla ve kata nimetle oynanmaz Alper Efendi. Tabağına bırak onları." dedi Maşallah

"İçkinin yanında hap mı yutulur güzel abiciğim? Zulanda Ezine peyniri, domates, kavun, ciğer tava filan yok mu?" diye sordu Homeros.

"Maalesef."

Homeros "Elma, erik de mi yok?" diye söylenirken, Korkmaz "Misafir umduğunu değil bulduğunu yer efendim!" diyerek sırasıyla mavi, beyaz, sarı haplardan birer tane ağzına attı. Sağ elini midesinin üstüne koyarak arkasına yaslandı ve "Allah'a şükür." dedi. Tüm gözlerin üzerinde olduğunu görünce "Valla ne yalan söyleyeyim efendim hepsi on numaraydı! Mavinin tuzu fazla olsa da, tadı mercimek çorbasına benziyordu, sarı, harika bir et yemeğiydi. Bu kılıbık halimle ben bile daha lezzetlisini yapamazdım. Beyaz ise muz ihtiva eden bir nevi tatlıydı." dedi.

"Şimdi güzel abiciğim, söyle bakalım bu kunç hangi hapla içilir?" diye sordu Homeros.

"Kunç bildiğiniz içkilere benzemez, serttir Aç karnına fena çarpar. Önce Korkmaz Bey gibi karnınızı doyurun sonra içersiniz."

Tereddüt etseler de hapları yuttular. Yüz ifadelerinden gördüğüm kadarıyla hallerinden şikâyetçi değillerdi. Zaten öyle olmalıydı, zira koca galakside mutfağımızı bir tanedir!

"Doydum doymasına, ama bir halt anlamadım! Söyle suyuna ekmeği iyice banmadıktan sonra yemek yemenin ne anlamı var?" dedi Maşallah.

"Yemek niyetine hapı yuttuk, bakalım içki diye ne içeceğiz. Doldur bakalım kadehlerimizi?" dedi Alper.

Devam edecek...

Duyurusu...

Trakya, İstanbul ve Anadolu'nun; su, nefes, yaşam kaynağı olan Kuzey Ormanları "Muhafaza Ormanı" ilan edilerek mutlak korumaya alınmalı, her türlü rant ve yağma projesine derhal kapatılmalıdır.

KUZEY ORMANLARI YAŞAM KAYNAKLARIDIR

Kuzey Ormanları **'Muhafaza Ormanı'** ilan edilmeli ve mutlak koruma altına alınmalıdır!

Trakya, İstanbul ve Anadolu'nun; su, nefes, yaşam kaynağı olan Kuzey Ormanları **"Muhafaza Ormanı"** ilan edilerek mutlak korumaya alınmalı, her türlü rant ve yağma projesine derhal kapatılmalıdır.

Eşsiz bir ekosistemler birliği olan Kuzey Ormanları, Marmara Bölgesi'nin en büyük ve en önemli yaşam kaynağıdır.

Bu bütüncül ekosistemler kuşağı, üç farklı iklim bölgesinin buluşma ve geçiş alanını oluşturmasıyla son derece zengin bir biyolojik çeşitliliğe ev sahipliği yapmaktadır. Bu çeşitlilik, yaklaşık 3.000 farklı bitki türünü, 46 ağaç türünü, 2.800 civarında otsu bitki türünü ve endemik bitki taksonlarını barındırmaktadır. Kuzey Ormanları aynı zamanda 48 adet memeli, 350 adet kuş, 350 adet balık ve 45 adet sürüngen/kurbağa türünün yaşam alanı ve dünyanın önemli kuş göç yollarındandır.

Orman, açık alan, sulak alan, kayalık, kumul, longoz gibi çok farklı ekosistemlere sahip Kuzey Ormanları'nda 15 adet Önemli Doğa Alanı (ÖDA) bulunmaktadır.

Gıda üretiminde, su kaynaklarında, hava durumunda vs binlerce yıldır görülmemiş şiddette sorunlara yol açacak ve daha şimdiden başlamış olan iklim krizi döneminde Kuzey Ormanları Ekosisteminin bir geleceği olabilmesi için korunması gerekmektedir. Atmosferdeki karbonu tutma, havayı filtreleme ve hava kirliliğini azaltma, su kaynaklarını destekleme ve doğal afetlerin etkilerini azaltma özellikleri ile Kuzey Ormanları'nın kendisi -eğer koruyabilirsek - önümüzdeki on yıllarda Trakya ve Anadolu'nun önemli koruyucularından olacaktır.

Marmara Bölgesi'ndeki yeraltı ve yer üstü su varlığının istisnasız tümünün kaynağı olan, Bulgaristan sınırından Melen Havzası'na kadar Karadeniz kıyı kuşağı boyunca uzanan ve Kuzey Ormanları ekosistemini olusturan tüm ormanlık alanlar, 6831 Sayılı Orman Kanununun 23. Maddesi ve **"Muhafaza Ormanlarının Ayrılması ve İdaresi Hakkında Yönetmelik"** hükümlerine dayanarak **"Muhafaza Ormanı"** kapsamına alınmalıdır.

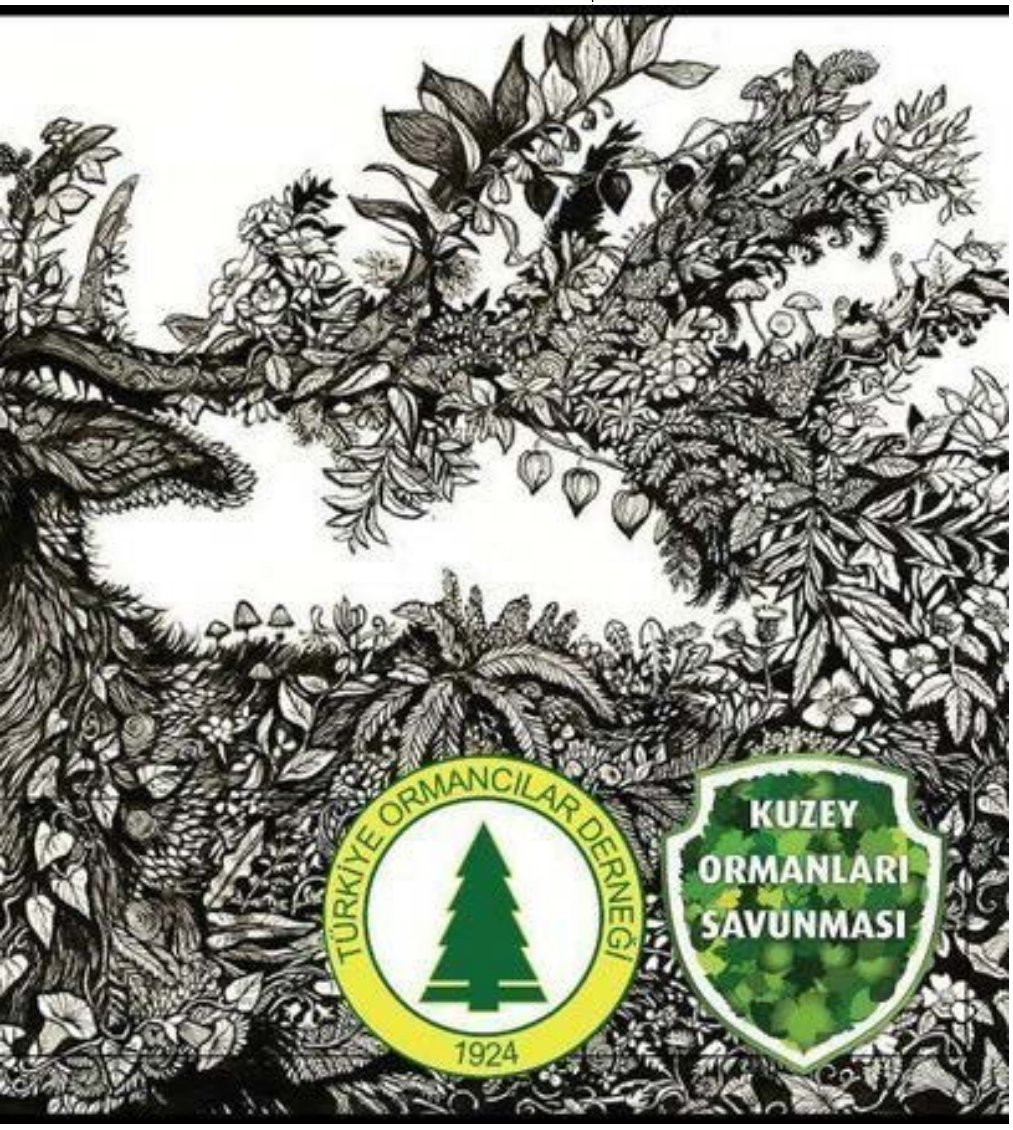

Bu nedenle Kuzey Ormanları'nda yetkili tüm Orman Bölge Müdürlükleri sınırları içinde kalan ormanlık alanlarının Belgrat Muhafaza Ormanı Statüsünün korunarak sınırları genişletilerek Kuzey Ormanları adı ile tanımlanmalı ve **"Marmara Kuzey Ormanları Muhafaza Ormanı"** statüsündeki sınırları Kuzey Ormanları olarak genişletilmeli, orman alanları biraz önce sözünü ettiğimiz baskılara karşı ancak korunabilir. **KORUNMALIDIR.**

Biz aşağıda imzası bulunan kişi ve kuruluşlar olarak Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı Tarım ve Orman Bakanlığı'nın Kuzey Ormanları'nı tümüyle **"Muhafaza Ormanı"** ilan ederek mutlak korumaya almasını, her türlü rant ve yağma projesine derhal kapatmasını talep ediyoruz.

Orman varsa yaşam var.

https://www.change.org/p/kuzey-ormanları-muhafaza-ormanı-ilan-edilmeli-ve-mutlak-koruma-altına-alınmalıdır-tcbestepe-tctarim?recruiter=false&utm_source=share_petition&utm_medium=twitter&utm_campaign=psf_combo_share_initial&recruited_by_id=737888e0-ff05-11ea-b22f-839a06cdc2ab

Duyurusu...

#HAYVANLAR YAŞAMAK İSTİYOR

"Av turizmi"

adı altında 798 canlının yaşamı, para karşılığında ihaleye açıldı.
Başka bir canlıyı öldürmenin sporu, turizmi, hobisi, ihalesi olamaz!

Son 50 yılda canlı türlerinin popülasyonları % 68 azaldı. Ancak

#HayvanlarYaşamakİstiyor

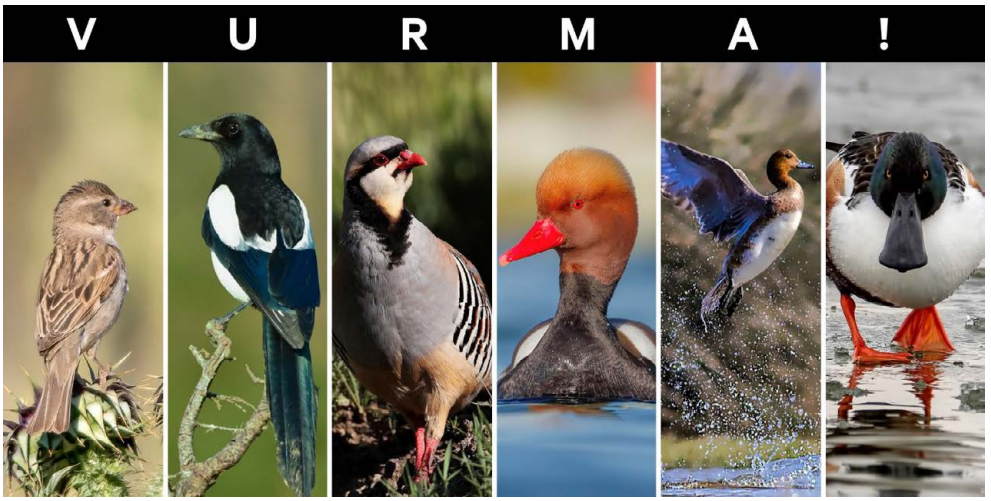

Avcılık tamamen yasaklansın!

Hayvanlar sadece türkülerde, masallarda kalmasın diye imzala!

http://change.org/vurmabeni

Quino takma adıyla daha çok tanınan Joaquín Salvador Lavado Tejón, Arjantinli-İspanyol bir karikatürcüydü.

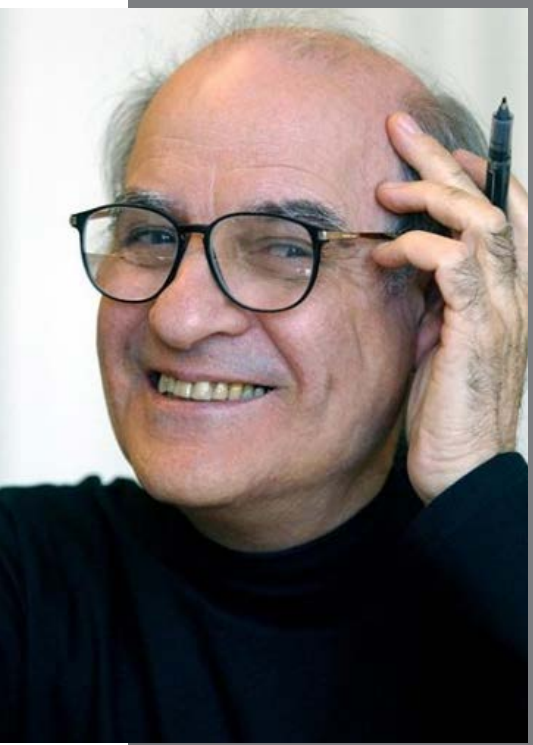

USTAYA VEDA...

Quino Tam adı: Joaquín Salvador Lavado Tejón

Doğum tarihi: 17 Temmuz 1932, Guaymallén Department, Arjantin

Ölüm tarihi : 30 Eylül 2020

Quino takma adıyla daha çok tanınan Joaquín Salvador Lavado Tejón, Arjantinli-İspanyol bir karikatürcüydü.Quino adıyla ünlenen sanatçı İspanya'nın nobeli olarak bilinenAsturias Prensliği ödülünü almaya hak kazanan İlk karikatürist oldu. Dünya genelinde ünlenen Çizgi romanı Mafalda, Amerika ve Avrupa'nın birçok yerinde popülerdir ve sosyal hiciv'i gerçek hayat meseleleri üzerine bir yorum olarak kullanmasıyla övgü topladı.

Filmler: Mafalda - La Pelicula, Quinoscopio, Quinoscopio I

Bünyamin Tan

Ilık ve yağmurlu bir bahar günüydü. Toprakla buluşan yağmur taneleri, doğanın kokusunu zarif bir kadının metrelerce uzaktan duyulan baştan çıkarıcı parfümü gibi etrafa yaymış ve tabiat ana bağrındaki tüm güzellikleri ortaya çıkarmıştı. Yaprakların yağmur taneleriyle dans ettiği eşsiz bir gösteri, yeşilin bin bir tonuyla tuvale aktarılmış empresyonist bir tablo görüntüsü veriyordu.

ÖLÜM HALKASI-1

Ilık ve yağmurlu bir bahar günüydü. Toprakla buluşan yağmur taneleri, doğanın kokusunu zarif bir kadının metrelerce uzaktan duyulan baştan çıkarıcı parfümü gibi etrafa yaymış ve tabiat ana bağrındaki tüm güzellikleri ortaya çıkarmıştı. Yaprakların yağmur taneleriyle dans ettiği eşsiz bir gösteri, yeşilin bin bir tonuyla tuvale aktarılmış empresyonist bir tablo görüntüsü veriyordu.

Polonezköy yolunda ilerleyen bir araç, bu eşsiz manzaranın bağrında kural tanımaz bir dadaist imaj gibi sırıtıyordu. Tabiat parkının birkaç kilometre gerisinde aracın motorundan sesler gelmeye ve elektrik

aksamında sorunlar yaşanmaya başladı. Aracın şoförü sağa çekti ve birkaç kez marşa bastı. Fakat araç bir türlü çalışmadı. Sorunun aküden kaynaklandığını düşünen adam, kaputu açıp kutup başlarını ve kabloları kontrol etmeye başladı. Az evvelki sağanak yerini çiselemeye bırakmıştı.

Sorunun kaynağını bulmaya çalıştığı sırada kısa devre yapan elektrik kablolarından gelen cızırtıya benzer bir ses duydu. Sesin kaynağının aracın aksamındaki bir sorun olabileceğini düşündü. Ama aracın herhangi bir yerinde ne bir kıvılcım görüyor ne de yanık kokusu alıyordu. Aynı sesi bu defa daha şiddetli duydu ve biraz ilerideki açık bir alandan geldiğini fark etti. Bakışlarını yönelttiği yerde görüntünün kıvrıldığını ve sanki kristal bir kürenin arkasından görülen nesneler gibi bozulmalar yaşandığını gördü.

- Bu da ne böyle?

Zihnini ele geçiren merak duygusuyla oraya doğru yürümeye başladı. Görüntü gittikçe bulanıklaşmaya ve gümüş rengi bir tona dönüşmeye başladı. İyice yakınına vardığında küre şekli yerini bir hortuma bırakmıştı. Oluşan bu hortumun etrafında elektrik kıvılcımları sıçramalar yapıyor ve güçlü bir esinti çevredeki ağaçları titretiyordu. Gördükleri karşısında donakalmıştı.

Hortumun hızı son raddeye vardığında dış cephesinin biraz yukarısında birden şeytani bir yüz belirdi. Adamın şaşkınlığı yerini korkuya bırakmıştı. Yüz yukarıdan aşağı inip tam karşısına geldi. Büyülenmiş gibi orada dikiliyor ve kendisine bakan yüzü izliyordu. Aniden çıkan iki elektrik kıvılcımı vücudunu dolayıp onu yüzün ağzına doğru çekti ve artık bu garip oluşumun içinde büyük bir hızla savrulmaya başladı. Adam, gökyüzüne doğru çekildiğini ve gittikçe yükseldiğini hissediyordu. Birkaç dakika sonra kendini yutan anormali ile birlikte ortadan yok oldu. Hortumun görüldüğü yerde ezilen çimenlerden oluşan büyük bir daire ve dalları kırılmış ve tepeleri yanmış ağaçlardan başka bir şey kalmamıştı.

İki Yıl Sonra…

Cep telefonunun zil sesiyle irkildi. Uzanıp komodinin üzerinden aldı. Ekrana baktığında arayanın yardımcısı Komiser Burak Altun olduğunu gördü. Ekranı kaydırıp:

- Alo Burak!

- Günaydın başkomiserim.

Yattığı yerde gerinerek ve yorgun bir ses tonuyla:

- Sana da günaydın.

- İyi misiniz?

- İyiyim iyiyim. Yeni uyandım, sabah mahmurluğu. N'oldu, dünkü dosyayla ilgili bir gelişme mi var?

- Bu sabah aynı yerde başka bir ceset daha bulunmuş. Az evvel merkezden haber verdiler. Olay yerine intikal ediyorum başkomiserim, yoldayım. Bir şeyler öğrenir öğrenmez size bilgi veririm.

- Tamam, sen git. Birazdan ben de çıkarım yola. Olay yerinde buluşuruz.

- Ama bugün izin gününüz?

- Boş veeerrr, hangi izin günümüzde evde oturduk Burak. Bizim meslekte izin günü nezaketen söylenmiş söz gibidir. Yalan ve samimiyetsiz… Hazırlanıp çıkayım ben de.

- Peki, başkomiserim. Nasıl uygun görürseniz…

Önceki gün geç saatlere kadar süren mesainin yorgunluğunu henüz atabilmiş değildi. Hâlâ uykuluydu ve etrafına buğulu gözlerle bir rüya âlemindeymiş

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

gibi bakınıyordu. Başkomiser Serhat Çetin, meslekte on beşinci yılını devirmiş, cinayet büronun gözdesi bir polisti. Yıllardır katillerin, itin, kopuğun peşinde koşup durmuş, insan denen varlığın ne kadar canileşebileceğine sayısız kez tanık olmuştu. Fakat hiçbiri dün sabah Belgrat Ormanı'nda bulunan ceset kadar şaşkınlık yaratmamıştı onda.

Sabahleyin koşuya çıkan bir kadın tarafından bulunan ceset yanıklar içerisindeydi. Gözlerinde kataraktlar oluşmuştu. Teninin yanık olmayan kısımları beyazla gri arası tuhaf bir renge bürünmüştü. Ama bu cesedin ürkütücü yanı ise adamın gözlerinin ve ağzının dehşet duygusuyla kocaman açılıp öylece kalmış olmasıydı.

Adli tıptan henüz rapor gelmemişti. Bugün bizzat gidip doktorun ağzından cesetle ilgili bilgi almayı koydu kafasına. Olayla ilgili ilginç bir detay kafasını kurcalıyordu. Cesedi buldukları yerde çimenler ezilmiş ve dairesel bir şekil oluşturulmuştu. Çevredeki ağaçların dalları da kırıktı ve ağaç tepelerinde yanıklar vardı. İlk bakışta doğal bir fenomenin buna sebep olduğu sanılabilirdi. Ama o gün İstanbul'da değil fırtına kopması, havada tek bir bulut dahi yoktu. Bu yüzden ilk ihtimale, yani cinayet şüphesine geri dönmüştü zihni.

Neden bir insanı hem vahşice katledip hem de etrafında böyle bir daire yapma gereği duyulsundu? Cinayetin bir ritüel özelliği vardı sanki ve bugünkü vakada da benzer özellikler varsa cinayetlerini belirli bir ritüele göre işleyen bir seri katilden söz etmek mümkündü. Ancak yeni vakanın olay yerini görmeden fikir yürütmenin bir anlamı yoktu.

Adamın üzerinden çıkan cüzdandan kimliğine ulaşılmış ve iki yıl önce kaybolan Polonezköy Yaban Hayatı Şefliği birim mühendisi Mehmet Kalyon olduğu tespit edilmişti. Kaçırılıp alıkonulmuş ve öldürülmüş olabilirdi. Asayişten dosyasını istediğinde şahsın kaybolduğu günkü olay yeriyle ilgili tutulan tutanakta dünkü bulunduğu yerde görülen benzer fiziki şartların aynı olduğunu gördüğünde çok şaşırmıştı. Bugün eşini ziyaret etmeliydi. Belki işe yarar bir şeyler öğrenebilirdi. Ama önce bu sabahki vakayla ilgilenmeliydi.

***

İstanbul'da bahar demek bir renk cümbüşü demektir. Bahçeler ve parklar, Hıdırellez şenliklerinde birbirine göz kırpan genç kızlar ve delikanlılar gibi salınan renk renk lâlelerle dolup taşar. İnsanlar, gökkuşağının yeryüzüne indiği zannına kapılır. Şehir, zümrüdüanka kuşu gibi süzülür Marmara'nın kıyılarında. Amatöründen profesyoneline birçok fotoğrafçı, şehrin tarihi dokusunu baştanbaşa kuşatan bu gökkuşağının en güzel karelerini yakalamak için birbirleriyle yaraşır.

Hayatta her şey zıddıyla beraber var olur. Kötülük olmadan iyilik, çirkinlik olmadan güzellik bilinemez. Âdem ve Havva'nın yasak elmayı yediği, Kabil'in Habil'i öldürdüğü günden beri insan, bu ikiliklerin ve zıtlıkların âleminde yaşamaya mahkûmdur. Bin bir güzelliği bağrında barındıran bu şehrin arka sokaklarında ve insandan uzak, ıssız köşelerinde yaşanan nice kötülükler, çirkinlikler ve korkunç şeyler vardır. Başkomiser Serhat'ın geçtiği yollar, şehrin bu güzellikleriyle örülü olsa da varacağı yer korkunç bir çirkinliğin mezbelesidir.

Kent ormanına vardığında girişin polis araçlarıyla kapatıldığını gördü. Araçtan inip yürümeye başladığında geldiğini fark eden memurlardan biri kendisini karşılamak için öne çıktı:

- Günaydın başkomiserim.

- Günaydın Rıza.

- Burak Komiserim de az evvel geldi, olay yerinde sizi bekliyor.

- Olay yeri inceleme?

- Çalışmalara başladılar. Onlar da olay yerinde.

- Tamamdır, hadi size kolay gelsin.

- Sağ olun başkomiserim.

Biraz ilerlemişti ki birden dönüp az evvel konuştuğu memura seslendi:

- Ha bu arada, gazeteci, televizyoncu gelirse sokmayın içeri. Hiç çekebilecek durumda değilim.

- Baş üstüne başkomiserim.

Biraz ileride çalışmakta olan olay yeri inceleme ekibini ve yardımcısını gördü. Yavaş yavaş yanlarına sokuldu. Geldiğini ilk fark eden yardımcısıydı:

- Tekrar günaydın başkomiserim, hoş geldiniz.

- Hoş bulduk Burak.

- Ceset kötü durumda, dünkü gibi… Her yanı yanık içinde... Ten rengi beyazlı grili acayip bir renge dönmüş. Üzerindeki elbiseler de yanık içinde. Gördüğünüz gibi etrafındaki çimenler de yine daire şeklinde ezilmiş. Çevrede yine kırık dal parçaları dolu, ağaç tepelerinde yanık izleri var.

Başkomiser Serhat, çevreyi iyice süzdükten sonra yardımcısına dönüp:

- Cesedi kim bulmuş?

- Orman görevlisi.

- Konuştun mu adamla?

- Konuştum, konuştum da çok da bir şey çıkacağını sanmıyorum. Adam sabah gelmiş mesaiye. Etrafı öyle turlarken buldum, bir şey görmedim, bilmiyorum, valla ben yapmadım komiserim, falan fişman. Bence de bir dahli yok gibi olayda.

- Merkezde yazılı ifadesini de alsınlar. Çevrede başka bir şey bulabildiniz mi?

- Arkadaşlar yeni başladılar. İlerleyen saatlerde bir şeyler çıkar diye umuyorum.

- Dünkü olaydan bir şey çıktı mı?

- Maalesef başkomiserim.

- Güvenlik kameraları? Mobeseler?

- Görüntüleri inceletmek için merkeze yolladım. Bilişimden haber bekliyoruz. Dünkü olayın görüntülerinde bir şey çıkmamıştı. Açıkçası bugünkünden de ümidim yok. Her kim yaptıysa girişi kullanmadığı belli... Mobeselerin yerini de iyi biliyor. Görüntülere yakalanmadığına göre keşif yapmış önceden. Ormanın içinde de kamera yok. Sağlam deliller bulmazsak işimiz çok zor.

- Ya güvenlikler?

- Bir şey görmediklerini söylüyorlar.

Konuşarak cesedin yanına kadar gelmişlerdi:

- Onları da merkeze aldır, yazılı ifadelerini versinler. Peki, maktulün üstünden kimlik çıktı mı?

- Evet, başkomiserim. Adı Fatma Yılmaz… Giresunlu, 1990 doğumlu. Cüzdanında bir de çalıştığı bakanlığın kimlik kartını bulduk. Kadın öğretmenmiş.

Başkomiser, eğilip cesedi bir süre inceledi. Vücudundaki yanıklar ileri derecedeydi. Dünkü cesedin yüzündeki dehşet ifadesi onda da vardı. Edvard Munch'ın Çığlık tablosuna bakıyormuş gibi hissetti. Sonra tekrar doğruldu ve yardımcısına döndü:

- Ailesine ulaştınız mı?

- Evet, başkomiserim. Bir ekip yolladık evlerine. Öğleden sonra teşhis için aileyi adli tıpa götürecekler.

- Tamam, o halde burası sana emanet. Ben adli tıpa geçiyorum, dünkü cesetle ilgili bilgi almaya.

Dilek'le bir konuşayım. Belki işimize yarar şeyler bulmuştur. Rapor çıkmışsa onu da alıp maktulün eşiyle görüşmeye gideceğim. Merkezde buluşuruz.

- Peki, başkomiserim.

- Hadi kolay gelsin size.

***

Kapıyı tıklatıp başını içeri uzattığında masasında evrakları dolduran doktoru gördü. Otuz beş yaşlarında kumral kıvırcık saçlı, orta boylu hoş bir kadındı.

- Müsaade var mı sevgili doktor?

Kadın, başını çevirip bu tanıdık simayı görünce yüzüne anlamlı bir tebessüm belirdi.

- Bilmem sence olsun mu?

- Bugün bir ceset daha bulduk, dünkü gönderdiğimizle benzer bir vaka. Çocuklar işleri bitince yollarlar sana. Bir seri cinayet olayı demek için henüz erken; ama olay yerindeki bulguları düşünürsek kuvvetli bir ihtimal de. Anlayacağın durum biraz acil olabilir. Yardımcı olursan…

- Ne zaman yardım istedin de geri çevirdim seni?

- Hay yaşa.

Kapıyı iyice aralayıp içeri girdi ve hemen kapadı. O arada, doktor cesedi morg ünitesinden çıkarmıştı ve ışığın altına getirerek anlatmaya koyuldu:

- Kırk yaşlarında erkek. Adı Mehmet Kalyon… İstanbul doğumlu, atletik yapılı… Ölüm katılığına bakarsak otuz saat olmuş öleli. Yüzündeki dehşet ifadesi oldukça ürkütücü...

- Evet, benim de dikkatimi çekmişti.

- Şiddetli bir akıma maruz kaldığı kesin. Vücudunda lineer yanıklar, ayrıca asistoli de mevcut. Sinir hücreleri tamamen tahrip olmuş. Gözlerde ileri derecede katarakt oluşmuş. Kas rüptürü ve kemik fraktürleri de görülüyor. Ama…

- Ama?

- Aması şu ki vücudunun hiçbir yerinde elektrik akımını ileten kaynakla temas ettiğini gösteren bir bulgu yok.

- Nasıl yani?

- Yanisi adam doğrudan bir kaynakla temas etmemiş. Üstelik tek gariplik de bu değil. İç organlarını incelemek için açtığımda akciğerlerinin ve kalbinin kömürleştiğini gördüm. Ama hemen üzerinde, bu denli hasara sebep olan bir akımın yaratacağı tahribat görülmüyor. Adam içeriden yanmış. Böyle bir yanmaya sebep olacak gücün bu bölgeyi tamamen tahrip etmiş olması gerekirdi, ama böyle bir durum söz konusu değil. Tabii diğer organlarda da belli başlı hasarlar var.

- Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki?

- Bu tür vakalara dair bazı adli tıp kayıtları okumuştum. Buna benzer vakalar uluslararası veri tabanlarında kayıtlı. Ama ilk kez şahit oluyorum. Gerçekten çok garip ve korkunç bir olay...

- Peki, ne sebep olmuş olabilir?

- Okuduğum raporlarda maktullerin güdümlü ve elektromanyetik bir silah veya cihazla öldürülmüş olabileceğine dair yorumlar vardı. Merak edip kaynak taraması yapmıştım. Ulaştığım makalelerde bazı nesnelerin elektromanyetik dalgaların belli bir noktaya güdümlenmesiyle içten yakılabildiğini veya elektrik akımına maruz bırakılabildiğini okumuştum. Eğer böyle bir teknoloji kullanılarak üretilmiş bir silah veya cihaz varsa ve buna sahip kişi veya kişiler deney amaçlı kullanıyorsa sebebi bu olabilir. Tabii yıldırım çarpmadıysa…

- De bir sorun var. O gece İstanbul'da hava zil gibiydi. Hem yıldırım çarpsa isabet ettiği yeri görürdük. Az önce akımın temas ettiğini gösteren bir nokta yok dedin. Üstelik adam iki yıl önce kaybolmuş. Bahsettiğin gibi bir deney yapmak için o kadar zaman beklemezler. Hiçbir mantığı yok. O sebeple bu ihtimali de elemek zorundayız. Başka bir şey olmalı buna sebep olan.

- Bir de teninin aldığı şu tuhaf renk var. İnceleme için numune gönderdim. Sonuçlar çıkar çıkmaz haber veririm sana.

- Rapor ne zaman elimize ulaşır?

- Akşamüzeri tamamlayıp yollarım.

- Çok sağ ol, sen benim en kıymetli doktorumsun.

- Hımm… Demek başka kıymetlilerin de var?

Başkomiserin gergin yüzünde birden sıcak bir gülümseme beliriverdi:

- Bak şimdi, bunu mu çıkardın söylediklerimden? Aşk olsun.

- Peki, öyle olsun bakalım.

- Bu iyiliğini de unutmayacağım. Şu iş bitsin, kahve içmeye gidelim Mandabatmaz'a, ne dersin?

- Yine unutma da sözünü.

- Aşk olsun, unutmadım hiçbirini. Sadece işten fırsat olmuyor. Sen de biliyorsun.

- Tamam tamam, şaka yaptım. Umarım en kısa sürede çözersiniz vakayı.

- Umarım. Görüşürüz kendine iyi bak. Ben gideyim artık.

- Peki, görüşürüz.

***

Dünyadaki canlı veya cansız tüm varlıkların sahip oldukları tek bir ortak nokta vardır: sonlu olmaları. Var olmak, yok olmayı gerektirir. Sonu olmayan bir şey de asla var olmamış demektir. Var oluşta yok oluşun nüvesi saklıdır. İnsan için var oluş doğumsa yok oluş da ölümdür. Sonunda mutlak kazanan odur ve her cenaze evi Peter Bruegel'in Ölümün Zaferi tablosundaki kadar kaotiktir.

Başkomiser Serhat, adli tıptan ayrıldıktan sonra maktul Mehmet Kalyon'un eşini evinde ziyarete gitti. Ev, ölüm haberini duyup taziyeye gelenlerle doluydu. Kendini tanıtıp maktulün eşiyle yalnız görüşmek istediğini söylediğinde içeridekiler çıkmış ve nihayet acılı eşle baş başa kalabilmişti:

- Başınız sağ olsun Mine Hanım, biliyorum. Acınız çok taze, sizin için çok zor bir durum. Ama olayı aydınlatabilmemiz için bana yardımcı olmanız lazım. Lütfen sorularıma düşünerek ve dikkatli cevap verin. Vereceğiniz bilgiler çok önemli bizim için.

Kadın ağlamaklı bir sesle konuşuyordu:

- Tam iki yıl… Bir gün ortaya çıkar, geri gelir diye beklerken…

Başkomiser yutkunarak cevap verdi:

- Söyleyeceğim hiçbir sözün acınızı hafifletemeyeceğini biliyorum; fakat sizi temin ederim ona bunu yapanı bulup adalet karşısına çıkaracağım. Önce cevaplamanızı istediğim bazı sorular var.

- Tabii başkomiserim, buyurun.

- Mehmet Bey'in bir düşmanı var mıydı? Arkadaş çevresinden biriyle herhangi bir problemi? Onu kaçırmak ve öldürmek isteyecek birileri?

- Hayır, kimseyle ne kavgası ne de bir husumeti vardı. Hiç böyle bir şeyden bahsetmemişti.

- Peki ya eşinizle aranız nasıldı?

- Nasıl olacak başkomiserim, her evde olan ufak tefek tartışmalar. Biz birbirimizi çok severek evlendik. On yıldır da evliydik. Çocuğumuzun olmaması bile sevgimizi bitiremedi. Ne kötü bir söz ne de bir kırgınlık… Hep

bir umut döner diye bekledim. Ama olmadı. Şimdi yapayalnızım. İçimde öyle büyük bir boşluk var ki…

- Düzenli olarak görüştüğü arkadaşları var mıydı, birlikte takıldıkları mekânlar?

- Evcimendi Mehmet. Evle iş arasında mekik dokurdu. Lise arkadaşlarıyla görüşürdü arada, o da halı saha maçı için. Bazen eşli olarak birbirimize misafirliğe de giderdik o kadar.

- Sizce onlardan biri eşinize zarar vermiş olabilir mi?

- Hayır, asla.

- Peki, isimleri nedir bu arkadaşların?

- Biri Ali Şahin, vergi dairesinde memur… Diğeri Hakkı Öztürk, ilkokul öğretmeni. Bir de Süha Yalçın, kuyumcu dükkânı var. Dördü liseden beri sıkı arkadaşlar.

- Aklınıza gelen, dikkatinizi çeken bir şeyler de mi yoktu o dönemde? Mesela o aralar dalgın mıydı veya aşırı stresli miydi? Gergin tavırları var mıydı, bunun gibi şeyler.

- Aslında son zamanlarda düşünceliydi biraz.

- Nedenini sordunuz mu?

- Sordum tabii. Ormanda kaybolan bir kadından bahsetmişti. Arabasını Polonezköy yolu üzerinde bulmuşlar. Ailesi kayıp başvurusu yapınca telefon sinyalinden yeri tespit edilmiş. Birkaç gün her yeri aradılar; ama kadını bulamadılar. Bir de kaybolmadan önce ormanın içinde garip ışıklar gördüğünden bahsetmişti.

- Nasıl tarif etti peki?

- İnanın hatırlamıyorum.

- Peki, bunu yetkililere bildirmiş mi?

- Anlattığına göre üstlerine bildirmiş, ama kimse oralı olmamış. Ormanda yürüyüşe çıkanların veya kamp yapanların işi olabileceğini söylemişler. Ama Mehmet bunu kabul etmedi. 'Ben ne gördüğümü gayet iyi biliyorum. O ışıklar insan işi olamaz' diyordu. Hatta korktuğunu da itiraf etmişti.

- Eşinizin kaybolmasının bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyor musunuz?

- Düşünmüyorum, sebebi bu. Hem aynı yerde daha sonra başkaları da kayboldu. Hatta gazetelere ve haber programlarına da çıktı olaylar. Çok araştırdılar. Ama kimsenin ne izini buldular ne de cesedini.

Başkomiser, kadının bahsettiği olayları anımsar gibi oldu. Bir gazetede Polonezköy ormanında garip kaybolma vakalarıyla ilgili bir haber okumuş, hatta haberle ilgili sosyal medya hesaplarında yayınlanan videoları izlemişti.

- Bunun dışında başka hatırladığınız bir şey yok mu?

- Maalesef başkomiserim. Başka bir şey hatırlamıyorum.

- Sizi daha fazla yormayayım. Tekrar başınız sağ olsun. İnanın çok üzgünüm. Bir gelişme olursa sizi mutlaka haberdar edeceğim.

Buraya gelmeden önce aklındaki sorulara yanıt bulmayı umuyordu. Ama şimdi bu sorulara yenileri eklenmişti. Evden çıkıp otomobiline doğru yürürken bunları düşünüyordu. Maktulün gördüğü ışıklar neydi? Ayrıca kaybolan başkalarından da bahsetmişti kadın. Peki, nereye gitmişlerdi? Kaçırılmışlar mıydı? Şimdi neredeydiler? Yaşıyorlar mıydı veya buldukları iki ceset gibi öldürülmüş ve bir kenara atılmayı mı bekliyorlardı? Zihni bu sorularla meşgulken cep telefonu çaldı. Arayan yardımcısıydı.

- Alo Burak! N'aptınız, bitti mi olay yeri?

- Bir ceset daha bulduk başkomiserim.

- Devam Edecek -

Korkmaz Uluçay

-Pardon Hanımefendi, bu otobüs Şaşkın Bakkal'dan geçiyor muydu?

-Evet, ama daha çok var, ben de ondan bir durak sonra ineceğim, size söylerim...

NE O ÖYLE?

–Pardon Hanımefendi, bu otobüs Şaşkın Bakkal'dan geçiyor muydu?

—Evet, ama daha çok var, ben de ondan bir durak sonra ineceğim, size söylerim…

–Teşekkür ederim. Sanki bir yerden tanıyorum sizi?

–Ben hatırladım bile, aynı üniversiteden, işletme, aynı sınıftaydık. Tabii, çok kalabalıktı bizim sınıf, sizler daha çok Ayşegüller'e takılırdınız sanırım.

–Aa, evet ya… Ne günlerdi… Aysel ben, bu arada, unuttuysan ismimi…

–Ben de Şennur. Ne güzel karşılaştık… Neler yapıyorsun?

–Ne yapayım, ben okulu bitirdikten sonra bir süre çalıştım işte, sonra evlendim; bir oğlum var, yurt dışında bankacılık okuyor. Sen?

–Ben bir ihracat firmasında çalışıyorum hâlâ. Ben de evlendim ama küçük daha kızım, 11 yaşında.

–Maşallah, ne güzel…

–Kucağında Zagor'un cildini görüyorum; güzel maceraları oluyor, kocamda serisi vardır…

–Haa, evet… Bizim Necla'ya götürüyorum, en yakın arkadaşım, inceleyecek bunu. Geçen hafta da "Mister No" ve" Mandrake"yi

vermiştim; şimdi de buna bakacak.

–Aaa, ne güzel; kocam da çok meraklı çizgi roman okumaya, bazen ben de ona katılıyorum. Onun kadar olmasa da bilirim yani.

–Ben pek sevmem. Ne o öyle, yirmi iki kişi bir kahramanın peşinde?

–Haha… Ayol, futbol için denmez mi o?

–Aynı şey şekerim. Allahtan bizimkini ve Necla'nın kocasını futbol bağımlılığından kurtardık birkaç sene önce. Şimdi sıra çizgi roman bağımlılığında… Necla'ya güveniyorum, çok bilgilidir. Yurt dışında okudu.

–Çizgi roman?

–Yok canım, mimarlık. Ama çok bilgilidir kız; kim bilir kaç tane kitabı var evinde kişisel gelişim üzerine.

–Eveeet… Bu konuda derin biri desene… Demek ikinizin kocası da aynı meraklara sahip?

–Öyle… Necla astrolojik olarak da hesapladı ne zaman konuşmamız gerektiğini, bu hafta sonu konuşmaya başlayacağız kocalarımızla çizgi roman üzerine. Ay inşallah, kurtulacağız bu şeyden de… Ben "toz tutuyor, istemiyorum diye" bütün koleksiyonunu dağıttı bizimki, ama hâlâ alıp okuyor. Okuyup Necla'nın kocasına veriyor. O ne yapıyor okuduktan sonra bilmiyoruz, saklasa Necla bulurdu evinde… Bu kucağımdakini de mecburen bizimkilerin gittiği sahaftan aldım, evde hiç bulunmaz yoksa. Sahafa da tembihledim, söylemesin diye. "Sürpriz" hazırlıyoruz sanıyor. Aslında haksız sayılmaz, sürpriz yapacağız.

–Ne iş yapıyor kocan?

–Muhasebe müdürü bir şirkette… "Bütün gün sayılarla uğraşıyorum, tek zevkim bu kaldı, karışma" diyor ama bizden kurtulamaz. Aylardır harıl harıl çalışıyoruz, bütün bilgileri topladık okudukları çizgi romanlar hakkında. Maç tutkularını da böyle bitirmiştik.

–Nasıl yani?

–O konuyla ilgili araştırma yapıp sonra biz de seviyormuşuz, keyif alıyormuşuz gibi yapıyoruz. Futbol olayında da öyle yaptık. Tuttukları takımla ilgili bilgi topladık, futbolun kurallarını öğrendik –yani çoğunu– ondan sonra Lig'teki takımların isimlerini falan… Hatta forma bile aldık kendimize Necla ile…

–Eeeee?

–İlk başta bunların çok hoşuna gitti, anacım. Televizyonda hep birlikte maçları seyrediyoruz, bir kez birlikte maça bile gittik…

–Eeee, ne güzel işte…

–Güzel sandılar… Zamanla sorduğumuz sorularla, yaptığımız hatalı ve saçma yorumlarla öyle bunaldılar ki, "Bu işin keyfi kaçtı artık" demeye başladılar, sonunda da tamamen bıraktılar.

–Vay canına.

–Tabii, şekerim. Ne o öyle; bütün ilgilerini, zamanlarını başka şeylere verecekler, biz de ses çıkarmayacağız, olur mu? Üstelik dolu masraf. "Ben senin kuaför, makyaj masrafına karışıyor muyum?" diyor ama anlamam ben, o başka bu başka. Madem benim makyajıma laf ediyorsun, ben de "Tom Braks"ın yaptığı makyajlarla başkasının yerine geçmesinden bi' başlayayım konuşmaya da gör gününü…

–Çok ilginç. Aslında laf etmiyorum demiş ama, neyse…

–Süperman'miş de, dünyayı kurtarıyormuş da… Ayol sana ne, sen önce kendini kurtar, bu sene yine tatile gidemedik, her yer ateş pahası… Neyse, "Artık okuduklarınızı evde tutabilirsiniz hayatım, biz de okuruz" diyeceğiz önce… İncelemelerimiz bitmek üzere, başlayacağız sonra

yorumlara. Ben mesela "Blek"in yerinde olsam "Gamlı Baykuş"u hemen silerim hayatımdan. Ne o öyle, hep negatif; insanı aşağıya çeker o tip insanlar.

–"Blek" değil, "Kaptan Swing".

–?

–"Gamlı Baykuş" diyorum, "Kaptan Swing"te.

–Her neyse, fark etmez… Zaten böyle tam bilmeyeceksin ki, bıktırasın onları… Her şeyi dört dörtlük bilirsen sıkılmazlar ki senin katılmandan.

–Doğru. Olayı çözmüşsünüz vallahi. Gamlı Baykuş önemli bir çıkarım, evet.

–Elbette… Ben "Baron'u Napolyon'a bindirip Hollywood Ormanı'na göndereyim" de bak, hehe… Sakın "Darkwood" deme, anlamışsındır artık?

–Anladım. Hatta böyle karıştırınca hafif bir soğuma bile oldu çizgi romandan, ne yalan söyleyeyim.

–Valla sana da tavsiyemdir, aynı metodu uygula şekerim. Üstelik sen zaten bilgilisin, daha kolay olur.

–Yok, biz mutluyuz. Biz mesela kocamla çizgi romandan uyarlanan filmleri beraber seyrediyoruz. Bizim kız bizden meraklı, hep birlikte güzel vakit geçiyoruz yani… Benim kanaviçe tutkum var, kocam da o olayı destekler. İnternetten, bilgisayardan iyi anlıyor, "online sergi" hazırlıyor bana. Senin bir uğraşın var mı?

–Nasıl yani?

–Demek yok, sorduğuna göre. Neyse, gelecek durakta ineceksin. Bu kartım, ara beni, konuşuruz.

–Çok teşekkür ederim. Ben aslında otobüse pek binmem de; bizimkilerin arabalarına düşkünlükleri bizi çok rahatsız ediyor, anlarsın işte, bir şey yapacağız artık. Gerçi o konuda tam kararımızı vermedik, çünkü bizi de götürüyorlar, alıyorlar bir yerlerden falan. Yani kolaylık olmuyor değil… Bi' bakınıyorum, arabasız nasıl olur diye… İyi günler sana…

–Anladım… İyi günler…

Yeni Çıkan

Black Canary

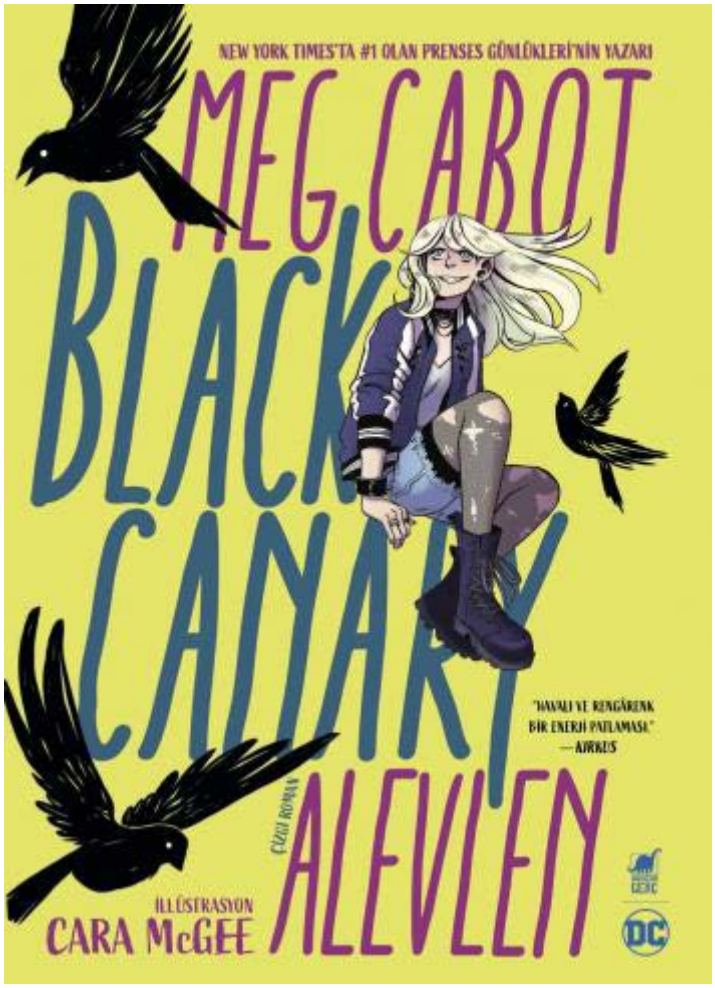

On üç yaşındaki Dinah Lance kim olduğunu, ne istediğini ve nereye gittiğini tam olarak bilen bir genç kızdır.

Alevlen

On üç yaşındaki Dinah Lance kim olduğunu, ne istediğini ve nereye gittiğini tam olarak bilen bir genç kızdır. Önce en yakın iki arkadaşıyla birlikte müzik grupları savaşını kazanacak sonra Gotham Şehri Genç Polis Akademisi'ne katılarak suçluları yakalayacak, tıpkı babası gibi. Kim bilir, belki de rock yıldızı arkadaşlarıyla dünyayı bile kurtarabilir... Ama önce grupları için bir isim bulmaları gerekiyor.

Fakat gizemli biri Dinah'nın planlarına çomak sokmaya, arkadaşları ve ailesini tehdit etmeye başlayınca işler karışır. Dinah, hayatın tüm inişli çıkışlı notaları arasında annesinin ve kendisinin gizemli geçmişi hakkında daha fazla şey öğrenir.

Cara McGee'nin enerji dolu çizgisi, Meg Cabot'ın markası haline gelmiş kıvılcım saçan karakterlerini ve diyaloglarını bir araya getiren bu anne-kız hikâyesi, iyisiyle kötüsüyle, bizi özgün kılan kimliklerimizi kaybetmeden büyümemizi anlatıyor.

Dinozor Genç

SibelÇelikel

SESİNİ KAYBEDEN PRENSES

Pırıltılı bakışlarıyla annesine baktı küçük kız. Bu gece uyumadan önce annesinden masal mı istesin yoksa hikâye mi, karar verememişti. Annesi kızının altın sarısı saçlarını tararken içinde bulunduğu anın güzelliğinden adeta büyülenmiş bir durumdaydı.

Pırıltılı bakışlarıyla annesine baktı küçük kız. Bu gece uyumadan önce annesinden masal mı istesin yoksa hikâye mi, karar verememişti. Annesi kızının altın sarısı saçlarını tararken içinde bulunduğu anın güzelliğinden adeta büyülenmiş bir durumdaydı. Kalbini dolduran derin bir minnettarlıkla, geç de olsa anne olabildiği için binlerce defa şükürler ediyordu. *"Çocuk doğurma yaşını geçirteceğim! Boşanma sürecini uzatmak için elimden geleni yapacağım! Anne olmanı engelleyeceğim!"* diye tehdit edildiği günleri hatırladı. İlk zamanlarda 'deli gibi' sevdiğini iddia ettiği birine zarar vermeyi nasıl bir insan düşünebilirdi? Belki de 'deli gibi' değil, 'akıllı' bir şekilde sevmek gerekirdi. Sevmek kesinlikle öğrenilen bir deneyimdi. Bu kötü anıları hemen aklından atmaya çalıştı. Küçük, masum kızının bu olumsuz düşüncelerin yayabileceği kötü enerjiden etkilenmesini istemezdi. *"İnsanlar bu yüzden travmatik anlar yaşamaktan kendini korumalı."* diye düşündü. Bir kaza yaşayabilirsiniz, içinden çıkılmaz kaotik durumların kör düğümlerini çözüp bir şekilde akıl, bilgi ve zekânın yardımıyla oradan kurtulabilirsiniz ama önemli olan o yangının içinden çıktıktan sonrasıdır. Acaba nereleriniz yanmıştır? Savaş enkazını toplamak

yıllar alabilir. İnsanlara tekrar güvenmek, koşulsuz sevginin varlığına yeniden inanmak bir ömür alabilir. Neyse ki onun durumu böyle olmamıştı. O yeniden hayata başlayacak kadar şanslıydı. Peki, şimdi kucağında tuttuğu bu küçük mucizeyi o sevgiyi savaş gibi yaşayan ve yaşatan dünyadan nasıl koruyacaktı? Ona nasıl rota olacaktı? Onu kendi balonu içine hapsedemezdi ama dışarıdaki dünyanın onun masum canını acıtmasına da tahammül edemezdi. Bu dengeyi nasıl kuracaktı?

Sakin ve duru bir ırmak gibi ışıldayan gözler annesine derin derin bakıyordu *"Hadi anneciğim."* dedi. "Bana bir masal anlat bu gece." Bu meleğimsi ses, annesini sisli bulutlarından arındırdı. Geceye gerçekçi bir masal bırakmaya karar verdi. Hiçbir emek harcamadan kurtarılmayı bekleyen prensesleri değil, akıl ve sağduyuyla zorlukları yenebilmenin önemini anlatan bir hikâye, büyüklere de anlatılabilecek türden bir iç döküş, biraz anı, biraz hayal…

"Zamanlardan bir zaman güzeller güzeli ama yalnız bir prenses varmış. Bu prenses, yedi krallıkta başına buyruk ve asi tavırlarıyla tanınırmış. Onunla evlenmeye niyet eden prenslerden hiçbiri prensesin kalbini çalıp bu niyetini ifade edebilmek için krala ulaşamazmış. Prensesin koyduğu engelleri aşıp krala ulaşan ve aşkını dile getiren olsa bile prensesin dünyaya karşı bitmek bilmeyen merakından yorulur, eninde sonunda fikrinden cayarmış.

Prensesin çok güzel bir sesi varmış. Özgürlük hakkında, dünyadaki sevgi ve barışın daim olması hakkında şarkılar söylemeyi çok severmiş. Ailedeki herkes bu şarkıları çok sever, kış geceleri onun etrafına toplanır dinlermiş. Uzak ülkeler hakkında hikâyeler içeren bu şarkılar herkesin ruhuna heyecan katarmış. Prenses kimi zaman okuduğu yeni hikâyeleri çocuklara anlatır onlara insan sevgisinin önemi ve dünyadaki herkesin aynı haklara sahip olması gerektiğiyle ilgili öğütler verirmiş. Çocuklar onu çok sever, bu hikâyeleri büyük bir coşku ve merakla dinlermiş.

Günlerden bir gün prenses bir maceraya çıkmaya karar vermiş. Bu isteğini krala bildirmiş. Kral açık fikirli ve sevgi dolu bir babaymış, prensesin diğerlerinden farklı olduğunu, kendine özgü bir karakteri olduğunu bilirmiş. Onun bu hayalperest ruhuna saygı duyarak yolculuğa çıkmasına izin vermiş. Prenses ailesindeki herkesi birbirine emanet ederek adı bilinmeyen uzak ülkelere doğru yola koyulmuş. Dönüşte daha güzel şarkılar öğrenmiş olarak geleceğine ve onlara yepyeni hikâyeler anlatacağına söz vermiş.

Prensesin yolculuğu çok güzel geçiyormuş. Yol boyunca ilginç insanlarla tanışıyor, onlardan yeni hikâyeler dinlemekten büyük keyif alıyormuş. Prenses, kimi zaman korumalarını yanına almıyor sıradan bir kasaba kızı gibi giyinerek kalabalıkta dolaşıyormuş. İşte o günlerden birinde gezgin olmak isteyen kasabalı bir gence rastlamış. Kasabalı genç, prenses kadar çok yer gezmediğini onunki kadar güzel şarkılar bilmediğini ama bilmeyi çok istediğini söylemiş. Çünkü o küçük kasabada yaşayan bir gençmiş

İllüstrasyon- Nevra Çelikel

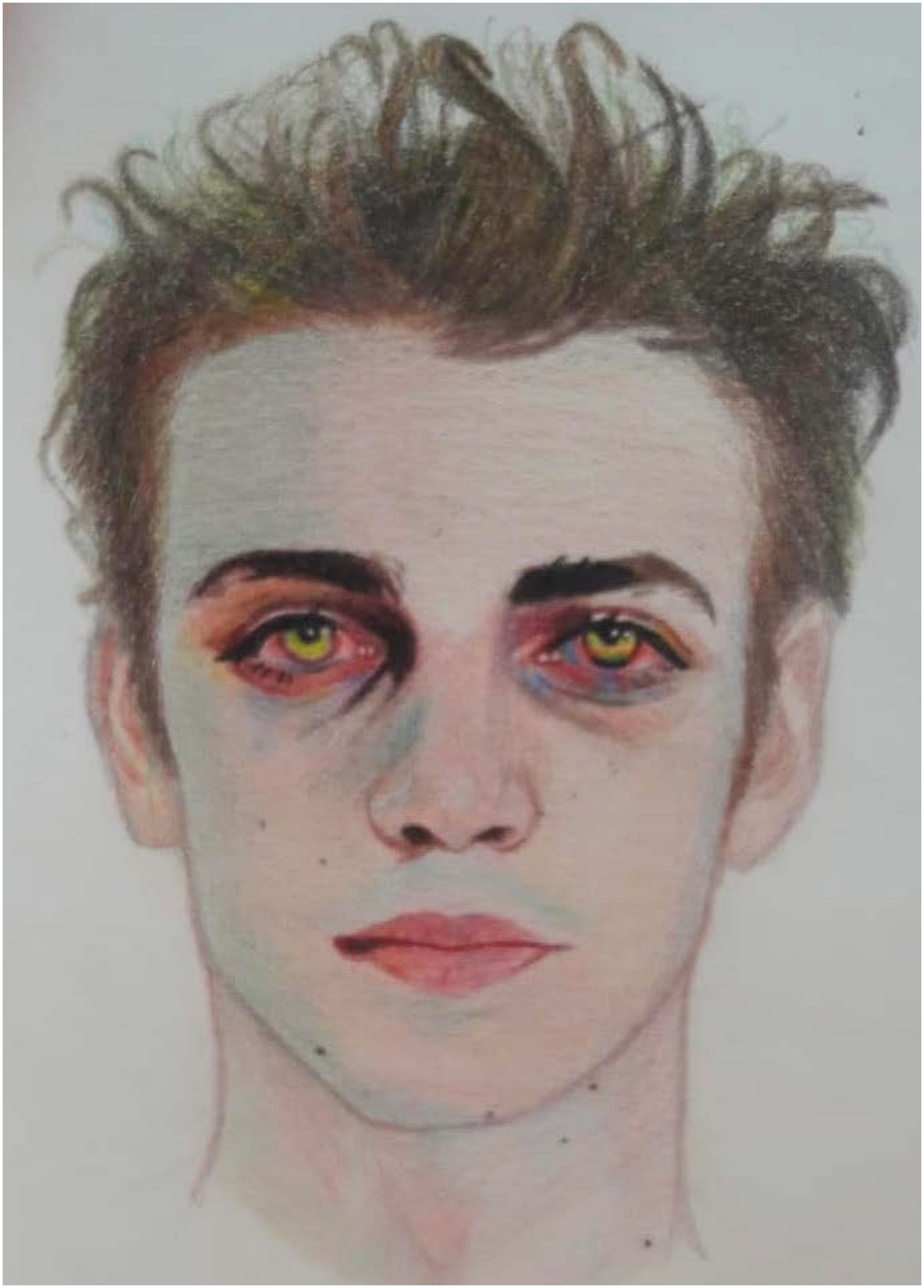

ve gezmeye yeni başlamış ancak dünyaya karşı büyük bir merakı varmış. Böylece birlikte yola koyulmuşlar. Gezgin prenses, onu yol arkadaşlarıyla tanıştırmış. Kasabalı genç, tanıştığı her yeni insana değer veriyor, prensesin yol arkadaşlarına büyük saygı gösteriyor, gezgin prensese çabucak uyum sağlıyormuş. *"İyi ki bu yolculuğa çıktım"* diye düşünmüş prenses. Saraydan ayrılmaya cesaret ettiğine çok memnun olmuş. Hem gezgin hem de prenses olmanın tuhaf karşılandığı ülkesinde kendi ruhuna uygun yol arkadaşı bulamamaktan usanmış ve sonsuza kadar birlikte yolculuk edeceği kişiyi yani *"gerçek aşk"*ını bulmaktan umudunu kesmiş durumdaymış. Oysa şimdi küçük kasabasında yaşadığı tekdüze hayatın dışındaki dünyayı merak eden bu genç, kısa sürede prensesin içini ısıtmaya başlamış. Birbirlerine âşık olmuşlar.

O günden sonra masalımızın içinde bir başka masal, küçükken her kız çocuğuna anlatıldığı gibi, büyüklerin çocuklarına aktardığı gibi, anneannelerin kız torunlarına uyumadan önce ballandıra ballandıra anlattığı gibi bir peri masalı yaşanmaya başlamış. Kasabalı genç, gezgin prensesin saçına papatyalardan ve renkli çiçeklerden taçlar takmış, ona yıllarca çalışıp zor koşullarda biriktirdiği parasıyla pırıltılı bir yüzük almış, kulağına aşk sözcükleri fısıldayarak bu yüzüğü prensesin narin parmaklarına takmış. Gezgin prenses, şeftali rengindeki en güzel elbisesini giymiş, bu elbise prenses için umudu ve aşkı simgelermiş. Gezgin prensesin yol arkadaşları harika şarkılar, türküler, şiirler söylemişler, iki gezgin birbirlerine yıldızların altında güzel sözler söylemişler, birbirlerinin gözlerinin içine bakıp aşklarını ölene dek koruyacaklarına yeminler etmişler.

Her şey masal içinde masaldan da güzel, büyülüymüş adeta. Ormanlar, çiçekler, kuşlar ve doğadaki tüm ayrıntılar onların yollarına devam etmeleri için yardım ediyormuş. Yemyeşil dağları, çiçekli bahçeleri birlikte yürümüşler, huzur dolu bir göl kenarında oturup şiirler ve öyküler okumuşlar. Prenses, kasabalı gencin yumuşacık sesinden hikâye dinlerken sevdiğinin dizlerinde uyuyakalmış, uyandığında iki gezgin öyle bir göz göze gelmiş ki sanki o an evrende zaman durmuş, bütün o yeşillikler, ördekler, gölün derinliği, mavi gökyüzü sanki bu an bozulmasın diye sessiz olmaya çalışıyormuş. Bu iki gezginin göz göze gelişinden daha önemli bir an olmasın diye sanki bütün dünya onlara yardımcı olmaya çalışıyormuş. O andan sonra ne zaman göz göze gelseler kasabalı gencin gözleri dolarmış, gezgin prenses kasabalı gencin bu ağlamaklı halinden duygulanır, içinden ona doğru ırmaklar akarmış. İşte o güzel anlarda, dünyada su şırıltısı dâhil bir ördeğin kanat çırpışı dâhil hiçbir sesin duyulmadığı o büyülü anlardan birinde, dudakları buluşmuş, uzun uzun öpüşmüşler, bu öpücükle birbirlerine sonsuza kadar bağlanmışlar.

Aylarca birbirlerine ait olarak dünyanın en güzel yerlerini gezip dolaşmışlar. Bir gün prensesin ülkesine düşmanların saldırma planları içinde olduğunu haber almışlar. Ülkelerini korumak

ve bu şartlarda sevdiklerinin yanında olmak için eve dönmeye karar vermişler. Atlarının dörtnala sürerek rüzgârlı tepeleri aşmışlar. Puslu bir kış günü ülke sınırlarına ulaşmışlar. Her yer çok karanlıkmış, prenses kendini çok huzursuz hissetmiş, çünkü döndüğü yer kendi ülkesine hiç benzemiyormuş. Uzak diyarlardan getirdiği o güzel hikâyeleri, öğrendiği o sevgi dolu şarkı ve şiirleri söyleyebileceği bir yer değil gibiymiş. Ülkede kargaşa hâkimmiş, herkes birbirine düşman gözüyle bakar, hepsi birbirinden şüphelenirmiş. Puslu, dumanlı ve loşmuş...

Kasabalı genç, ülkeyi düşmanlardan korumaya yardım etmek için asker olmuş. Prenses de sarayına çekilip olanı biteni anlamaya çalışmış. Neyse ki prensesin ailesi hala bıraktığı gibi aydınlık ve temizmiş. Bütün bu karanlıklardan kızlarını korumak için onu daha önce çağırmadıklarını söylemişler. Ülkede sadece yeşil bahçeleri ve masmavi denizleri olan bazı güneşli bölgeler, çevreyi saran bu puslu ve sıkıntılı ortamdan uzak durabiliyor, nasıl oluyorsa düşmanların yaptığı büyülerden etkilenmemeyi başarabiliyormuş.

Prenses saray kütüphanesine gidip ülkeyi bu karanlık düşmandan kurtaracak formülü aramaya başlamış. Birlikte ağlayan, birlikte gülen, sorunlarla birlikte mücadele eden, yıllar önce bu ülkeyi hep birlikte kuran bu halkın şimdi incir çekirdeğini doldurmayacak konularda kavga etmesine bir türlü anlam veremiyormuş. Bu sırada kasabalı genci de hem özlüyor hem de onun için endişeleniyormuş onu görmek için gencin yaşadığı kasabaya gitmeye karar vermiş. Yanına nedimesini de alıp yola koyulmuş.

Kasabalı gencin ailesi prensesi çok iyi karşılamış, ona ikramlarda bulunmuşlar ancak gencin davranışlarında içten olmayan bir şeyler varmış. Prenses bunu gencin ülkesini kurtarmak için asker olmasına bağlamış. Sonuçta zor bir görevi varmış, davranışlarının birazcık değişmesi normalmiş. Gelgelelim üzerinden zaman geçtikçe gencin ve ailesinin davranışları garipleşmeye başlamış. Prenses korkuya kapılıp nedimesini de alarak oradan ayrılmış. Dönüş yolunda nedimesinin de gözünden kaçmayan tuhaflıkları konuşmuşlar. Ne yapacağını bilemeyen prenses büyük bir hüzne kapılmış. Aşkı bulduğunu düşünürken ömrünü beraber geçirebileceği, onu olduğu gibi tanıyan ve seven birini bulduğuna sevinirken şimdi yeniden yapayalnız hissediyormuş. Koşup kendini güvenli kalesinin duvarlarına kapatmak istemiş ancak artık bu mümkün değilmiş. Asker olan kasabalı genç ve ailesi onu arkasından takip edip kaleye girmek istemişler. Prenses ve gencin uzak ülkelerde geçirdikleri günlerden dolayı onların evli sayılabileceklerini düşünerek prensesin sarayını yağmalamaya başlamışlar. Bunu gören kral her zaman olduğu gibi öncelikle kızının görüşlerini almak istemiş. Kim olduğunu anlamadığı, tanımadığı bu asker gence güvenip güvenmemekle ilgili kızının görüşlerine saygılı olacakmış. Ancak gencin ve ailesinin kalede yaşamakla ilgili hiç de izin alır veya mahcup olur bir halleri yokmuş. Hiçbir davranışlarını saygısızlık olarak görmüyor tam tersi sarayın sınırlarını ihlal etmeyi kendilerine çok doğal bir

hak olarak görüyorlarmış. Sebep olarak ise prenses ve gencin birbirlerine evlenme sözü vermiş olduklarını gösteriyorlarmış. Bu duruma çok sinirlenen kraliçe, kızını çekip konuşmaya karar vermiş. *"Bu gençten hemen ayrılmalısın, sana kötü davranıyor, ailemize karşı saygısız, ben seni gözünün içine bakarak yetiştirdim, sana böyle davrandığını görmeye katlanamıyorum. Onunla aynı ortamda kalmaya devam edersen çok mutsuz olursun"* demiş. Prenses gözyaşlarına boğulmuş. Bir kez, sadece bir kez, kasabalı gençle baş başa kalıp göz göze gelebilse uzak ülkelerde gezerken oluşturdukları o büyülü dünyaya yeniden ulaşabileceğine inanıyormuş ancak kasabalı gencin ailesi sürekli yanlarındaymış ve onlar ortamda olduğu sürece her nedense kasabalı genç prensesten gözlerini kaçırıyormuş.

Prenses, bir süre sonra kasabalı gencin annesinin oğlunun kulağına gizlice birtakım büyülü sözler fısıldadığını fark etmiş. Bu sözleri duyar duymaz asker gencin gözlerinden kırmızı şimşekler çakmaya başlar ve uzun süre gözleri eski haline dönmezmiş. Bu kırmızı bakışlar prensesi hasta etmeye başlamış. Eskisi gibi gülmüyor, konuşmuyor, yemiyor, içmiyor, sevdiği insanlar bile görüşmek istemiyor, güzel kıyafetler giymek istemiyormuş. Kızının bu halini fark edip buna çok üzülen kraliçe, kızına kendi iyiliği için bu genci saraydan kovması gerektiği konusunda ısrarcı olmuş. Kral ise bu kararı kızının zamanı geldiğinde kendisi vermesi gerektiğini düşünüyor, şimdilik bekliyormuş.

Kraliçenin tavrını öğrenen kasabalı asker gencin gözlerindeki şimşekler daha da alevlenmiş. Anne yüreğini anlayamayan genç, kraliçeye tavır almış. Bu durumda bile gencin ve ailesinin yağmacı tavırlarında hiçbir eksilme olmamış tam tersi gencin istekleri daha artıyor, daha önceleri prenseste beğendiği ne varsa, onu o yapan, ona ait olan ne varsa bütün bunların değişmesini istiyormuş. Prenses bu isteklere anlam veremiyormuş. 'Beni diğer prenseslere benzetirsen ben âşık olduğun kişi olmam ki' demek istiyor ama gençle bu cümleleri kurabilecek kadar bile yalnız kalamıyor, kalsalar bile genç onun gözlerinin içine bakmıyor, söylediklerini duymuyor, kulakları annesinin büyülü fısıltılarından başka hiçbir şey işitmiyormuş.

Prenses bu duruma çare bulmak için kütüphaneye gidip okumalar yapmak istemiş ama gencin kırmızı bakışları onu o kadar hasta ediyormuş ki bırak araştırma yapmayı eli ayağı tutmamaya başlamış. Asker genç, türlü bahanelerle prensesin nedimelerini saraydan uzaklaştırmış. Kraliçeye bile prensesin odasına girip kızını şefkat göstererek iyileştirebilmesi için izin verilmiyormuş. Prenses, her ne kadar mecali olmasa da, birazcık da olsa rahatlayabilmek ve kendini ifade edebilmek için eskisi gibi şiirler okumak, şarkılar söylemek istiyormuş ama maalesef bu da kasabalı asker gencin annesi tarafından yasaklanmış. Asker gencin annesi prensese sürekli olarak *"Susmalısın!"* diyormuş. *"Sen daima susmak zorundasın!"* Prenses, geceleri yalnızlıktan ağlıyor uzak ülkelerde tanıyıp sevdiği o gezgin gence ne olduğunu bir türlü anlamıyor, halsizlikten kımıldayamıyor, neler

olduğunu anlamaz halde perişan oluyormuş.

Prensesin nedimeleri sarayın dışında araştırma yaparak kasabalı gence ne olduğunu bulmaya çalışmışlar. Gencin doğup büyüdüğü kasabadaki herkesin bir çeşit büyüye kapıldığını, düşmanlar tarafından yapılan bu büyünün insanları bilimsel düşünmekten uzak ve öfkeli hale getirdiğini en sevdiklerini yargılayarak birbirlerini kırıp döktüklerini anlamışlar. Ancak prensesle her türlü haberleşmenin imkânsız olmasından bu haberi ona bir türlü ulaştıramamışlar. Esas önemli nokta ise bu büyünün hiçbir sevgiyle çözülemeyecek olmasıymış. Maalesef aşk bile bu zehrin şifası olamıyormuş. Prensesin nedimeleri bu bilgiye hâkim olsa da iyi niyetli, hayalperest prenses henüz her şeyden habersizmiş. O güne kadar okuduğu ve dinlediği bütün masallarda *"gerçek aşk"* ne kadar güçlü olursa olsun bütün büyüleri çözermiş. Prenses buna tüm kalbiyle inanıyormuş. O yüzden sabırla içindeki gerçek aşkın *"kasabalı asker genci"* tanıdığı *"gezgin"* gence dönüştürmesini, gözlerindeki o kırmızı şimşeklerin gitmesini beklemiş. Ancak prensesin bu dileği gerçekleşmemiş. Bir yıl boşuna beklemiş, bu inançla gücünü tüketmiş... En sonunda prenses sesini tamamen kaybetmiş. Bırak şarkı söylemeyi fısıldamak istese bile sesi çıkmıyormuş. Zaten içinden kendini ifade etmek de gelmiyormuş çünkü anlaşılmayacağını biliyormuş.

Gücünün son damlaları artık tükenmek üzere iken kalenin ayrı bir bölümünde yaşayan şövalye abisine haber uçurmuş ve ondan yardım istemiş. Şövalye prensesin özgür ruhunu bilir, bu yüzden kendisi istemeden asla prensese özel hayatıyla ilgili yardım talep etmezmiş. Prensesin ilk defa kendisinden yardım istediğine göre gerçekten zor durumda olduğunu fark etmiş ve hemen zırhını kuşanıp saray içine gelmiş, asker genci ve ailesini kaleden uzaklaştırmış. Böylece saraya yeniden huzur gelmiş.

Prenses o günden sonra yavaş yavaş eski sesine kavuşmuş. Gücünü topladıktan sonra yol arkadaşlarıyla gezgin olmaya devam etmiş. Bir yandan da ülkesinin bazı kasabalarında hala etkili olan bu zehrin çaresini aramaya çalışırmış. Gerçek aşkın bu büyüyü neden çözemediğini anlamayı dilermiş. Kendisinin sevdiği adamla kavuşma umudu kalmasa da, kendisi gibi saf bir şekilde âşık olan başka genç kızların da aynı şekilde hasta olmaması için bu zehri içen gençlerin kırmızı şimşekli bakışlarından ülkesinin genç kızlarını koruyabilmek umuduyla zehrin çaresini diyar diyar gezerek aramaya devam edecekmiş."

"Masalın sonu mutlu bitiyor anneciğim." dedi küçük kız. "Masaldaki "gizli kahraman abi", son anda çıkıp prensesi kurtardı." Annesi, uykulu bakan deniz gözleri öperken *"Sana gerçek hayattaki "gizli kahraman"ının kim olduğunu söyleyeyim mi kızım?"* dedi.

"Kendinsin!"

ORIGINAL DESING

MRL Star store

redbubble.com/people/MRLstar/shop

Duvarları süleymancıklar, bahçesi arsız kedilerle dolu ev yanı başımızda zebellah gibi dikildiğinde hayatını böylesine değiştireceğini tahmin etmemiş, hatta manzarasının bir bölümü kapandığı için üzülmüştü.

YAZ BİTERKEN

Duvarları süleymancıklar, bahçesi arsız kedilerle dolu ev yanı başımızda zebellah gibi dikildiğinde hayatını böylesine değiştireceğini tahmin etmemiş, hatta manzarasının bir bölümü kapandığı için üzülmüştü. O zamanlar ergenliğe girmek üzere olan bir oğlandı. Hayat, hayallerle başka hayallerin şehvetine dayanılmaz karışımından ibaretti.

Nedendir bilinmez, dinlerin atası İbrahim'i yakmak için üflemişti süleymancıklar. Şimdi de oğlanın yüreğindeki ateşi körüklüyorlardı.

Tanrının üzerine oynadığı oyundan habersiz bahçemizde vakit geçirirken son derece sıradan bir konuşma duydu. Yine de kızın sesinde tanımlayamadığı öylesine bir şey vardı ki, anahtarın tek kilide uyması gibi yalnızca onun zihninde farklı, özel bir noktaya dokunuyor; aklının karışmasına, tüylerinin diken diken olmasına, midesinde tuhaf bir hisse sebep oluyordu.

Başka birinin, kızın dikkat çekecek bir güzelliği olduğunu söylemeyeceği gibi yüzünde onu farklı kılan herhangi bir detay da göze çarpmıyordu. Hatta sesi melodik veya çekici bile değildi ama oğlan için o yeryüzüne düşmüş melekler kadar kusursuz, çölde filizlenmiş bir çiçek kadar eşsizdi. Tonlaması, mimikleri, tepkileri çocuğun zihnini bulandırıyordu. Bahçeden ayrılmaz, bir kerecik onu duyabilmek için erkenden kalkıp herkesin uyuduğundan emin olana kadar yatmaz oldu.

Defalarca kez yanına gitmeyi denese de şans yüzüne gülmüyor, kız onun varlığını fark etmiyor gibiydi. Selam vermek, kedileri beslemek, süleymancıkları incelemek gibi olmadık bahanelerle yan evden ayrılmaz oldu. Etrafındakiler derdini anlamıyor, bu davranışlarını yardımseverliğine veriyordu.

Mevla'ya o kadar çok yalvardı ki en sonunda alemlerin yaratıcısı yeryüzüne inip "Şehvet günahtır ve aşk Şeytan'ın işidir." dedi. Oğlan, o kadar sinirlendi ki tüm çelimsizliğine ve bir kıza açılamayacak kadar ürkek olmasına rağmen Tanrı'nın iki kaşının ortasına yumruğu indirdi. Ezele ve ebede vakıf olan Rab, buna şaşırmadı ve gözden kayboldu.

Böyle böyle yaz bitti ve kızı sonraki üç mevsim boyunca göremedik. Gene de üç mevsim boyunca oğlan onun hayaliyle yaşadı. Böylece nevruzdan iki ay sonra koştur koştur bahçeli eve yerleştik. Çocuk, o kış kendi kendine ilk cinsel deneyimini yaşamış; böylece aşkla seksin aynı şey olmadığını öğrenmişti. Onun hissettiği hala çocuksu, hala aptalca bir bağlılıktı.

Yaz boyunca kızın peşinde koştu; onun gittiği yerlerde bulunmaya, onun arkadaşlarıyla arkadaşlık etmeye başladı. Buna rağmen sanki kız onu görmüyor, söylediklerini duymuyordu. Dertleştiği süleymancıklar ve arsız kediler, tüm anlayışsızlıklarıyla, basitçe gidip onunla muhabbet etmesini öğütlüyordu.

Oğlan, tuhaf bir ruh haline girmişti. Kızın büyülü sesini duyduğunda bazen mutlu oluyor, bazen kendi kendine sinirleniyor, bazen de üzülüyordu. Kızın etrafta olmadığı zamanlar da aynı şekildeydi. Kimi zaman güzel hayallerle avunuyor, hastalık derecesinde mutlu oluyor; kimi zaman bunların hayal olduğunun bilincine varıp kendini kaçınılmaz yaz melankolisinin kucağına bırakıyordu.

Eylül ayı geldiğinde, yeter, dedi. Madem bu Şeytan'ın işi, öyleyse Şeytan'ı düelloya davet edeceğim! Oldukça sert bir mektup kaleme aldı, adres bölümüne "cehennemin dibi" yazdı ve postaneye teslim etti. İblis'in ta kendisi iki gün sonra bahçemizdeydi. Beklenilenin aksine yeraltından çıkmamış, gururla açtığı bembeyaz kanatlarıyla yavaş yavaş gökyüzünden inmişti. Dünyevi olamayacak kusursuzluktaki suratıyla bakanı dehşete düşürüyordu. Oğlan, hayatında bu kadar güzel bir erkek görmediğini düşündü ve yalanlar prensinin ayakları toprağa değer değmez

dede yadigarı tüfeğimizle onu alnının çatından vurup öldürdü. Kimse görmeden tüfeği yerine astı, cesedi bahçemize gömdü ve her şeyin iyiye gitmesini umdu.

Adres bölümünde "cehennemin dibi" yazan mektup hiçbir zaman yerine ulaşmadı. İşin aslı, posta memuru oğlandan zarfı ve ücreti aldıktan sonra kağıdı çöpe, parayı da cebine atmıştı. Bu bir günahtı. Sol omzunda oturan melek, sağ taraftakine dil çıkardı, elindeki sayacı karekök içinde eksi pi sayısının mutlak değerine yakın bir değerde arttırdı ve haber vermek için yeraltının kralına gitti.

Oğlan, üç mevsim daha kızı görmedi. Yaz geldiğinde yüreğindekileri ona açmayı tasarlıyordu. Tabii genç kızın sesini duyar duymaz zihni bulandı, dili kilitlendi ve hiçbir şey söyleyemedi. Bir eylül daha geldiğinde pes etmiş sayılırdı. Daha doğrusu, eninde sonunda cesaretini toplayacağını biliyor, kaderi zamana bırakıyordu.

Tek korkusu, cesaretini toplayamadan ölümün onları ayırmasıydı. Genç kıza kavuşamazsa ne bu dünyada ne de öbüründe huzur bulabilirdi. Tanrı'yı yumruklamış, Şeytan'ı öldürüp gömmüş birinin ölümden korkmasının uygun olmadığına karar verdi ve ölüme bir müsabaka teklif etmeyi tasarladı.

Sokağımızda çok yaşlı, ölmek üzere olan bir adam vardı. Genç kız gittikten sonra, eylül ayını onun yanında geçirdi. Amcanın hasta yatağına yaklaşan ölümü gafil avladı ve teklifini sundu. Müsabakanın türünü ölüm belirleyecek, kazanırsa o anda oğlanın canını alacak, kaybederse kavuşacakları günden önce ikisine de dokunmayacaktı.

Ölüm, bilek güreşi yapmayı önerdi. Oğlanın tüm çelimsizliğine rağmen yanan yüreğinden aldığı güç sayesinde müsabaka üç gün ve iki gece aralıksız devam etti. Üçüncü günbatımı sırasında iki rakipte de güç kalmamıştı. Çocuk, kıza kavuşamadan ölme ihtimali varsa yaşamayı gereksiz buluyordu. Bu yüzden çatlayıp ölmeyi göze aldı ama ölümün, ilahi görevi sebebiyle, böyle bir şansı yoktu. Böylece pes etti ve ikisi de dinlenmeye çekildi. Ölüm, o kadar yorulmuştu ki sonraki bir hafta kimse ölmedi.

Evren, biz doğmadan önce genişlemeye başlamıştı ve biz öldükten sonra genişlemeye devam etti. En sonunda o kadar yayıldı ki çökmeye başladı. Hiçbir şeye yer bırakmayacak kadar büzüldüğünde geriye milyarlarca yıldır yaşayan, derileri kurumuş toprağa benzemiş bir kadın ve bir adam kalmıştı. Kadın; ailesinin, tanıdıklarının ve dünyadaki tüm insanların ölmesine rağmen kendisinin neden hayatta kaldığını ömrü boyunca merak etmişti.

Adam, ebedi utangaçlığının verdiği suçluluk duygusuyla uzay boşluğunda süzülürken ölümle karşılaştı. "Zamanı geldi.", dedi ölüm. "Evren sonlanıyor, birazdan her şey bitecek."

Adam, kadına yaklaştı, onun ellerini tuttu ve "Seni seviyorum." dedi. "Her zaman seni sevdim."

"Sen de kimsin?", diye sordu kadın.

O anda evren, tek bir nokta kadar büzülmüştü. Ölüm, sözünü tutamadı. Tek hareketiyle ikisinin ruhunu da bedenlerinden ayırdı ve her şey sona erdi.

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

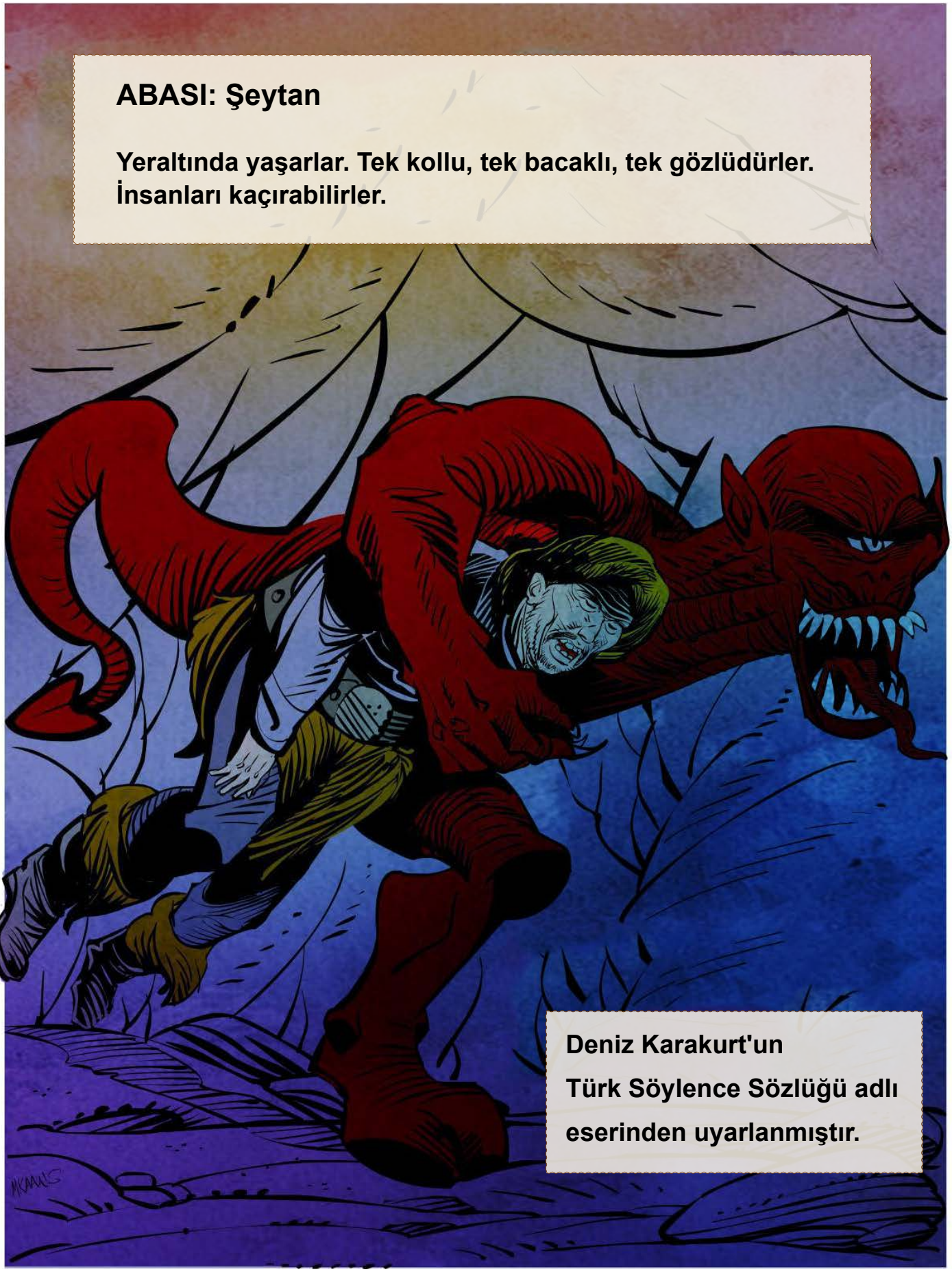

BLACK ADAM FİLMİ İLE İLGİLİ YENİ AÇIKLAMA YAPILDI

DC şu süreçte sinematik evrenini tekrardan toparlamak için uğraşıyor. Bilindiği gibi Wonder Woman 1984 çekimleri sona ermiş durumda.

DC sinematik evrenindeki yeni karakterlerden biri olan **Black Adam** için çalışmalar sürüyor. İşte B**lack Adam** filmi ile ilgili gelen son bilgiler.

DC şu süreçte sinematik evrenini tekrardan toparlamak için uğraşıyor. Bilindiği gibi Wonder Woman 1984 çekimleri sona ermiş durumda. Film vizyon tarihi için gün sayıyor. **The Batman** ve **The**

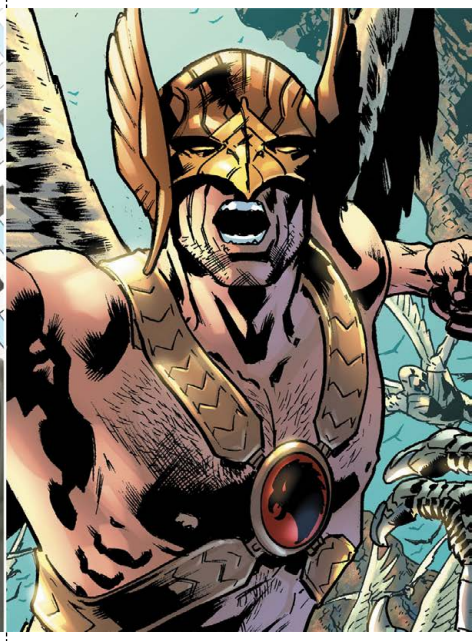

Hali hazırda **Black Adam**'ın çekimlerinin de 2021 ilk üç ayında başlaması planlanıyor.

Önümüzdeki süreçte belirlenen bu vizyon tarihi yine de ertelenebilir. Çünkü Corona salgını dolayısıyla başlaması planlanan pek çok filmin çekimleri ertelenmiş durumda. Bekleyip göreceğiz bakalım gelecek günler ne gösterecek.

Flash filmlerinin yapım aşamaları da devam etmekte. Ayrıca **Shazam 2** için de çalışmalar yoğun bir şekilde devam ediyor. Bütün bu filmlerin haricinde DC'nin üzerinde yoğunlaştığı yapımlardan birisi de **Black Adam. Dwayne Johnson'**ın başrolünde yer aldığı **Black Adam**'ın cast çalışmalarında da sona gelinmiş durumda.

Geçtiğimiz günlerde filmde yer alacağı kesinleşen Hawkman'i kimin canlandıracağı konusundaki ilk söylentiler ortaya atılmıştı. Nitekim bu söylentiler filmin başrol oyuncusu **Johnson**'ın açıklamalarıyla kesinlik kazandı.

Johnson'ın açıklamasına göre filmde **Hawkman** karakterini **Aldis Hodge** canlandıracak. Bilindiği üzere Hodge daha önce Hidden Figures, The Invisible Man ve Leverage gibi yapımlarda rol almıştı.

Black Adam filmi ile ilgili yapılan açıklamada film büyük bir aksaklık yaşanmazsa **24 Aralık 2021**'de vizyona girecek.

Haluk Çevik

Kızıl bir gökyüzünün ortasında lotus pozisyonunda öylece duruyordu lanetli. Kapalı gözleri dışta olandan vazgeçeli çok olmuştu. Yoğun atmosferi nazlı yağmur damlaları gibi delip geçen alevli göktaşları onun etrafında kümelenmiş, biatlarını sunuyordu.

LANETLİ

'Zamanı durdurmanın tek yolu lanetlenmekti.'

Kızıl bir gökyüzünün ortasında lotus pozisyonunda öylece duruyordu lanetli. Kapalı gözleri dışta olandan vazgeçeli çok olmuştu. Yoğun atmosferi nazlı yağmur damlaları gibi delip geçen alevli göktaşları onun etrafında kümelenmiş, biatlarını sunuyordu.

Sonsuz sükûnetini çirkin bir gümbürtü bozdu önce. Zaman çıldırmıştı. Arşın belirsiz tepelerinden başını gövdesine kadar eğmiş, Samanyolu'nun gezegenlerini iştahla yutuyordu. Uzun ve beyaz saçı

sakalı birbirine karışmış, çılgın gri göz bebekleri yuvalarının içinde fıldır fıldır dönüyordu. Uzayın hiç olmayan dibine dek endam eden bedeni, sessiz nizamı darmadağın etmekle meşguldü.

Önce Neptün kayboldu. Vahşi bir yamyam gibi yuttu onu zaman, yani çıldırmış Kronos. Ürperten gizemiyle en korkutucu rüyaların misafiri Neptün, zamanın buruşuk elleri arasında ürkek bir çocuk gibiydi. Kronos'un sonsuzluk kapısına açılan dişleri onu paramparça etti. Ölüme canhıraş meydan okuyan yeni doğmuş bir ceylan yavrusu gibi ürkekti acımasız dişleri arasında yok olurken. Çığlığı, işitenlerin aklını oynatmasına yetti.

Plüton, o şımarık ve sırlarla dolu çocuk, başını gizlendiği karanlıktan çıkardı. İmtiyazlı sayıyordu kendisini, Kronos'un nazarında. Oysa hiç acımadan, tek seferde yutuverdi onu da.

İki bilge ruh belirdi lanetlinin huzurunda. Huzurunu kaçırdıkları lanetliden aman dilediler. Gözlerini açmadı lanetli, alevi kendine sakladı. Fakat yine de hükümran bakışlarını benliklerinde hissetti bilgeler. Efendilerinin rahatsız edilmesine öfkelenen dev meteorlar öfkeyle gümbürdedi, ateş harlandı.

"Seni an'layamadık," dedi bilgelerden biri; dudakları kıpırdamadı kimsenin. Zihinlerden zihinlere iletildi düşünceler. "Lakin ecel kapıda, hepimiz öldük ve ölüyoruz. Bir sen ayaktasın. Zaman kudurmuş, önüne çıkan ne var ne yoksa yutuyor, evlatlarını yiyor. Durdur bu rezilliği ey lanetli."

Uzaydan bir haykırış işitildi. Satürn'ün halkalarının Kronos'un pis elleri arasında çatırdayışına dayanamayan Jüpiter siyah boşluğa yalvardı. Kanadı kırılan Satürn yörüngesinden çıkıp dostlarının şaşkın bakışları arasında utanç içinde gözden kayboldu. Katı bir disipline teslim ettiği ömrü iki paralık olmuştu. Bilgeler ürperdi. Yalvaran gözlerle lanetliye döndüler.

"Acizliklerinizin sebep olduğu ön yargılarınızın tutsağı olacak değilim elbette. Bulanık zamanların tanımlanamayan duygularına boğulduğum bir vakitte çıktınız karşıma. Köşemde sinsi ve kederli bir halde, her ne kadar kendime itiraf edemesem de, bekliyordum. Yalnızlığımla ters düşse de, bekliyordum... Tıpkı yaşamdan vazgeçemeyen zavallı insanoğlunun bunu niye yaptığını bilemeyişi gibi. Lakin görüyorum ki bu kez herkes aynı gökyüzüne bakıyor... An'latın hikayenizi öyleyse," dedi lanetli, bilgelerin zihnine. Önce "kuyruksuz" bilge anlattı, boynu bükük:

"Zamanlardan bir zamanda, bir bebek dünyaya gelmiş. Maalesef ki bu bebeğin kuyruğu yokmuş. Halkı ona bu kusurundan dolayı kuyruksuz lakabını takmış. Aradan yıllar geçmiş. Ve bu seneler boyunca kuyruksuz hep dışlanmış. Kuyruksuz, en büyük ve en kıllı kuyruğa sahip olanın en yüksek statü sahibi olduğu bu diyarlarda daha fazla yaşayamaz olmuş. Ve de almış başını vurmuş çöllere. Atıyla beraber günlerce çöllerde amaçsız yollar gitmiş. Belki at sonunda çatlar da, o öldükten sonra ben de nasıl olsa çok dayanamaz ve peşi sıra ölürüm diye hesap eder olmuş. Ne su varmış ne de aş. Varsa yoksa bitmek tükenmek bilmez çöl. At perişan, adam perişan. Birbirlerinden başka yoldaşları da yokmuş. Lakin öylesine tükenmişler ki, sonunda kendilerinden dahi tiksinir hale gelmişler. Derken at daha fazla dayanamayıp yere yığılmış. Oracıkta ölüveren atı bir daha ne gören ne de duyan olmuş. Öyle ya, o yalnızca zavallı bir atmış.

Kuyruksuz, atın cesedine son kez bakarken; kuyruğunun rüzgârda ne de güzel savrulduğunu fark edince içi sızlamış. “En azından benim gibi kuyruksuz bir zavallı değildi, bundan daha fazlasını hak ediyor," diye düşünerek; rüzgârda kaybolup gideceğini bile bile, parmağıyla kuma şöyle yazmış:

“Bir yanım ister ki mezarıma tüm sevdiklerim gelsin ziyarete,

Bir yanım da der ki hiç ziyaret edilecek bir mezar taşım bile olmasın, buzlu dağların tepesinde.

Çok uzak bir yerlerde unutulmaya, terk edilmek istiyorum yalnızlığa.”

Çöller aşan kuyruksuz sonunda ovalara ve dağlara ulaşmış. Bir dağın tepesinde hiçlik içinde hayat sürmüş. Kuyruksuz zamanla halkın nazarında saygın birine dönüşmüş. Dertlere derman olmuş. Sözde mutlu bir yalnızmış ama gözyaşları yağan yağmurda saklıymış. Başkalarının derdine çare bulan kuyruksuz, biçare ölüp gitmiş.”

Hikayesi biten bilge ellerini önünde bağlayarak boynunu büktü. Bunun üzerine lanetli, "Ömrümün ilk yarısı sahip olamadıklarım için yas tutmakla geçti. Kalan yarısı ise bunları elde ettikten sonra yapacak bir şeyimin kalmayışına üzülmekle tükendi," dedi.

‘Aslında lanet içteki sorgulamada değil, dıştaki sıradanlıktaydı.’

Sonra diğer bilgeye döndü lanetli, “Sen an’lat bakalım, kimmişsin bilelim,” dedi. Bilge anlatmaya davrandı hikâyesini, zihninden zihinlere aktardı:

“Bir ‘kuyu’ varmış. Derinliğini ölçmek icap etmiş. Ne yapacağını bilemeyen ahali bilgeyi çağırmaya karar vermiş. Bunun üzerine bilge onu çok seven kadınları, ününü, kitaplarını, evlatlarını ve benliğini geride bırakıp kirli siyah bir paltoyla yola koyulmuş.

Çürümüş kapının ardındaki kuyunun başına vardığında, kapıyı üstüne örtmüşler. Harabe binaya, sıvası dökülmüş duvarlara ve etrafa saçılmış kimyasallara bakan bilge biraz düşündükten sonra kuyuya bir taş atmaya karar vermiş. Taşı elinden bırakmasıyla zemine çarptığında çıkaracağı ses arasında geçen süreyle kuyunun derinliği hakkında bir fikir edinebileceğini düşünmüş.

Taşı bırakmış bırakmasına ama ses yokmuş. Bilge önce dikkatinin dağılıp da sesi işitemediğini sanmış. Bu defa başka taşları bırakmış kuyudan aşağı. Yine herhangi bir ses duymamış.

Bilge kuyunun dipsiz olabileceğini düşünmüş. Sonra her nedense bunu gerçekçi bulmamış. Haline gülmüş. Siyah paltosu pek bir tozlanmış. Terlemiş, alnını kaşımış, kara kara düşünmüş. Bilgenin aklına kuyunun, taşın sesini işitemeyeceği kadar derin olabileceği ihtimali de gelmiş. Yine rahatsız olmuş. İmkânsızlıkların deneyi gözlemleyebilmesine engel olmasını istemiyormuş. Daha büyük taşlar atmayı denemiş. Daha gürültülü ses çıkarabilecek nesneler bulmuş. Olmamış. Bilge ne yaparsa yapsın hiçbir ses işitememiş. Sonunda sıkılmış ve geri dönmeye karar vermiş. Ancak o zaman anlamış ki kapı kilitliymiş ve yalnızca dışarıdan açılabilirmiş.

Böylece aradan yıllar geçmiş. Bilgenin saçları bembeyaz olmuş. Kirli paltosunun içinde kirli bir adama dönüşmüş. Saçı sakalı birbirine karışmış, viranenin içinde dolanıp durmuş.

Bir gün ahalinin aklına tekrar kuyu düşmüş, kuyunun hatırına da bilge. Böylelikle yanına varmışlar yıllar sonra. Kapıyı açtıklarında onu kir pas içinde oradan oraya savrulurken bulmuşlar. Bilge onları görünce hiç oralı olmamış. Sessiz sayıklamalarına devam etmiş yalnızca.

Ahali ufak bir şaşkınlıktan sonra bilgenin haline önce acımış sonra da alaya almış. Onun bu pejmürde vaziyeti pek bir hoşlarına gitmiş. “Ne konuşuyorsun kendi kendine öyle?” diye sormuşlar.

“Şşşşt,” demiş. “Duymuyor musunuz?”

“Neyi?” demişler.

“Kuyuya düşen taşların sesini. Öyle gürültülü ki, sizleri duymamı engelliyor.”

Bunun üzerine halk bilgenin kendileriyle alay ettiğini sanıp onu kuyuya atmaya karar vermiş. Hem böylelikle bilge dibe vurduğunda kuyunun derinliği de bulunmuş olacakmış. Ölmez sağ kalır da dönmeyi başarırsa onları kuyunun derinliği hakkında bilgilendirebilirmiş diye düşünmüşler. Bu da onun cezası olmuş.

Bilgeyi kuyuya atmışlar. Aradan yıllar geçmiş. Halk bir ara kuyuyu tekrar hatırlamış. Sonra da bilgeyi merak etmişler. Akıbetini öğrenmek için diğer bilgelere danışmışlar. Bir meclis kurulmuş. Hararetli tartışmalar ve derin düşünceler neticesinde anlamışlar ki bilge kuyunun dibine hiçbir zaman varamamış. Yolun yarısında çoktan ölmüş, cesedi kemiklerine dek çürümüş ve sonunda yok olup gitmiş.”

Hikayesi biten bilge susup başını önüne eğdi. Lanetli, "Gittiğim her yerde çarmıha gerildim. Zindanda, cehennemde, yedi kat yerde ve gökte. Ama ben hâlâ cenneti arıyorum,” dedi.

Mars, iffetini zamanın ellerine teslim etmektense Güneş’in bağrında eriyip yok olmayı yeğledi. Uranüs’ü ise uzun zamandır gören olmamıştı.

‘Lanetlenmek, anlamı keşfetmenin tek yoluydu; sadakatse monoton bir yok oluşla mümkündü.’

Ve Kronos çılgın gözlerini arza dikti. Bilgelerin ruhları gözden kayboldu. Lanetliye dönüp kibirli bir sesle, “Hmmm, Padmasana. Nesin sen?” diye sordu, bilinçten bilince aktarıldı.

“Gerçeklikle hayalin, kahramanla hainin, iyi ile kötünün birbirine girdiğiyim ben.

Bir çılgınım ama aynı zamanda bir centilmenim de. Hem bir caniyim hem de en uysal olanım. Sanki herkes yalan da bir tek ben gerçeğim. En güvenilmeyen ve tek güvenilebilecek olanım.

Tüm bu yapayın içinde belki tek doğal olan benim,” dedi lanetli.

“Ne kadar çırpınırsan çırpın, insanoğlunun varlığını, anın içine sığdırılmış sonsuz bir kederden başkasıyla açıklamak mümkün değildir,” dedi zaman.

“Dünden önce doğdum ve yarından sonra yokum!!” dedi lanetli.

Öfkelendi zaman, kaşlarını çattı, “Beni anlamak, muamma tarihlere fırtınalar gizlemiş dingin bir denize yelken açmak gibidir,” dedi. “Oysa sen zırvayı marifetle karıştırıyorsun.”

Lanetli sonunda gözlerini açtı, Kronos’a sonsuz aleviyle baktı ve “Beni gör! Beni Ş’im’di gör!” dedi. Zaman, başını ellerinin arasına aldı. Uzadı, yassılaştı, gözleri iki siyah çukura dönüştü. Bir o yana bir bu yana dehşetle büküldü. Lanetlinin ışığı zamanın göz çukurlarını doldurdu. Işıkla beraber büyük bir çöküş ve ardından büyük bir patlama oldu. Zaman, mekânın dört bir yanına saçıldı.

‘Dans ederken şalı, ruhunu saran havada

Lanetli gözlerini kapamıştı, karanlık sonsuzluğa’

Zaman öldü... Ve keder ebediyen lanetliyle kaldı.

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

İnsanların seni en çok sevdikleri zaman, en çok işlerine yaradığın zamandır. **G.Orwell**

Liza Çanakçı

ON SAYFA MI? YÜZ SAYFA MI?

Penceremden güneş ışıkları sızıyor. Uyanıyorum. Yeniden bir gün başlıyor. Karanlık mı aydınlık mı bilemediğimiz gizemli bir gün, acaba gün bize kara yüzünü mü yoksa ak yüzünü mü gösterecek.

Penceremden güneş ışıkları sızıyor. Uyanıyorum. Yeniden bir gün başlıyor. Karanlık mı aydınlık mı bilemediğimiz gizemli bir gün, acaba gün bize kara yüzünü mü yoksa ak yüzünü mü gösterecek. En başta söylemeyi unuttum, ben küçük çaplı kitaplar yazan genç bir yazarım. "Küçük çaplı" kelimesinin altını çiziyorum, hatta kalın harflerle yazıyorum. Bir de rengini değiştirseydik! Siyah çok sıradan, kırmızı yapalım... Of, yine koptuk konudan. Asıl sözümüze dönecek olursak, küçük çaplı kelimesini biraz daha açmak istiyorum. Benim yazdığım kitaplar 200, 300 sayfalık olup, kahvenin her gece eşlik ettiği, büyük bir uğraş ve profesyonellik gerektirenler gibi değil. Sadece 10 sayfalık, evet doğru duydunuz. 10 hatta bazen 5. Nelerden mi bahsediyorum bu yazılarımda? Kendi hayatımdan kesitler. Şimdi aranızdan"kendi hayatını nasıl 5–10 sayfaya sığdırabilirsin ki?" diyenler çıkabilir. Bunu demeniz çok normal. Böyle tepkilerle çok karşılaşıyorum. Şöyle düşünelim ki, bir dizi var. Bu dizi gerçekten çok fazla adrenalin, heyecan içeriyor. Tabi ki çok da merak uyandırıyor. Dizinin yapımcısı da daha fazla yayınlansın diye bu diziyi 6 parçaya bölüyor. Evet, küçük bir matematik hilesi bu! Bir saat süren bir dizi 6 bölüme ayrılırsa, her bölüm kaç dakika sürer? Biraz kolay oldu değil mi? Kolayca yanıtladığınız gibi her parça 10 dakika. Ben de kafamda 60 sayfa olarak tasarladığım kitabı 6 parçaya bölüp, 10 sayfalık minik yazılar halinde düzenliyorum. Benim için yeni bir gün, yeni bir öykü demek. Sizin için nasıl yeni bir gün, belleğinize eklenen yeni bir anıysa. Benim için de hayatımın bir parçası olan yeni bir yazı demek.

Osmanlı Türkçesine Çevrilmiş Bir Jules Verne Hikâyesi:

BIR DOKTORUN RÜYASI

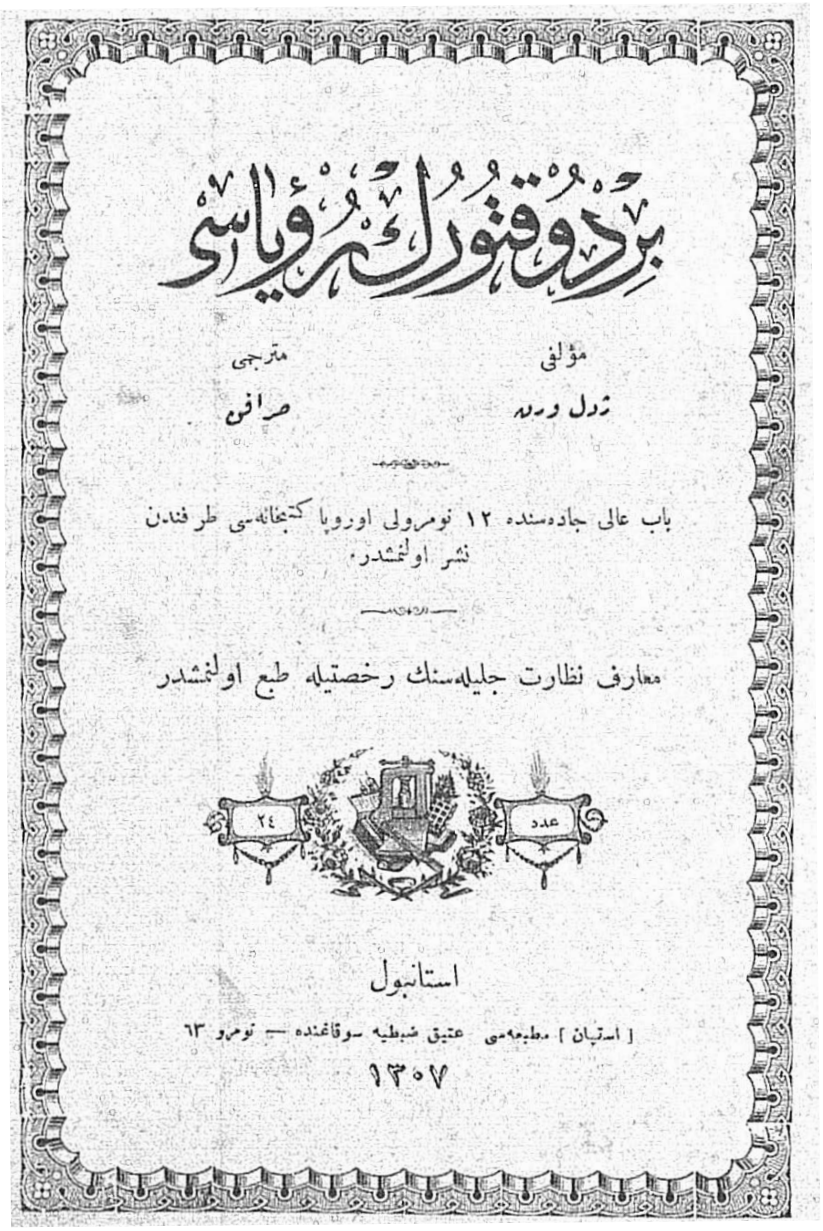

بر دوقتورك رؤياسى

مؤلفى ژدل ورن

مترجمى صرافن

باب عالى جاده‌سنده ١٢ نومرولى اوروپا كتبخانه‌سى طرفندن نشر اولنمشدر.

معارف نظارت جليله‌سنك رخصتيله طبع اولنمشدر

عدد ٢٤

استانبول

[استپان] مطبعه‌سى عتيق ضبطيه سوقاغنده — نومرو ٦٣

١٣٠٧

8 Şubat 1828'de Fransa'nın Nantes şehrinde doğan Jules Verne, doğduğu bu şehirde yaz aylarında Loire Nehri kıyısında yelkenlileri ve gemileri izleyerek seyahat ve macera hayalleri kurmuş bir çocuktu. Yatılı okuldayken kısa öyküler ve şiirler yazmaya başlamıştı.

8 Şubat 1828'de Fransa'nın Nantes şehrinde doğan Jules Verne, doğduğu bu şehirde yaz aylarında Loire Nehri kıyısında yelkenlileri ve gemileri izleyerek seyahat ve macera hayalleri kurmuş bir çocuktu. Yatılı okuldayken kısa öyküler ve şiirler yazmaya başlamıştı. Bilimkurgu ve seyahat konularına olan merakıyla edebiyata olan düşkünlüğü bugün hâlâ zevkle okunan birçok eserini kaleme almasına vesile oldu. 24 Mart 1905 yılında vefat etmiş olup 'bilimkurgunun babası' unvanıyla anılmaktaydı. Yaptığı seyahatler ile bilimsel gelişmelerden yola çıkarak tasavvur ettiği teknolojik gelişmeler bilim adamları için ilham

kaynağı olmuştur. Jules Verne'in eserleri bu sebeple tüm dünyada etkili olmuştur ve Osmanlı coğrafyasında da büyük bir etki uyandırmıştır.

Ali Reşad, Ahmed İhsan [Tokgöz], Mazhar, İsmail Hakkı, Mehmed Emin, Sarafen Lazyan, Faik Sabri [Duran], Mustafa Refik, Selanikli Tevfik, Mahmud Kenan, Karabet Y. Panosyan, Ahmed Rasim, M. Sünbüli ve Ali Selahaddin adlı yazarlarımıza ve çevirmenlerimize ait Musavver Ve Harikulade Seyahat Çöllerde, Altın Volkanı, Antil Adalarına Seyahat, Araba İle Devr-i Âlem Yahud Sezar Kaskabel, Arzdan Kamere Seyahat, Ay'a Seyahat, Balonda Facia, Beş Hafta Balon İle Seyahat, Buzlar Arasında Bir Kış, Cevv-i Havada Seyahat, Deniz Feneri, Elmaspare, Gizli Ada, Hayal İçinde Hakikat Yahud Bin Sene Sonra Amerika'da Bir Gazetecinin Derece-i Meşguliyeti, İki Sene Mektep Tatili, İnatçı Kahraman Ağa, Kaptan Gran'ın Çocukları, Kaptan Hatras'ın Sergüzeşti. İngilizlerin Kutbu Şimaliye Seyahati, Kaptan Jipson, Kuyruklu Yıldız Yahud Âlem-i Şemsde Seyahat, Merkez-i Arza Seyahat, Mihver-i Arz, Seksen Günde Devr-i Âlem, On Beş Yaşında Bir Kaptan, Siyah Hindistan, Spenser Adası, Şansellör. Bir Yelken Gemisi Yolcusunun Defter-i Hâtırâtı, Şehr-i Seyyar Bir Deniz Yolcusunun Jurnali, Üç Rus Ve Üç İngiliz Seyahati: Cenubi Afrikada, Kürkler Ülkesi, Piyango Bileti, Şerh-i Seyyar. Bir Deniz Yolcusunun Jurnali ve Seyahat-i Harikûlade gibi Osmanlı Türkçesine çevrilmiş Jules Verne eserleri bulunmaktadır.

Bu eserlerden biri de makalemize konu olan Bir Doktorun Rüyası adı ile çevrilmiş olan Frritt Flacc adlı eseridir. Sarafen Lazyan tarafından çevrilmiş olup İstanbul'da, İstepan Matbaası'nda h. 1307 / m. 1889-90 yılında basılmıştır. Toplamda 16 sayfadan oluşmakta olup resimlidir. Bu eserin Jules Verne'in Doktor Ox'un Deneyi isimli kitabının çevirisi olduğuna dair bir kayda rastlanmışsa da bu doğru değildir. Eser, Jules Verne'in ilk defa 1886 yılına yayınlanan başka bir kitabıdır. Kitabın çevirmeni Sarafen Lazyan'ın hayatı, edebi şahsiyeti ile ilgili bilgilere ulaşamadım. Yaptığımız araştırmada kendisine ait Hector Malot'tan çevirdiği Kimyagerin Encamı adlı eser ile Chapsal M. Noel'den çevirdiği Yeni Sarf-ı Fransevi adlı iki çeviri kitaba rastladık. Bunun dışında herhangi bir yazılı eserde ismine rastlayamadım.

Hikâyede esrarengiz bir olay anlatılmaktadır. Rüzgârlı ve yağmurlu bir gecede kapısı çalınan bir doktorun, felç geçirmiş bir gemici için doktor arayan ailesinin ısrarı ile evinden çıkıp hasta evine doğru giderken başına gelen garip olayları anlatmaktadır. Kısa ama etkileyici ve çarpıcı bir hikâyedir. Belki tüyler ürpertici bulan da olabilir.

Bir Doktorun Rüyası

Fritt – Flacc

– 1 –

Cihanı lerzenak edercesine (titretircesine) esen şiddetli rüzgârlar malum ya! İşte buna 'fritt' derler. Tufandan bir numune olarak yağan yağmurlar da aşikârdır ya! Buna da 'flacc' derler.

Malum olduğu üzere böyle şiddet-i fevkalade ile 'volsinienne' sevahilinden (sahillerinden) kopan kayalar ağaçları serbezemin ederek (başlarını yere eğerek) gidip 'Crimma' dağlarının böğrüne çarpılır ve bu sırada 'Mégalocride' nam vasi (geniş) denizin dalgaları da kayalara çarpılıp durur.

Bahr-i mezkûrun (adı geçen denizin) nihayetindeki bir limanın sahilinde 'Luktrop' namında küçük bir şehir vardır. Buracıkta şehir dediğimiz âdeta yüz haneden ve bu haneleri denizden esen rüzgârın şiddetinden mümkün mertebe muhafaza etmekte olan yosunlu metrislerden ibarettir. Şehr-i mezkûrun (adı geçen şehrin) yokuşlar üzerinde dört veya beş sokağı vardır. Kaldırımları çakıl taşlarından dizilmiştir. Bu kaldırımların (4) aralarından lavaya müşabih bir madde zuhur eder ki bu da 'Vanglor' tabir olunan cebel-i ateşfeşanın (yateş saçan dağ,

yanardağ, volkan) oralara gayet yakın bulunmasından neşet etmektedir (ortaya çıkmaktadır). Hele bu sokaklara hendek denmiş olsa daha ala olur. Gündüzleri cebel-i mezkûrun (bahsi geçen dağın) menfesinden (deliğinden) ara sıra dumanlar çıktığı ve geceleri dahi şiddetli alevler zuhur ettiği görülür.

Gariptir ki geceleri cebel-i mezkûrun zirvesinden böyle alevler saçılması sayesinde 'Luktrop' limanına giren ve çıkan gemilerin fenere ihtiyacı kalmaz.

Şehrin diğer ciheti âdeta bir harabenden ibarettir. Biraz daha ileride Arabistan mamurelerine (şehirlerine) müşabih (benzer) bir varoş görünür ki bu da beyaz duvarlı ve yuvarlak çatılı birkaç haneden ibarettir.

Bu hanelerden birinin ismi 'Six-Quatre' olup şekli dahi hakikaten pek gariptir. Çatısı dört köşeli ve pencereleri dahi beşi ön tarafta ve dördü arka cihette dokuz delikten ibarettir.

'Luktrop' denilen şehrin ne olduğu anlaşıldı ya? Bu şehrin civarında çalı ve çırpı aralarında kaybolmuş eski kulübeler ve daha sair meskenler de vardır. Britanya'da mıyız? Yoksa Fransa'da mı? Ben de bilmem Avrupa'da mıyız? Orası da meçhuldür. Her halde bu şehri bulmak için haritaya müracaat etmeyiniz! Hatta meşhur 'Stieler'in atlasında dahi aramayınız! (5)

– 2 –

Balada zikrolunan 'Six-Quatre' denilen hanenin daracık kapısı 'froc' diye vurulur. Bu hane 'Messaglière' sokağının sol köşesinde kâindir ve 'Luktrop' şehrine nispetle âdeta bir saray sayılır. Derununda sakin olan adam dahi binnisbe (nispeten) ashab-ı servetten (servet sahiplerinden) sayılır, yani hesab-ı mutavassıt (ortalama hesap) ile senede birkaç bin 'fretzers' kazanır.

Kapının böyle yavaşça çalınmasına içeriden bir kelp (köpek) sesi yani âdeta bir kurt havlaması mukabele etti (karşılık verdi). Müteakiben pencerenin birinden bir baş zuhur ederek kemal-i hiddet ü şiddetle (büyük bir hiddet ve şiddetle):

– Efendim, Doktor 'Trifulgas' burada mıdır?

– Hem buradadır ve hem de burada değildir.

– O nasıl söz efendim?

– Evet, adamına göre, işine göre.

– Aman efendim, pederim can veriyor da onun için geldim. Zatıalileri…

– O ne? Pederim dedin adam nerede ikamet ediyor?

– Efendim 'Val Karniou' cihetinde (tarafında) bir hanede ikamet eder. (6) Buradan dört 'kertze' uzaktadır. Efendim pederim fena halde…

– Pederinin ismi nedir?

– Pederimin ismi 'Vort Kartif'tir.

– 3 –

Doktor 'Trifulgas' denilen tabip taş yürekli bir adam olup zenginlerden maada (başka) kimseyi tedavi etmek istemez ve alacağı ücretleri dahi tarife-i mahsusa (özel tarife) ile tayin eder idi. Mesela tifo hastalığı için şu kadar… ve nüzul (felç) için bu kadar… ve kalp hastalığı ve doktorların buna mümasil (benzer) daha sair ihtira etmekte (icat etmekte) oldukları her nevi hastalıklar için başka başka ücretler tahsis etmiş idi. Kızcağızın 'Vort Kartif' diye ismini doktora söylediği adam gayet fakir bir gemici idi. Ey şimdi Doktor 'Trifulgas' ne için hanesinden çıkıp bu hastayı tedaviye gitsin? Biçarenin belki parası yok! Değil mi? Pek haklı! Doktor 'Trifulgas' böyle yağmurlu bir havada beyhude niçin yorulsun!

Her ne hal ise doktor pencereyi kapayacağı sırada kemal-i tehevvür (büyük bir düşüncesizlik) ile kızcağıza:

– Benim gibi bir adamı yatağından kaldırıp pencereyi açtırmak bile altı 'fretzers'e mal olmalıdır.

(7) Arada yirmi dakika geçer geçmez kapı yine ele alınınca doktor yine pürhiddet olarak var olan avazıyla:

– Kim o?

– Efendim 'Vort Kartfi'in zevcesiyim.

– Ha anladım. Şu 'Val Karniou'daki gemici mi?

– Evet efendim, evet! Hem efendim bilmiş olunuz ki teşrif buyurmazsanız biçare vefat edecek.

– Pekala ne olurmuş, bunda bir mana yok, ama sen dul kalırmışsın. Ne beis (sakınca) var?

– Efendim, zatıalinize yirmi 'fretzers' vereyim.

– Maşallah buradan kalkıp dört 'kertze' uzakta 'Val Karniou'ya gitmek için yirmi 'fretzers'! Öyle mi? Amma da insaf ha!

– Aman efendim, rica ederiz. Lütfetmiş olursunuz. Bizi ihya buyurursunuz. Allah aşkına olsun!

– Karı sana git diyorum!

– Aman! Doktor cenapları… Aman!

– Karı sana diyorum, haydi defol oradan!

Doktor hemen pencereyi şiddetle kapayıp kendi kendisine 'Hele şu edepsizlere bakınız! Bu havada beni taşra çıkaracaklar da hastalarını tedavi ettirecekler! Öyle ya! Bir de nezle kapayım (8) da… Yirmi 'fretzers' yutulur macun mu? Dahası var. Ben yarın 'Kiltreno'da şu gayet zengin Mösyö 'Edzingov' un hanesine gidip tedavi edeceğim. Beher vizite için bana elli 'fretzers' veriyor. Ben bu adama daha çok zamanlar lazım olacağım. Bu adamın hastalığı öyle kolay kolay geçmez. Elli 'fretzers' elli!

– 4 –

Gecenin yarısına yakın idi ki Doktor 'Trifulgas'ın kapısı üçüncü defa olarak ele alındı. Rüzgâr şiddetle esmekte ve yağmur dahi seller gibi yapmakta idi. Doktorun artık bu defaki şiddet ve hiddeti rüzgâra nispetle daha ziyadeleşip (artıp) hemen yatağından fırlayarak pencereyi açınca rüzgâr top patlarcasına içeriye girdi. Doktor 'Trifulgas' sövüp saydığı sırada aşağıdan bir kadın:

– Aman efendim!

– O ne, yine şu gemici için mi geldiniz?

– Evet, efendim evet. Ben biçarenin validesiyim.

– Bırak şu murdar herifi. Kızı da karısı da validesi de cümleniz de yerin dibine batınız!

– Öyle değil efendim, öyle değil! Zavallıya nüzul isabet etti. Hamle gayet şiddetli olduğundan…

(9) – Pekala ne olmuş? Acayip hamle şiddetli ise müdafaa-i nefis etsin (kendini korusun), ne var imiş?

– Aman fendim, bu defa iş öyle değil. Biraz akçe tedarik ettik de öyle geldim. Dahası var. Siz teşrif etmezseniz ne olacak biliyor musunuz? Küçük kızcağızımızın pederi vefat edecek, benim kızım dahi zevcini kaybetmiş olacak, benim de artık kimsem kalmamış demek olacaktır. Lütfediniz, merhamet buyurunuz!

Kadıncağızın feryat ve figanları en acıksız yürekleri bile merhamete götürmek derecesinde olup biçare yağmur ve rüzgârdan titreyip durmakta ve damarlarındaki kan âdeta donmakta olduğu halde doktor akçe sözünü işitince içeriye çekilip tarifesine baktıktan sonra:

– Kadın bana bak! Nüzul mü dedin? Ben nüzulü iki yüz 'fretzers'e tedavi ederim, işinize gelir mi?

– Efendim, bizim yüz yirmi 'fretzers'den başka paramız yok. Nasıl edelim?

– Olmaz! Olmaz! Bekleme artık haydi git! Geceler hayır olsun.

Doktor 'Trifulgas' bu sözleri içeriye çekildi ama cüzi bir zahmet için yüz yirmi 'fretzers'i de kaçırmak işine gelmediğinden hahnahah (ister istemez) elbisesini giyindi ve masasının (10) üzerinde açık olan kitabın 197'nci sahifesini hatırında saklayıp lambasını da söndürmeyerek aşağı indi.

Biçare kadın na-ümit (ümitisz) bir halde kapıya dayanmış titreyip duruyor idi.

Doktor 'Trifulgas' kapıdan zuhur eder etmez (görünür görünmez) ihtiyar kadının yüzüne hiddetle bakarak:

– Pekala kadın! Haydi gidelim

ama şu yüz yirmi ‘fretzers’ dediğin paralar nerede bakalım?

– İşte efendim, işte buradadır. Buyurunuz alınız! Allah size daha bunun yüz mislini versin!

– Pekala kadın, pekala!

Doktor ‘Trifulgas’, ‘Hurzof’ tesmiye ettiği (adını verdiği) köpeğini beraberince alarak ve hayvanın başına bir fener takarak deniz cihetine doğru yürümeğe başladı.

Biçare ihtiyar kadın dahi doktoru takip etmekte idi.

– 5 –

Aman ya Rabb bu ne şiddetli rüzgâr! Bu ne hava! Çanlar da çalınıyor! Bu da iyi bir mana değil ama Doktor ‘Trifulgas’ böyle şeylere inanmaz, hatta sanatı olan fenn-i tıbba (tıp bilimine) bile inanmaz ama o sayede kazanmakta olduğu akçelere gereği gibi inanır.

Hakikaten ne meşum bir gece! Yollar da ne kadar zahmetli! Kaldırımlar da (11) ne fena kayıyor! Bakınız bir kere köpeğin boynuna takılı olan fenerden başka bir ışık görülmüyor ama ‘Vanglor’ cebel-i ateşfeşanından ara sıra zuhur eden alevlere de bir kere bak ki şu karanlık geceyi nasıl ışıklatıyor garip şey! Umuklarının iskandilleri mümkün olmayan bu menfeslerin derununda acaba ne vardır? Acaba tahtel-arz (yeraltı) bir âlem daha vardır da onların ervahı (ruhları) mı ru-yı zemine (yeryüzüne) çıkıp uçuşuyor?

Her ne hal ise doktor ile ihtiyar kadın hendeklerden ve gâh deniz kenarlarından yürüyüp ilerlemekte ve bu esnada deniz köpürüp dalgaların beyazlığı ara sıra zuhur eden fosforitlere karışıp celb-i enzar etmekte (bakışları çekmekte) idi.

Garip değil mi? Doktorun köpeği ara sıra yaklaşıp merkumun

yüzüne bakmakta olduğundan hayvanın bile doktora şu sözleri anlatmak istediği kıyası olunabilir idi. ‘Öyle ya! Yüz yirmi ‘fretzers’i sandığa istif etmek için veya bağda bir miktar yere daha sahip olmak ve akşamları bir tabak daha ziyade taam etmek (yemek) için ve bir de bana da etmekte olduğum şu sadakat için biraz daha ziyade yiyecek vermek gayretiyle çalışmıyor musunuz a! Haydi doktor haydi, zengin hastaları tedavi edelim de, ama zenginleri ha fakirleri değil!’ Buracıkta ihtiyar kadın durdu ve titremekte olduğu elinin parmağı ile uzakta görünen bir ışığı doktora göstererek:
(12)

(13)– İşte efendim, işte! Gemici ‘Vort Kartif’in hanesi oradadır.

– Ha, ha! Gördüm, anladım.

– Pekala efendim, gördünüz işte a orasıdır.

Bu esnada ‘Vanglor’ cebel-i ateşfeşanından alevler saçıldı ve zemin fena halde lerzenak olduğundan doktor yere serildi. Ama hemen ayağa kalkıp etrafına bakınca kadının kaybolduğunu anladı:

– Garip şey! Bu ihtiyar kadın ne oldu? Yere mi geçti? Şu hale bak, şu benim ‘Hurzof’ köpeğimden başka kimse yok! Ama beis yok. Yürüyelim yürüyelim de haydi şu aldığımız yüz yirmi ‘fretzers’i hak edelim.

– 6 –

Ha yaklaştık ha! İşte varıyoruz. Kadının parmağı ile gösterdiği ışık şu değil mi? Amma da rüzgâr ha, biraz daha sıkıca yürüyelim!

Doktor adımları büyük büyük attıkça hane de gereği gibi seçilmeğe başladı. Garibi nerede biliyor musunuz? Bu hane tamamıyla doktorun ‘Luktrop’ şehrinde ‘Six-Quatre’ denilen sokağındaki hanesinin aynı idi. Duvarları, pencereleri ve haricen

sair her ciheti doktorun hanesinin aynı!

Rüzgâr zorladıkça doktor da adımları ziyade sıklaştır(14) dı da nihayet hanenin kapısından içeriye can attı. Rüzgâr hemen kapıyı kapattığından doktorun köpeği taşrada kalıp ulumağa başladı. Daha garibi var imiş tuhaf değil mi? bu hanenin derunu dahi tamamıyla doktorun hanesinin aynı! Hâlbuki doktor yanlış bir yoldan yine kendi hanesine avdet etmemiştir ki öyle olsun.

Doktor, 'Luktrop' şehrinden hareketle doğruca 'Val Karniou'ya gelmiştir. Hâlbuki hanenin doktorun hanesinden hiçbir cihetle farkı yok. Garip şey…

Her ne hal ise doktor merdivenden çıkıp kapısının önünde küçük bir kandil yanmakta olmasıyla agreb-i garaipten (şaşılacak şeylerin en garibinden) olarak doktor burada dahi kendi hanesindeki odada mevcut eşyasını müşahede eyledi. Hatta hastaya gideceği sırada masasının üzerinde açık bırakmış olduğu kitabın 197'nci sahifesini dahi görünce kendi kendine:

– Aman ya Rabb! Bana ne oluyor? Acaba neyim var? Ne olacak! Korkuyor da gözüne bin türlü şeyler görünüyor ve vücudu da lerzenak oluyor. Havf (korku) ve dehşeti bir dereceye varmıştır ki seller gibi terler döküyor.

Şu yatağa bak! Aynı doktorun yatağı! Ey bu yatak bir fakir gemici yatağına benzer mi? (15)

(16) Doktor 'Trifulgas' yatağın perdesini açtı. Ama ne görse iyi? Vah bu ne dehşet bu ne korkunç manzara! Halet-i nez'ide (ölüm halinde) bir hasta başını yorganlardan dışarı uzatmış da can veriyor.

Doktor hastanın kalbini dinlemek için üzerine doğru eğildi. Ama bu da hayal bu da rüya... Hasta olan bizzat Doktor 'Trifulgas' kendisi olup biraz sonra yatağında tekmil (tümden) enfas eyledi (nefes verdi).

– 7 –

Ertesi günü doktorun naaşı hanesinden kaldırılıp 'Luktrop' şehri kabristanına defnedildi. Yani kendisinin evvelce ol (o) semte göndermiş olduğu beni nevinin (kendi türünün, insanların) arasında gömüldü.

'Hurzof' namındaki köpeği ise elyevm (hâlâ) sokaklarda koşup duruyor.

Bu hikâyenin sahih olup olmadığını bilemem. Ama mezkûr 'Luktrop' şehrinde öyle hâlât-ı garibe (garip haller) zuhur eder ki bu hikâyenin dahi sıhhatine insan kail olur (inanır). Ancak 'Luktrop' şehrini hiçbir haritada beyhude aramayınız. Coğrafiyyundan (coğrafya bilginlerinden) en meşhurları bile bu şehri elyevm tayin edememişlerdir.

Jules Verne

Bünyamin Tan

Fakabasmaz Zihni'nin Maceraları

1 / Karacaahmet Mezarlığı

Yazar Hüseyin Nadir tarafından 1920'lerde yazılan Fakabasmaz Zihni'nin Maceraları ilk kez Porsuk Kültür Yayıncılık tarafından günümüz Türkçesiyle basıldı. Bu kitap zeki hırsızın maceralarının anlatıldığı serinin ilk cildi. Sayfalar arasındaki imgesel çizimler ile öyküler sizi gerçek maceralara taşıyor.

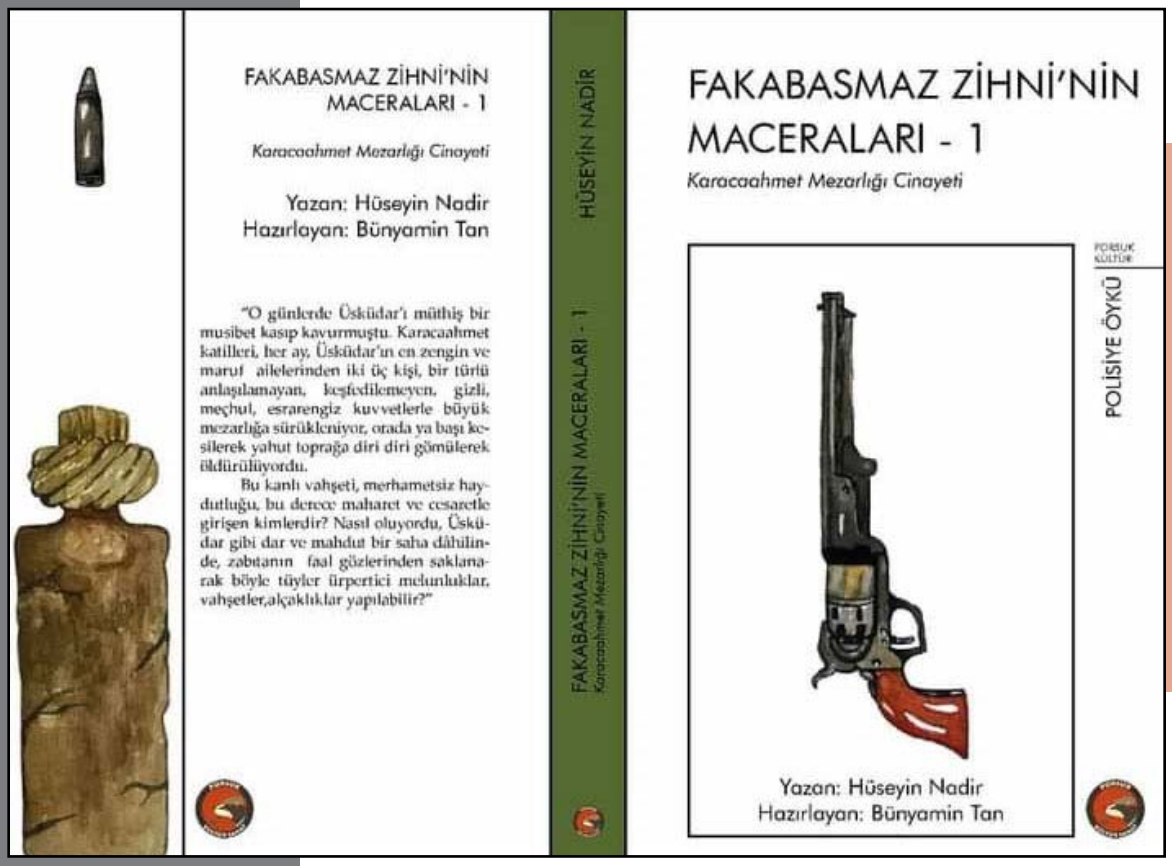

Tanıtım Bülteninden…
Porsuk Kültür Yayıncılık

Yayın Tarihi : Eylül 2020
Yayın Yeri : Eskişehir
Baskı Sayısı : 1. Baskı
Dil : TÜRKÇE
Sayfa Sayısı : 177
Cilt Tipi : Karton Kapak
Kağıt Cinsi : Kitap Kağıdı
Boyu : 13.5 x 21 cm

SABANCI VAKFI KISA FİLM PLATFORMU

Kısa Film Uzun Etki

Kısa filmler sinema tarihinin ilk örneklerini oluşturur…

Sinemanın gelişiminde, farklı türlerin ortaya çıkmasında, yeni yeteneklerin keşfedilmesinde önemli rol oynamıştır.

Akıcı ve çarpıcı bir dille ifade edilen öz anlatımlar, tek konu çevresinde gelişen olay örgüsü ve kısıtlı karakter kullanımı ile daha kişisel ve özgür eserlerin adıdır.

Yeni bakış açıları, farklı çekim teknikleri, çarpıcı seslendirme biçimleri ve etkili oyunculuk tarzlarının sınandığı deneysel sinema alanı olarak özellikle toplumsal sorunlara duyarlı olan ve dikkat çekmek isteyen sanatçıların aracı olmuştur.

Toplumsal Konular Sanatın Gücüyle Dile Geliyor

Toplumsal gelişmenin bireylerin potansiyelinin ortaya çıkartılması ve ilham veren hikayelerin toplumla paylaşılmasıyla mümkün olacağı anlayışıyla çok sayıda projeyi destekleyen Sabancı Vakfı, 2016 yılında uzun soluklu bir kültür-sanat projesine daha imza attı.

Vakıf, toplumsal konularda farkındalık yaratmak için önemli ve etkili bir araç olan sanatın gücünden yararlanmak için "Kısa Film Uzun Etki" isimli Kısa Film Yarışması'nı hayata geçirdi.

İlk yılında "Mülteci Kadınlar", ikinci yılında "Çocuk İşçiler", üçüncü yılında "Ayrımcılık" ve dördüncü yılında "Dijital Yalnızlık" temalarıyla düzenlenen yarışma yoğun ilgi gördü. Yarışmanın 2020 yılı teması "Değişen İklimler, Değişen Hayatlar" olarak belirlendi.

Sabancı Vakfı Kısa Film Yarışması'nın hedefi; sinemanın yaratıcı bakış açısından ve etki gücünden yararlanarak toplumsal konularda farkındalık yaratmak olarak belirlenmiştir.

Facebook, Twitter, Instagram sosyal medya adreslerimizden de gelişmeleri takip edebilirsiniz.

https://www.kisafilmuzunetki.org/tr/content/1/ana-sayfa

Atilla Bilgen

KÜBA YOLCULARI KALMASIN!

Aylardan ocaktı ve hava çok soğuktu. Eve ulaştığımda adeta donmuştum, ama gece yarısı Küba'ya uçacaktım, bu yüzden hiçbir şey umurumda değildi. Keyifli bir ıslık eşliğinde zile bastım.

Aylardan ocaktı ve hava çok soğuktu. Eve ulaştığımda adeta donmuştum, ama gece yarısı Küba'ya uçacaktım, bu yüzden hiçbir şey umurumda değildi. Keyifli bir ıslık eşliğinde zile bastım. NeriMan'ım süpermanım kapıyı açar açmaz bir merhaba bile demeden kaloriferlerin yetersiz yandığından, bir türlü ısınamadığından dert yandı. Eşimi dinlerken gözümün önüne Karayip Denizinin berrak suları, plajlarının bembeyaz kumu geldi. Çok değil birkaç gün sonra Atlantik okyanusunda yüzüyor olacaktım. Bunu düşününce kendimi tutamayarak salakça sırıttım.

"Üşüyorum diyorum. Git yöneticiyle konuş diyorum. Tamam diyeceğine gülüyorsun. Pes artık!"

Ses tonu artınca hayallerime bir süreliğine ara verip gerçeğe döndüm. Gerçek; kat kat giyinmiş bir halde karşımdaydı! Oysa bugünlerde Küba'da hava sıcaklığı otuz dereceydi, dolayısıyla insanların üzerlerindeki giysiler az, dekolteler açık, etekler kısa, göbekler meydandaydı! Böyle düşünce aklıma esmer ten renkleri, sıcakkanlı tavırları ve delici bakışlarıyla kalpleri titreten Kübalı kızlar geldi. Fidel Castro yerine onları hayal etmemin suçu bende değil, arkadaşlarımdaydı! Küba'ya gideceğimi söylediğimde çapkınca gülerek "Hayırlı işler, bol kazançlar!" demişlerdi. Saf saf baktığımı görünce de, içlerinden biri dayanamayarak "Öyle mal gibi durduğuna göre bu adam kesin karısıyla gidiyordur!" demişti. Diğerleri araya girip "Abartma. Arkadaşımız o kadar da salak değildir!" diye itiraz etmiş ve soran gözlerle yüzüme

bakmışlardı. "Valla eşime gelmesi için teklif ettim, ama nedense kabul etmedi, bu yüzden oğlumla gideceğim." diye yanıt verdiğimde, olumsuz anlamda başlarını sallayıp "Olmadı bu adam, olmadı!" demişlerdi. Üzerime bu denli yüklenmelerine anlam veremediğimden sinirlenmiş ve "Oğlumla tatile gitmemin nesi yanlış?" diye sormuştum. "Orada bir yanlış yok. Oğlundur tabi ki gideceksin, ne var ki rota yanlış oğlum, rota!" demişlerdi. Yüzlerine trene bakmaya devam edince kahkahalarla gülerek "Harbiden bu adam mal! Oğlum insan Küba'ya ya yalnız gider, ya da bizlerle!" demişlerdi. "Ne diyorsunuz oğlum?"diye söylendiğimde dillerinin altındaki baklayı çıkartmışlardı. Meğerse bütün iş mojitodaymış! Küba'da onları devirdikçe ayaklar uzman bir sambacı gibi kendiliğinden hareket ediyor, evlendiğinde kapanan gözlerin birden açılıyor ve başka kadınların varlığını fark ediyormuşsun! Bu olay bütün erkeklerin bildiği ortak bir sırmış! Onlara göre suç da değilmiş, ayıp da değilmiş, günah da değilmiş. Ancak bu mucize gerçekleştiğinde, evliliğinin bekası açısından yalnız olmak şartmış! Seslerindeki küçümseme onuruma dokunduğundan savunmaya geçmiş ve "Tut ki fark ettim, ne olacak?" diye sormuştum.

"Ne olacak abü anında yazılacaksın:"

"Ulan Kübalı kadınlar Türk manyağı mı? Ah bir yalnız gelseler de felekten bir gece çalsak diye yolumuzu mu gözlüyorlar?"

"Tabü abü!"

"Saçma sapan konuşup da adamı sinir etmeyin. Hem o iş için Küba'ya gitmeye gerek yok. Ararsan her yerde bulursun."

"Bulursun da Kübalı gibisini bulamazsın!"

Üçe karşı bir olduğumdan susmuştum, zira ne söylersem söyleyeyim onları ikna edemezdim. Artı kendilerinden çok eminlerdi. Demek ki gerçekten bir şeyler biliyorlardı! Yani en azından o an öyle sanıyordum. Suskunluğumu pişmanlığıma yormuş olacaklar ki, sağ tarafımda oturan sırtıma dostça vurmuş ve "Bu kadar da üzülme oğlum, tüm bunlara rağmen elimizden geleni yapacak, seni yaban ellerde mağdur etmeyeceğiz." demişti.

"Hayırdır?"

"Elimde bir sürü adres var oğlum, gittiğinde onları sana vereceğim. Bakarsın lazım olur."

"Sağ olasın ama hiç gerek yok. Turla gidiyorum. Gezilecek her yere götürürler."

Bu yanıtımı duyduklarında gözlerinden yaşlar gelene dek gülmüş, ardından da "Olmamışsın dediğimizde bize kızıyorsun, ne var ki gerçekten olmamışsın be kardeşim. Bizdeki adreslere hiçbir tur gezi düzenlemiyor! " demişlerdi.

Jeton geç de olsa sonunda düşmüştü! Altta kalmamak için "Ulan kemerin üstüne bir çıkamadınız! Şunu aklınıza iyice sokun; Küba'ya o iş için değil, Fidel Castro için, Che Guavera için gidiyorum." diye çıkışmış, ama nedense kimse beni ciddiye almamıştı. Sağımda oturan "Hayatın gerçek tadı kemerin altındayken ne işimiz var üstünde?" diye bana takılırken, solumdaki olaya başka bir boyut katmıştı: "Bizim şirketteki arkadaşlar daha geçen ay Küba'daydılar. Muhtarın telefonunu bile almışlar. Vereyim mi numarasını?"

"Ne yapacağım ulan muhtarın telefonunu?"

"Öyle deme abü! Bu bildiğin muhtarlara benzemiyor. Organizatör muhtar bu, organizatör!"

"Nasıl yani? Küba'da muhtarlar ilmühaber belgesi yerine müsait kadınların adresini mi veriyor? O zaman yanıma vesikalık fotoğrafla savcılıktan aldığım iyi hal kâğıdını da alayım! Bakarsın lazım olur?"

"Bak hala inanmıyor! Oğlum şirketteki çocuklar Küba'da hep muhtardan beslenmişler! Öve öve bitiremiyorlar adamı. "

"Ulan sizde buna inandınız öyle mi? Adam efendi gibi muhtarlık yapacağına bu işlere neden bulaşsın? Ha dersin ki; Küba'dakilerin ikametgâh belgesine ihtiyaçları yok, muhtarlar da aç kalmamak için yan iş yapıyorlar; anlarım, gerçi o zaman da insanlar neden muhtar olmak için çabalıyor? "

Bizim çocuklarda laf çoktu. Bir sözüme on ayrı yanıt verdiler, yemin billâh ettiler, sonunda ikna edemedilerse de, kulağıma kar

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

suyunu kaçırmayı başardılar! O günden sonra ne zaman Küba'yı düşünsem, aklıma Fidel ve Che yerine direkt Kübalı kızlar geliyordu!

"Bak hala gülüyorsun! Komik bir şey varsa söyle de beraber gülelim."

Eşimin söylenmesiyle Kübalı kadınlara veda edip hemen savunmaya geçtim: "Sinirden gülüyorum hayatım! Söylesene sensiz ne işim var Küba'da! Oğlana söz vermemiş olsaydım, inan şu an hemen iptal ederdim! Laf aramızda sana da acayip gıpta ediyorum. Ne güzel evde uzatacaksın ayaklarını bakacaksın keyfin. Oh mis gibi hayat!"

"Bir de şu kaloriferler doğru dürüst yansaydı!"

"Meraklanma o iş bende! Döner dönmez yakından ilgileneceğim."

"Ölme eşeğim ölme! Yemek hazır olana kadar bari bavulunu hazırla, inan ona bile razıyım!"

Eşim mutfağa doğru giderken yatak odasına geçtim ve kış gelince kaldırılan yazlık giysilerimi dolaptan çıkarttım. Arada şeytana uyuyor ve eşime sesleniyordum: "Hayatım mayom nerede? Canım şortumu bulamadım… Sahi deniz gözlüğümü nereye kaldırmıştın?" Ancak bu oyunu fazla sürdürmedim, zira her kadının bir sabrı vardır ve bunu test etmek gibi bir yanılgıya düşmek, yapılacak en büyük hatadır, zira çıldırma eşiğini ne zaman geçecekleri belli olmaz! Bu bilinçle bavulumu hazırlayıp duşumu aldım ve mutfağa geçtim. Yemeğimi bitirdiğimde saat dokuza geliyordu. Uçak gece yarısı ikiyi on geçe kalkacaktı ve tur şirketi yirmi üçte havaalanında bulunmamızı istemişti. Tek başıma olsaydım geç kalma korkusu yaşayacağıma şimdiden yola çıkar, erkenden orada olur, mağazaları dolaşarak vakit öldürürdüm. Ancak o zaman da eşim evhamlı olduğumu öne sürerek benimle uğraşacaktı, bu yüzden yirmi ikiye kadar sabrettim, ardından oturduğum koltuktan kalktım ve sanki yolcuğa çıkacak o değilmiş gibi rahat bir şekilde dizi izleyen oğluma "Haydi artık çıkalım."dedim. Bakışlarını ekrandan ayırmadan "Deli misin baba? Daha çok erken! Bu saatte gidip ne yapacağız." dedi.

"Bu hayatta kötü ihtimalleri düşüneceksin oğlum. Bakarsın trafik yoğundur, trafik yoksa havaalanı kalabalıktır, kuyruk dışarıya kadar uzamıştır. Boşuna panik yapmayalım!"

"Rahat ol baba. Bir şey olmaz!"

Yardım istercesine eşime baktım. Tepki vermedi. Pes etmeye niyetim olmadığından bakışlarım yerine kelimelerle yardım istedim: "Sen de bir şey söylesene oğluna"

"Bana göre hava hoş! Gidecek olan sizsiniz. Aranızda anlaşın."

Yaralı aslan dişlerini göstermeye başlamıştı. Konuyu uzatırsam üzerime her an atlayabilirdi, bu yüzden gerisin geriye koltuğa oturup boş gözlerle televizyona baktım, ne var ki yerimden duramıyor, sürekli saate bakıyordum. Yirmi üç olduğunda otoriter bir sesle "Kalk artık oğlum!" dedim. Söylenerek de olsa dediğimi yapınca bir hırka alıp kapıya yöneldim. NeriMAN'ım süpermanım "Hırkayla çıkmayı düşünmüyorsun herhalde." diye sordu.

"Düşünmekten öte kesin kararlıyım."

"Dışarıda sıcaklık sıfırın altında!"

Artık kapıdan çıkma zamanı gelmişti. Yaralı aslan saldırsa bile kolayca kaçabilirdim, bu yüzden sırıtarak "Ama Küba'da otuz derece!" dedim, bir şey söylemesine fırsat vermeden sarılıp öptüm ve oğlumla evden çıktık.

Ne trafik vardı, ne de havaalanında kalabalık. Biletlerimizi alıp bavullarımızı teslim ettiğimizde aradan ancak yarım saat geçmişti, oğlumun kinayeli bir edayla "Ne oldu şimdi?" diye söylenmesini duymazlıktan gelip "Gel tur şirketini bulalım."dedim. Stantları çok yakındı, dolayısıyla oraya ulaştığımızda sadece iki dakika harcamış olduk! Yanakları ve göbeği tombul, saçları seyrek, seyahate çıkmaktan bıkkın orta yaşlı bir erkek bizi görünce elini uzatıp "Hoş geldiniz. Ben Hakan Güler. Tur rehberinizim" dedi ve turda kurallara uymanın önemli olduğunu, programın aksamaması için belirtilen saatlerde belirtilen yerde olmamız konusunda bizi uyardı, ardından uçuşun kaç saat süreceğini, Havana'ya indiğimizde nerede buluşacağımızı belirtti. Söylediğine göre gümrükten geçince sağa sola dağılmadan

havaalanının dışında onu bekleyecekmişiz. Burası çok önemliymiş, çünkü yoğun ve uzun bir gün bizi bekliyormuş, hemen otobüse binip yola çıkmazsak görülecek yerlerin tümüne gidemeyebilirmişiz. Sözünü bitirdiğinde yüzümüze bakarak konuşmasının etkili olup olmadığını kontrol etti. Hazır ol vaziyete geçercesine ayak topuklarımı birleştirip tekmilimi verdim: "Bizden yana bir sıkıntınız olmayacağından emin olabilirsiniz!" Grubuna layık birer gezgin olduğumuza kanaat getirince tur programımızı verdi. Yanından saygıyla ayrılacağımız sırada durmamızı işaret etti ve "Şunu önemle bildirmek isterim, Havana'ya indiğinizde havayolu şirketinin bavulunuza yapıştırdığı etiketi kesinlikle yırtmayın veya yolmayın." dedi. Geçen seneki uçuşlarımın kâğıdı bile bavulumda dururken, taze yapıştırılanı neden yolayım? Ama şimdi durup dururken aklıma sokmuştu, artık kesin yolardım! Her ihtimale karşın nedenini sordum.

"Öyle bir durumda gümrükten zor çıkarsınız."

Bavulun üzerine yapıştırılan etiket bir nevi navigasyon muydu? Onsuz yolumuzu mu kaybederdik? Bu yüzden mi çıkamazdık? Aklımdaki deli düşünceleri kendime saklayıp "Hakan Bey havaalanındaysam uçaktan yeni inmişimdir, yanımda bir bavul varsa, bavul da benimle gelmiş demektir, üzerindeki kâğıdı yolup yolmamam kimi ilgilendiriyor" diye sordum.

"Gümrük polisini!"

"Neden?"

"Onu bende bilmiyorum ama öyle bir takıntıları var."

"Tamam, bunu da kabul ediyorum, ama kim uçaktan iner inmez bavulumu ağdalamayı düşünür?"

"Var öyle tipler. Durum böyle olunca onları beklerken boşuna vakit kaybediyor ve ..." Sözünü bitirmesine izin vermeden araya girip "Program aksıyor, dolayısıyla görülecek yerlerin hepsini göremiyoruz." dedim.

"Aynen. Gerçi tura katılanların yüzde doksan dokuzunun böyle bir şey yapmayacağından eminim. Benim sözüm o yüzde bire!"

Karşısında oğlumla benden başka kimse yoktu, bu durumdan ikimizden biri ya temizlik manyağı bir obsesif, ya da tırnak yerine bavullarındaki etiketleri yolan biriydi! İçimden geçenleri söylersem yola çıkmadan rehberle papaz olacaktık, bu yüzden sessizce yanından ayrıldık, pasaport kontrolünden geçtik ve mağazaları dolaşmaya başladık.

Aramızda eşim olmayınca tüm reyonları dolaşmamız, açıktaki parfümleri deneyip birer kokarcaya dönüşmemiz sadece on beş dakikamızı aldı. Ne yapacağımızı bilmez bir vaziyette koridorun ortasında dikilirken oğluma "Ne diye bana uyup da evden erken çıkmayı kabul ettin?" diye fırça attım! Her akıllı insan gibi böyle saçma bir soruya yanıt vermeyi reddetti. Onun bu olgunluğunu kahve ısmarlayarak ödüllendirdim, ardından mağazaları ikinci kez tavaf ettik. Dolaşmaktan yorulduğumuzu anlayınca uçuş salonuna gittik ve geri kalan bir buçuk saatimizi geçirmek için oturacak koltuk bakındık. Bizden daha erken gelenler, yani bir üst versiyonlarım beklemekten sıkılıp uzunlamasına oturduklarından yer bulmakta biraz zorlandık. Oğlumun bulduğu gazeteleri okumaya dalınca vakit çabuk geçti, ortalık giderek kalabalıklaştı ve sonunda uçağımıza bindik. Şanslıydık zira koltuğumuz acil çıkış kapısında, yani fakir fukaranın business classındaydı! Yerimize yerleşince çocukluktan kalma tatlı bir heyecan bedenimi sardı. Ailemin maddi durumu iyi olmadığından seyahate pek çıkmazdık, bu yüzden ne zaman şehirlerarası otobüs görsem duraklayıp içindekilere kıskançlıkla bakardım. Görmediğim yerlere gidiyorlardı ve saatlerce otobüsün içinde kalacak, yolculuğun tadını doyasıya çıkartacaklardı. O dönemlerde yolun kısa olmasından nefret ederdim, yol dediğin uzun olmalıydı, saatlerce, hatta günlerce sürmeliydi. Arada bir ailemle otobüse bindiğimizde alnımı pencerenin camına yapıştırıp dışarıyı seyrederdim, bazen güneşin etkisiyle gözkapaklarım ağırlaşır, uyumamak için direnir, ancak bir süre sonra kendimden geçer, muavinin "Yemek ve ihtiyaç molası" anonsuna kadar derin bir uykuya dalardım. Bilmediğim bir şehrin bilmediğim bir

dinlenme tesislerinde annemin yola çıkmadan önce yaptığı köfteleri, börekleri hızlıca mideme indirirken meraklı gözlerle etrafımı inceler, gördüklerimi beynime kazırdım. Büyüyüp gezilere sık sık çıkmaya başlayınca uzun yolun keyif değil, eziyet olduğunu anladım. Ama uçak farklıydı, yani öyle olmalıydı! Böyle düşündüğümden kalkışlarından kısa bir süre sonra inişe geçen uçakları sevmez, her bindiğimde "İnsan uçtu mu en azından bir Amerika yapmalı!"diye içimden geçirirdim. Bu gece işte o hayalimi gerçekleştirecektim. Hazırlıklarım eksiksizdi. Çantam yolculuk ve gezi boyunca okumayı planladığım kitaplarla doluydu. İki tanesini çıkartırken aklıma eşim geldi. Yanıma bu kadar çok kitap aldığımı görseydi kesinlikle "Yine abartmışsın. Hangi ara okuyacaksın bunları? Boşuna ağırlık!" diye söylenirdi. Bir bakıma haklıydı, çoğunun kapağını bile açmaya fırsatım olmuyordu, ama belki seyahate çıkardığım kitapları okuyamama ihtimalini seviyordum! Çantamdaki ağırlık ise sadece beni ve havayolu şirketini ilgilendirirdi, bizler şikâyetçi olmadıktan sonra eşim neden buna kafayı takardı, bilmiyorum.

Bu uzun uçak yolculuğunda kitap okuyacak, oğlumla film izleyecek, konuşacak, yemek yiyecek, uyuyacak uyanacak ve yine kitap okuyarak seyahatin keyfini doyasıya çıkaracaktım. Üstelik yerimiz güzeldi, ayaklarımızı öne doğru istediğimiz gibi uzatacağımızdan uyuşma gibi derdimiz olmayacaktı. Bir seyyah yolculukta başka ne isteyebilir ki?

Pilotun kemerlerimizi takmamızı anons etmesinin ardından hostes karşımızdaki koltuğa oturdu. Gülümseyerek birbirimize iyi uçuşlar diledik. Gözlerimi ne kadar kaçırmak istesem de, aramızda sadece elli santim mesafe vardı ve ister istemez bakışlarım on saniyede bir üzerine odaklanıyordu. Güler yüzlü çekici bir kadındı, ama onu asıl güzel yapan yakasındaki Atatürk rozetiydi! Zaten ben hosteslerin Atatürk sevdalılarını severdim! Kucağımdaki gazete tomarını işaret ederek "Dağıttığınız gazetelerden ne kadar farklısınız?" dedim. Şaşırmasına rağmen gülümseyerek "Nasıl yani?" diye sordu.

"Aralarında yakanızdaki rozetle aynı görüşü paylaşan tek bir gazete bile yok!"

Beklemediği yerden gelen bu sözüm üzerine önce kızardı, ardından çalıştığı havayolu şirketini savunmak için birkaç kelime etti, ne var ki mimiklerinden bunlara kendisinin de inanmadığı belliydi. Konuyu uzatmamak için gülümseyerek "Yolculuğum çok güzel başladı, çünkü sizin gibi aydın bir insanla uçacağım! Bu arada rozet güzelliğinize ayrı bir güzellik katmış! " dedim.

Başını sallayarak teşekkür ettiği sırada ışıklar yandı ve kemerini çözüp yanımızdan ayrıldı. Konuşmalarımızı sessizce dinleyen oğlum "Annem yanımızda olmayınca dilin bayağı laf yapıyormuş baba!" diye takıldı. "Saçmalama oğlum. Yaptığım sadece bir durum tespitiydi!" dedim. Durum tespitim yolculuğumuzun rahat geçmesini sağladı! On dört saat boyunca hostesle ne zaman göz göze gelsem, derdimi hemen anladı ve yeni bir şarap şişesi getirdi.

Planladığımız gibi bolca film izledik, az buçuk muhabbet ettik, birkaç sayfa kitap okudum, ama bir türlü uyuyamadım. Aradaki saat farkından dolayı sabahın sekiz buçuğunda Havana'da olacaktık ve önümüzde yoğun bir gün bir gün bizi bekliyordu. Bu tempoya dayanabilmem için dinlenmeliydim. Böyle düşündükçe strese girdim, strese girince uyuyacağıma sık sık tuvaletim geldi, ancak gittiğimde çıkan hep gaz oldu! Oysa yan koltukta oturanlar gıpta edilecek kadar rahatlardı. Yerlerine geçer geçmez aldıkları iki battaniyenin birini altlarına diğerini üstlerine serdiler, kafalarının altlarına birer yastık koydular, hostesin dağıttığı çorabımsı terlikleri ayaklarına geçirip göz bandını takıp anında daldılar. Horultularını dinledikçe daha çok sinirlendim, sinirlendikçe uzun uçak yolculuğunun da çekilmez olduğuna kanaat getirdim.

Havana'ya ulaşmamıza iki saat kalınca geldiğimizi(!) düşünüp valizimi indirdim, kitaplarımı yerleştirip hazırlandım. Bu sırada

hostes Küba'ya giriş yaparken gümrük polisine vereceğimiz formları dağıttı. Sorulardan en ilginci yanımızdaki para miktarıydı. Fidel sonrası Küba'da insana cebimdeki paraya göre mi muamele yapılıyordu? Az param varsa ülkelerine sokmayacaklar mıydı? Kafamdaki deli düşüncelere karşın doğruyu yazdım, ancak cebimdeki Türk lirasından bahsetmedim. Zaten onunla ilgili tek bir soru bile sormamışlardı!

Sonunda yolculuk bitti ve uçaktan indik. Küçük, sade bir havalimanıydı. Ortalığa bir sakinlik hâkimdi, ne yüksek sesle konuşan vardı, ne de koşuşturan. Zaman durmuşçasına insanlar ağır hareket ediyor, birbirleriyle sessizce iletişim kuruyorlardı. Küba'da olduğuma dair etrafımda bir belirti yoktu, sağda solda Kübalı olmaları mümkün esmer renkli insanlar vardı, ancak hepsi ciddiydi! Bavullarımızın üzerindeki etiketi üst seviyede koruyarak gümrüğe ilerledik, kendi aralarında konuşan üniformalı polislere doldurduğumuz formu verdik ve elimizi kolumuzu sallayarak dışarıya çıktık. Kapının önüne çıkınca bavullarımızı bir kenara koyup uslu öğrenciler gibi rehberimizi bekledik.

Hava sıcaktı ve caddede trafik de yoktu, üst üste park etmiş arabalar da. Yoldan geçen araçların çoğunluğu klasik olsa da, arada son model Çin arabaları da görülüyordu. Buraya gelmeye karar verdiğim andan itibaren arkadaşlarımın öve öve bitiremediği Kübalı kadınları görmek amacıyla merakla etrafıma bakındım. Sağımda solumda bir takım kadınlar vardı, neşeli olmalarına neşeliydiler, ne var ki aşırı kiloluydular ve hepsinin altında büyük kalçalarını daha da ön plana çıkartan daracık renkli taytlar vardı. Üstüme üstüme gelen popolardan kurtulmak amacıyla başımı başka yöne çevirdim. Gezinen, araç bekleyen, büfede bir şeyler yiyip içen insanların tümü ağır çekim bir filmde oynuyormuşçasına hareket ediyorlardı. Elinde taksi şirketinin reklâm tabelasıyla dolaşan kadın bile gezintiye çıkmışçasına sakin ve telaşsızdı. Bizde olsa ne yapar ne eder aramıza girer, taksiye ihtiyaç duyup duymadığımızı sorar, yanıtımızı beklemeden kolumuzdan tutup aracına sürüklerdi. Ailesini karşılamak için havaalanın kapısına park etmiş, bavulları bagaja koyan Kübalı Abi'de aynı sakinlikten nasibini almıştı. Bavulları tek tek koyuyor, arada durup etrafına bakınıyor, yanındakilerle bir şeyler konuşuyor, sonra işine tekrar devam ediyordu. Sessizliği tek bozan daracık taytlı koca popolu kadınların attıkları kahkahalardı. Rehberin gelmesi gecikince oğlumu bavulların yanında bıraktım ve havalimanın yanındaki döviz bürosuna gittim. Memurlar her Kübalı gibi sakince çalıştıklarından kuyruk çoktu, kapının dışına taşan sıraya girip bekledim. İki para birimine sahip olduklarını o ara öğrendim. Yerel halk Cup, turistler ise Cuc kullanıyormuş. Bir Cuc; yirmi beş cup, döviz kurunda ise bir dolara sabitlenmişti. Sıram gelince bir miktar döviz bozdurup oğlumun yanına döndüm, ama rehber hala yoktu! Program şimdiden aksamıştı. Bunun hesabı sorulmalıydı!

Yaklaşık kırk beş dakika sonra rehberimiz alı al moru mor bir vaziyette yanımıza geldi ve geç kaldığından dolayı özür diledi. Gümrükten geçerken teknik bir sorunla karşılaşmış! Ne olduğunu sorduğumuzda bavulundaki etiketin bir şekilde kaybolduğunu söyledi. Durum böyle olunca da gümrük polisi onu içeriye alıp didik didik aramış. Bunu öğrenince sırıtarak "Bahsettiğiniz yüzde bir siz mi oluyorsunuz?" diye sordum.

"Ne münasebet. Benim olayım sadece şansızlık. Neyse daha fazla gecikmeden otobüse binelim. Yorucu bir gün bizi bekliyor."

"Gecikeceğimiz kadar geciktik. Bu durumun telafisi zor, cezası ise belli değil." dedim. Yanıt vermedi, ancak ters bakışından anladığım kadarıyla acısını çıkartmak için tur boyunca hata yapmamı bekleyecekti.

Devam edecek...

MRL Star store
teespring.com/stores/mrl-star
ORIGINAL DESING
MRL Star store
Cthulhu

ZALİM ZÜHTÜ
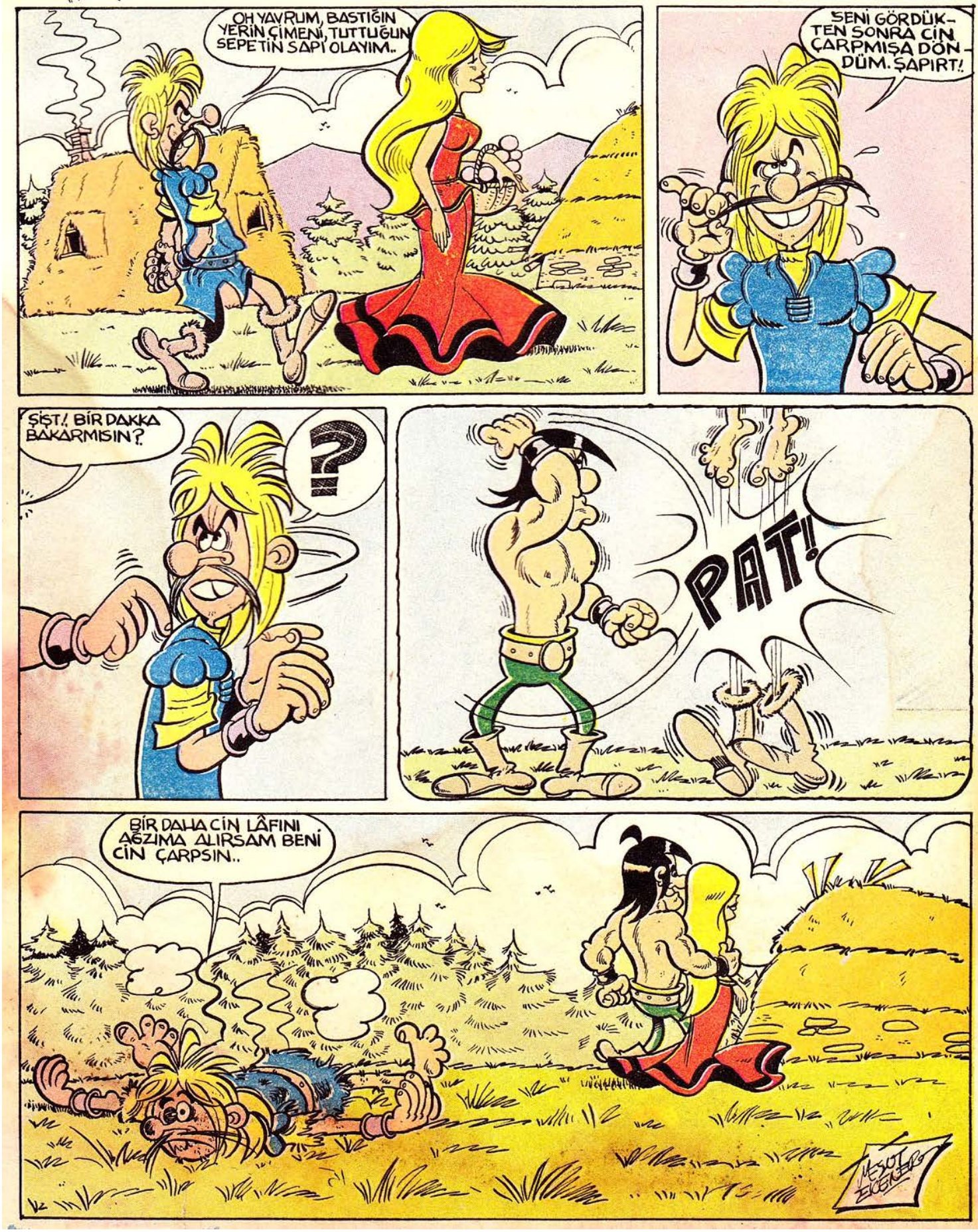
Mesut Ekener